உ

சிவமயம்.

இரத்தினகிரிசார்ந்த

இரத்தினகிரி என்னும்

திருவாட்போக்கிப்புராணம்

இஃது

கமலைமாநகர வைத்தியநாததேசிகராலியற்றப்பட்டது

திரிசிராமம்

திரு-அ-சிவானந்தசாகர

யோகீசுவரரவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

சிவாயமலை ஸ்தானீகம் மு. வீரப்பிள்ளை அவர்கள்

கேட்டுக்கொண்டபடி

திருச்சி கோட்டை மளிகை கந்தசாமி பிள்ளை

புத்திரரும் - சௌந்திரபாண்டியம்பிள்ளை

குமாரருமாகிய நாகரத்தினம் பிள்ளையால்

சென்னை

திருவல்லிக்கேணி

"வாணீபூஷணம்" பிரஸ்ஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

விரோதிகிருது ஹு சித்திரை மீ

April 1911

விலை ரூபாய் [illegible] [தபால் செலவு வே

முகவுரை

ஸ்ரீரும் செல்வமும்வாய்ந்த தேசமாகிய இப்பரதகண்டத்திலே பரமபதியாகிய சிவபெருமான் திருக்கோலங் கொண்டு வீற்றிருந்தருளும் தலங்கள் ஆயிரத்தெட்டு என்று பெரியோர்கள் கூறுவர்.

அவைகளில் இப்போது தேவாரப் பதிகங்களை உடையனவாயிருக்கும் தலங்கள் இருநூற்றெழுபத்து நான்கு. இத்தலங்களில் சோழநாட்டில் நூற்றுத்தொண்ணூறும் ஈழநாட்டில் இரண்டும் பாண்டிநாட்டில் பதினான்கும் சேரநாடாகிய மலைநாட்டில் ஒன்றும் கொங்குநாட்டில் ஏழும், மத்தியநாடாகிய நடுநாட்டில் இருபத்திரண்டும், தொண்டைநாட்டில் முப்பத்திரண்டும் துளுவநாட்டில் ஒன்றும், வடநாட்டில் ஐந்தும் உள்ளன. சோழநாட்டுத் தலங்களில் ஒன்றான திருவாட்போக்கி ஸ்தலம் புண்ணியநதியாகிய காவிரிநதியின் தென்கரையிலுள்ளது. இரத்னகிரி, மாணிக்கமலை, ஐபர்மலை, சிவாயமலை என்று வழங்கப்படும் திருவாட்போக்கி ஸ்தலபுராணமானது ஆதியில் சூதமுனிவரால் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் இயற்றப்பட்டது. பிறகு இதனைச் செந்தமிழ்நூலாகத் திரு-வைத்தியநாததேசிகர் செய்தனர். அப்பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளிலிருந்து எடுத்து எழுதி இத்தச சிவாயமலை தேவஸ்தான ஸ்தானீகரான ஸ்ரீ முத்துச்சாமிபிள்ளை குமாரர் வீரப்பிள்ளை அவர்களும், ஸ்தல அன்பரான கண்டனூர் [illegible] குமாரர் தம்மண்ணச் செட்டியாரும் சுருக்கமாக விருத்த இந்நூலை [illegible] வரலாற்றில் சொல்லியவர்களைக் கொண்டு விரிவாகச் செய்து வைத்திருந்தனர். இப்படி இருக்கும் [illegible] கோயிலுடைய ஸ்தலவாசியும் [illegible] குறிப்பிற்கு சில அன்பர்களால் [illegible] சொல்லப்பட்ட [illegible] ஏற்பட்டு, இத்திருவிசை [illegible] "கடம் பொருளில் [illegible]" [illegible]

பெற்று கரும்பார்குழலம்மையார் சமேதரான இரத்னகிரீசுவரர் உடனுறைந்திருமலை நாளுக்கு நாள் சௌக்கியத்தை யடைந்துவருகி றோம். முன்கூறிய இருவரும் இப்புராணத்தை எல்லோரும் வாசித்து உணர்ந்து உய்யும்படி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த விரும்பி அவர் களிடமிருந்த அவ்வேட்டுப் பிரதியைக் கொடுத்தார்கள். இவ்வளவு அன்புடனிருந்த இருவரும் புராணத்தை அச்சிட்டுப் பார்ப்பத ற்கு முன்னமே தேகவியோகமடைந்து விட்டதைப்பற்றி விசனிக்கி றோம். இப்புராணம் ஏட்டுப் பிரதியாய் இருந்து அழிந்துபோய் விடாமல் எப்படியாவது அச்சாகி வெளி வரவேண்டுமென்று கவலை யுற்றிருந்த இம்மலை ஸ்தானிகம் மு. வீரப்பிள்ளை அவர்களுக்கும் இத்தல அன்பரான கு. தம்பண்ணச் செட்டியாருக்கும் ஷெ யரின் கள் சத்தியாருக்கும் என் வந்தன மளிக்கின்றேன். தவிர சென் னப்பட்டணத்திலிருந்து, இத்தல புராணம் அச்சிடும் விஷயத்தி லும் வசனச் சுருக்கம் எழுதுவதிலும் விரோதிகிருதுவருஷ சித்திரைமீ ரதோற்சவத்திற்குள்ளாக புராணம் அச்சாகி வெளி வரும் பொருட்டும் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு உழைத்த அன்பரான திரு-அ- சுப்பிரமணிய பாரதியாரவர்களுக்கும் என் மனப்பூர்வமான சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் அளிக்கின்றேன்.

இப்புராணம் அச்சிற்குக் கொடுத்தது சிறிது காலம் ஆனபடியா லும் அவசரமாக அச்சிடவேண்டிவந்ததாலும் சில பிழைகள் இருக்க லாம். அவைகளைக் கண்டோர் தயை கூர்ந்து எனக்குத் தெரிவித் தால் மறுபதிப்பில் அவைகளைக் களைந்துவிடலாகும். இப்புத்தகத்தில் என்ன குற்றங்கள் இருந்தாலும் அவைகளையெல்லாம் பாராட்டாது பொறுமையே கொள்ளும்படி கற்றறிந்த பெரியோர்களை வணக்கமா ய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்புராணத்தை வாசிக்கத் தொட ங்கு முன்னமே சிவாயமலையாகிய இரத்தினகிரியைத் தரிசித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு இத்துடன் அம்மலைப்படம் ஒன்று சேர்க் கப்பட்டிருக்கிறது.

இங்ஙனம்

சிவாயமலை
விரோதிகிருதுவருஷ
சித்திரைமீ

ச. நாகரத்தினம் பிள்ளை.

நூலாசிரியர்வரலாறு.

இப்பரதகண்டத்தில் காவிரிநதிக்குத் தென்புறமாயுள்ள இரத்தினகிரிமலையின் இரத்தினகிரீசுவரரின் திருவாட்போக்கிப் புராணமானது, ஆதியில் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இத் தலத்திலுள்ள ஆதிசைவர் ஸ்தானிகர் அன்பர்கள் வேண்டுகோளின்படி திருவாரூர் வைத்தியநாததேசிகர் இத்தலத்தின் மகிமை முதலிய பிரபாவங்களை எளிதில் அறியும் பொருட்டுச் செந்தமிழ்ப் பாடலாகச் செய்தனர். யாது காரணத்தினாலோ, பாயிரத்தில் வயிரப்பெருமாள் ஆரியராசன் சிற்றுயனார் இவர்களைக் கூறப்பட்டிருந்தும் திருவாட்போக்கிச் சருக்கத்துடன் புராணத்தை முடித்து வாழியும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இத்தலத்திலுள்ள சில கற்றோர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி விரிவாக ஆரியராசன் சிற்றுயனார் சருக்கம் கடம்பர்கோவில் திருவாடுதுறை ராமலிங்கத்தம்பிரான் அவர்களாலும் வயிரப்பெருமாள் சருக்கம் சைவ சிரோமணியாகிய முத்துசாமி சுவாமி யென்னும் திருப்புகழ் குகனடிமையாலும் ஆண்டவன் அனுக்கிரகத்தால் செய்யப்பட்டன. பொன்னிப்பாற்றுச் சருக்கம் திரிசிரபுரம் பிரமஸ்ரீ திரு. அ. சிவானந்த சாகர யோகீசுவரரவர்களால் செய்யப்பட்டது. புராணகதைகளை எளிதில் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு அலங்கார வரகவி திரு. அ. சுப்பிரமணிய பாரதியாரால் வசனரூபமாக எழுதப்பட்ட வசனச் சருக்கங்களும் இத்துடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்

வாட்போக்கித்தேவாரம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனாருளிச்செய்தது.

திருக்குறுந்தொகை.

௧

திருச்சிற்றம்பலம்.

காலபாசம்பிடித்தெழுதூதுவர்
பாலகர்விருத்தர்பழையாரெனா
ராலநீழலமர்ந்தவாட்போக்கியா
சீலமார்ந்தவர்செம்மையுணிற்பரே.

விடுத்ததூதுவர்வந்துவினைக்குழிப்
படுத்தபோதுபயனிலைபாவிகா
ளடுத்தகின்னரங்கேட்கும்வாட்போக்கியை
யெடுத்துமேத்தியுமின்புறுமின்களே.

வந்திவ்வாறுவளைத்தெழுதூதுவ
ருந்திமோதிநரகத்திடாமுன
மந்தியின்னொளிதாங்கும்வாட்போக்கியார்
சிந்தியாவெழுவார்வினைதீர்ப்பரே.

கூற்றம்வந்துகுமைத்திடும்போதினாற்
றேற்றம்வந்துதெளிவுறலாகுமே
யாற்றவும்மருள்செய்யும்வாட்போக்கியா
லேற்றுமின்விளக்கையிருணீங்கவே.

மாறுகொண்டுவளைத்தெழுதூதுவர்
வேறுவேறுபடுப்பதன்முன்னமே
யாறுசெஞ்சடைவைத்தவாட்போக்கியார்க்
கூறியூறியுருகுமென்னுள்ளமே.

கானமோடிக்கடித்தெழுதூதுவர்
தானமோடுதலைபிடியாமுன்ன
மானஞ்சாடியுகந்தவாட்போக்கியா
ரூனமில்லவர்க்குண்மையினிற்பரே.

பார்த்துப்பாசம்பிடித்தெழுதூதுவர்
கூர்த்தவேலாற்குமைப்பதன்முன்னமே
யார்த்தகங்கையடக்கும்வாட்போக்கியா
கீர்த்திமைகள்கிளந்துரைமின்களே.

நாடிவந்துநமன்றமர் நல்லிருட்
கூடிவந்துகுமைப்பதன்முன்னமே
யாடல்பாடலுகந்தவாட்போக்கியை
வாடியேத்தநம்வாட்டந்தவிருமே.

கட்டறுத்துக்கடிதெழுதூதுவர்
பொட்டறுக்கப்புறப்படாமுன்னமே
யட்டமாமலர்சூடும்வாட்போக்கியார்க்
கிட்டமாகியிணையடியேத்துமே.

இரக்கமுன்னறியாதெழுதூதுவர்
பரக்கழிந்தவர்பற்றுதன்முன்னமே
யரக்கனுக்கருள்செய்தவாட்போக்கியார்
கரப்பதுங்கைப்பரவாதவர்கட்கே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுவாமிதிருநாமம் - இரத்தினகிரிநாதா
தேவிதிருநாமம் - சுரும்பார்குழலி.

இரத்னகிரி.

திருப்புகழ்.

கபலைச் சருவிப் பிணையொத் தலர்பொற்
கமலத் தியல்மைக் — கணினாலே
கடிமொய்ப புயலைக் கருதிக் கறுவிக்
கதிர்விட் டெழுமைக் — குழலாலே
நபபொற கலசத் தினைவெற பிணைமிக்
குளநற் பெருசெப் — பிணையாலே, (
நலமற றறிவற றுணர்வற் றனனற்
கதியெபபடிபெற — றிடுவேனோ
புபலுற றியவமைக் கடலிற புகுகொக
கறமுற சரமுப்த் — தமிழவோடும்
பொருதிட டமராக குறுதக கழுமவிட்
டொழிபப புகழ்பெற — றிடுவோனே
செயசித் திரமுத் தமிழுற் பவநற
செபமுற பொருளுற — றருள்வாழ்வே
சிவதைப் பதிரத் தினவெற பதனிற
றிகழ்மெய்க் குமரப — பெருமாளே

பத்தியால் யானுனைப் — பலகாலும்
பற்றியே மாதிருப் — புகழ்பாடி
முத்தனாமாறெனைப் — பெருவாழ்வின்
முத்தியே சேரவதற — கருள்வாயே
உததமாதானசற — குணர் நேயா
ஒப்பிலாமாமணிக் — கிரிவாசா
வித்தகா ஞானசத் — திநிபாதா
வெறறிவேலாயுதப — பெருமானே

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாட்போக்கிப்புராண வசனச்சுருக்கம்.

—— (o) ——

நைமிச சருக்கம்.

பூலோகத்திலுள்ள எல்லாவிடங்களிலும் மிகச் சிறந்ததும் தவம் புரிவதற்குரியதுமான நைமிசவனத்தில் அறிவிலும் ஒழுக்கத்திலும் கல்வியிலும் தவத்திலும் சிறந்தவர்களான பலமுனிவர்கள் ஒருங்குசேர்ந்து முன்னொருகாலத்தில் தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அந்தப் புண்ணியவனத்திற்குத் தபோதனராகிய சூதமாமுனிவர் எழுந்தருளினர். முனிபுங்கவராகிய அவரைக் கண்டதும் அவர்களெல்லோரும் எதிர்கொண்டழைத்து வணங்கி அர்க்கிய பாத்தியாசமனமுதலி ஆசனமிட்டு அதில் வீற்றிருக்கச் செய்தனர். சூதமுனிவர் ஆசனத்தமர்ந்ததும், அவரை நோக்கி, "வாதராயண மகாமுனிவருடைய பரிபூரண கிருபையைப் பெற்ற சூதமுனிவரே! பரமகருணாநிதியாகிய மங்கைபங்கரான இனிதமர்ந்தருள்புரியும் வாட்போக்கி மான்மியத்தையும் அப்பதியில் சிவபிரானை வழிபட்டுப் பேறு பெற்றவர்களையும் அங்குள்ள தீர்த்த மகிமையையும் கிருபைகூர்ந்து திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்ன சௌனகர் முதலிய முனிவர்களனைவரும் வேண்டிக்கொண்டனர்.

அதைச் செவியுற்ற சூதமுனிவர், பிரமம் முதலாகிய பதினெட்டுப் புராணங்களுள் சைவமென்ற புராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள இந்தத் தலமகிமையைச் சொல்வான் கருதி, தமது திருக்கரங்களைச் சிரமேற்குவித்து அகிலலோக சரண்யனாகிய முக்கட்பெருமானைத் திருவுளத்தில் தியானித்து முனிவர்களைப் பார்த்து, "முனிவர்களே! இதுவரையில் யான் கூறிய புராணங்களிலும் இப்பொழுது இந்தப் புராணத்தைக் கூற நேர்ந்தது என்னது பூர்வபுண்ணியமேயாம். அந்தப் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தின் பெருமை என்

ஞல சொல்லிமுடிவதன்று. ஆயினும் அறிந்த வாறிற் சொல்லுகிறேன்.

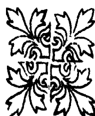
இந்தத் தலமான்மியம் மிகவும் விசேடமானது. முன்னம் ஜகதீசன் மூவுலகத்தையுமீன்ற உமாதேவியாரோடு வெள்ளியங்கிரியில் வீற்றிருந்தார் அவரிருவருக்கும் நடுவில் ஆறுமுகக் கடவுள் வீற்றிருந்தார். அப்பொழுது வேலாயுதக்கடவுள் தனது தாதையின் திருமுகநோக்கி ஆகாசஞ் சூழ்ந்த இந்தப் புவியில் நீ விரும்பி வாசஞ்செய்யும் தலங்களுள் சிரேஷ்டமானதெதுவென்று வினவ, உமாபதியானவர் குமாரனுடைய மழலைமொழி கேட்டு மனமிக மகிழ்ந்து "அப்பா! இது பரம இரகசியம். ஆயினும் கூறுகிறேன், காவிரிநதியின் தென் கரையில் மாணிக்கமலை யென்றொன்றிருக்கிறது. அந்த மலையில் தான் நாம் அகமகிழ்ச்சியுடன் வசிப்பது" என்று கூறி, அதன் பெருமையையுங் கூறினார். குமரவேள் அதனைக்கேட்டு மிகமகிழ்ச்சியடைந்து தாம் கேட்டவாறே நந்திதேவருக்கு நவின்றார் நந்தியம்பெருமான் சனற்குமாரருக்குச் சொன்னார் சனற்குமாரர் வியாத முனிவருக்குரைத்தார். அவரிடம் நான் கேட்டேனாதலால் அதன்படியே இப்பொழுதுங்களுக்குக் கூறுகிறேன். இதைக் கேட்பவரும் எழுதுவோரும் எழுதுவிப்போரும் பிறருக்குரைப்போரும் அந்தப் பரம்பொருளினது அருளினால் மூவுலகத்தையும் ஆண்டு சுகபோகங்களை யனுபவித்துப் பிறகு இந்திரபதவியையும் பெறுவார்களென்று கூறுவாராயினர்

மாணிக்கமலைச் சருக்கம்.

முன்னம் பிரமகற்பத்தில் வாயுதேவனுக்கும் ஆதிசேடனுக்கும் பெரியயுத்தம் உண்டாயிற்று. அப்பொழுது வாயுதேவனால் மேருமலையினின்றும் ஐந்து சிகரங்கள் பெயர்த்துத் தெறியப்பட்டு அவையைந்தும் ஐந்து சிவஸ்தலங்களாயின. பாண்டிவள நாட்டில் நீலாசலமென்று ஒன்றிருக்கிறது. அத்தலத்தில் ஓர் வில்வமரமொன்றுண்டு. அதன் கீழெழுந்தருளிய பரமசிவனுக்கு ஈசான திசையில் ஓர் மலையிருக்கிறது. அது மூன்று யோசனை உயரமுள்ளது. காவேரி நதியின் மேல் கரையில் சுவேதாசலமென்று ஒன்றிருக்கிறது. இது பூமியினுள்ளே அமிழ்ந்திருக்கிறது. அப்படியும் அதன் மகிமையாவருக்கும் அதிசயிக்கத்தக்கது. இங்கு தேவதீர்த்தமும் வன்னி விருக்ஷமுமிருக்கின்றன. இந்தச் சுவேதமலைக்கு மூன்றுயோசனை தூரத்திற்கப்பால் காவேரி நதியின் தென்கரையில் அரையோசனை தூரத்தில் மாணிக்கமலையிருக்கிறது. இதை இரத்தினகிரியென்று சொல்வார்கள். இந்த திவ்யஸ்தலத்தில் ஓர் வேப்பமரமிருக்கிறது. இதன் பெருமை அளவுகடந்தது. இந்திரனுக்கு நேர்ந்த சாபம் அதனாலேயே நீங்கிற்று. காவேரிக்கு வடகரையில் மரகதாசலமென்றொன்றிருக்கிறது. கந்த நதிக்கரையில் குண்டலாசலத்தொடரில் வன்னிகாப்பமென்றொன்றிருக்கிறது. இதை நினைத்தளவில் சகலபாபமும் ஒழியும். இவைகளுள் மாணிக்கமலையென்பதே மேலானது. இந்த மாணிக்கமலையிலுள்ள வேம்பின் கீழிருந்து பஞ்சாக்கரமோதிப் பரம்பொருளைத் தியானிப்பின் பேரின்ப வீடடைவார்களென்பதில் ஐயமில்லை.

மாணிக்கமலைச் சிறப்புரைத்த சருக்கம்.

நைமிசாரணிய வாசிகளின் வேண்டுகோளின்படி சூதமுனிவர் கூறுகிறார் மாணிக்கமலை பதினாறு யோசனை உயரமும் மூன்று யோசனை அகலமும் உள்ளது. இது விழுந்த வேகத்தில் பூமியில் அழுந்தியிருக்கின்றது அங்கெழுந்தருளி யிராநின்ற பெருமானுக்கு இரத்தினலிங்கமென்பெயர். இந்த மலையைக் கண்ணுற்றகண்டாலும் கேட்டாலும் பாரத்துச்சிரங்குவித்து வணங்கினும் பரகதியையளிக்கும். இதைச் சுற்றிலும் எட்டுத் திசைகளிலும் எட்டுத் தீர்த்தங்களிருக்கின்றன இவைகளன்றி அக்கினிதிக்கில் பஞ்சாக்கர தீர்த்தமிருக்கிறது தெய்வதீர்த்தமென்றுமொன்றிருக்கிறது. இம்மலையில், இந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து ஆகாராதிகளையொழித்து வாயுபக்ஷணஞ் செய்யும் முனிவர்கள் பலரிருந்து தவம்புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் இதன் சிகரங்களில் இரத்தினங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. பஞ்சாக்கரமே அம்மலையின் வடிவமாகும். அருமறையின் பொருளாகிய பரமசிவனே கருணையுடன் இலிங்க வடிவமாய் இம்மலையிலெழுந்தருளியிருக்கிறார். பலகோடி பிறவிகளிலும் புண்ணியஞ்செய்தவர்களேயன்றி மற்றவர்களுக்கு இம்மலையின் காட்சி கிடைப்பதரிது இத்தலத்திற் கெழுந்தருளி சுரும்பார்குழலம்மையையும் இரத்தினகிரீசரையும் வணங்கி இங்குள்ள வேம்பை வலம்வந்தவர்க்குச் சகல பாபங்களும் ஒழிந்து நித்தியானந்த வாழ்வுண்டாகும் இங்கு பஞ்சாக்கர ஜபஞ் செய்பவர் ஒன்றுக்குக்கோடி மடங்கதிகமான பலனைப் பெறுவார்கள்

இங்குள்ளம், வசிவி இவைகளை வெட்டுவித்தவர்கள் இந்த உலகத்தைப் பலகாலமும் புரந்து கடைசியில் ஈசனை யடைவார்கள். இங்கு நந்தவனம் உண்டாக்கி, பராபரனாக்கு மாலை பலவகுத்தவர்கள் சொர்க்க லோகத்தையுமாள்வார்கள் இந்தத் தலத்திலிருந்து தானஞ்செய்தவர்கள் மார்க்கண்டேயனைப்போல நீடூழி வாழ

வார்கள். ராஜ துரோகம் குருதுரோகம், பிராமண துரோகம் முதலியவைகளைச் செய்தவர், சொர்ணத்தைக் களவாடியவர் கருவினைச் செய்தோர், அறிவில்லாதவர், கட்குடிப்பவர், முதலியவர்களும் முன்னவனுடைய நூலை நிந்தனை செய்தவர், அன்னம், தாரம், மகவு, அறம், தீம்புனல் இவைகளை விற்றிடுமீனர், கோட்சொல்பவர், பொய் கூறுகிறவர், பிராமணனை விழைவோர், பிறர்பொருள் கவர்பவர், செய்ந்நன்றி கொன்றவர்கள், கணவனுக்குத் தீங்கிழைத்த மாதர்கள், பதிவிரதைகளை யிகழ்ந்ததீயோர், கடல்கடந்து சென்று வாணிபம் செய்யும் அந்தணர், கொலைபுரிவோர், குருவின் பத்தினியை விரும்பிய தீயோர், தாய் தந்தையரை இகழ்ந்தவர், யாசகர்க்குப் பொருளீயாதவர், தெய்வ நிந்தனை செய்வோர், முதலியவர்களும் இந்தச் சைலத்தைக் கண்ணுறல் கண்டால் அவர்கள் செய்த பாவத்தினின்றும் விடுபட்டு நற்கதி பெறுவார்கள் இம்மலையை வலஞ் செய்தவர், காவேரிநதி நீரால் பரமசிவனுக் கபிஷேகம் செய்தவர், திருவிழா நடத்தியவர், வாகனம், தேர்கள், விமானங்கள் இவைகளைப் புனைந்தவர், குடை, மணி ஆலவட்டம், தோரணம், கொடி முதலியன செய்வித்தவர், களவினை மேற் கொண்டாயினும் கணிகையர் நிமித்தமாயினும் பொருள் பெற்றும் பொருட்டேனும் ஒரு பகல் இக்கலத்தி லிருந்தவர் இவர்கள் யாவரும் நற்கதியடைந்து சுகம் பெறுவார்கள் இந்தச் சருக்கத்தைப் படித்தவர், படிக்கப் பிறர் கேட்கும்படி செய்வோர் முதல் யாவரும் மேலான வாழ்வை யடைவார்கள்

வாயுபூசித்த சருக்கம்.

முன்னம் வாயுதேவன் ஆதிசேடனுடன் அமராபுரிந்து மேருமலைச் சிகரத்தைப் பெயர்த்த குற்றத்தை ஒழித்துக்

கொள்ளும்பொருட்டு உமாபதியாகிய பரமசிவனைச் சரண மடைந்து அவரது கட்டளைப்படி வாடபோக்கியை யடைந்து, அதன் கீழ்பால் ஓர் தீர்த்தமுண்டாக்கி, அந்தப் புனலால் கங்கைசூடிய ஈசனுக் கபிடேகம்செய்து, அந்த மாணிக்கமலையை வலம்வந்து எமதிறைவனை அன்பொடு வணங்கிப் பலவிதமாகவும் துதித்தான். பிறகு இமயவல்லிதன் திருவடி மலரைப் பணிந்து விநாயகர், குமாரக்கடவுள் இவர்களையுந் தரிசித்து, அந்த மலையிலே பலநாள் வசித்து அருந்தவம் புரிந்து வந்தான். இப்படித் தவம்புரியும் வாயு தேவனுக்கு முன் எமதிறைவன் காளகண்ட திரிநேத்திர தாரியாக ரிஷபவாகனத்தின் மேல் தோன்றினார். அவரைக் கண்டதும் வாயுதேவன் தன் இருகரங்களையும் சிரமேற்கொண்டு கண்களினின்று ஆனந்த பாஷ்பம் சொரியநின்று, கங்காதரனே சரணம், கருணாநிதியே சரணம் எனத்துதித்து, "என் ஐயனே! உமது திருவடியை ஒருபோதும் மறவேன், என் குற்றத்தைப் பொறுத்து எனக்கு நற்கதி யளிக்கவேண்டும்" என்று தோத்திரம் செய்தான். ஈசன் மனமிரங்கி, "உனக்கு வேண்டும் வரத்தைக் கேள்" என்றனர். வாயுதேவன் "ஈசா! நான் மேருமலையைப் பெயர்த்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். ஈசன், அவன் கேட்டபடி அவ்வரத்தைத்தந்து, "எமது ஆணையால் உலகெங்கும் வியாபித்து ஒவ்வோர் சரீரத்திலும் சென்று பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயனென்னும் பத்துப் பெயரோடு அவ்வச் சரீரங்கட்கு உபகாரங்களைச் செய்துவரக் கடவாய்" என்று கட்டளையிட்டருளினார். அவ்விதமே வாயுதேவன் பத்துருவமடைந்து மேதினியைப் புரந்து வாழ்கின்றான்.

இச்சரித்திரத்தைப் படிப்போர் எவ்வகைப்பட்ட குற்றங்களைச் செய்திருப்பினும் சிவபிரான் அவற்றைப் பொறுத்தருள

வார். வாயுதேவன். பூசித்தது ஐப்பசி பூரணை யாகையால் அன்றையதினம் வாயு தீர்த்தத்தில் நீராடுபவர் மகா பாபத்தினின்றும் விடுபட்டு நற்கதி பெறுவார்கள்.

ஆதிசேடன் பூசித்த சருக்கம்.

வாயுதேவனை வாட்போகத்தலத்தி லெழுந்தருளியிரா நின்ற ஈசனைத் தரிசித்து சிவத் துரோக பாவத்தை நீக்கிக் கொண்டதை நாரதமாகா முனிவர் ஆதி சேடனுக்குச் சொன்னார். ஆதி சேடன் அதை யறிந்ததும் உடனே நாக லோகத்திலிருந்து பூலோகத்தை யடைந்து கோகர்ணம், சங்குகாணம், பிரபாசம், மந்தராசலம், பிரமபுரி, அனந்தசயிலம், சோமேசுவரம், காலேசுவரம், சுசீந்திரம் முதலிய பல தலங்களுக்கும் சென்று பரமசிவனைத் தரிசித்துக் கடைசியில் வாட்போகிக்கு வந்து அங்கு தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த அத்திரி, பரத்துவாசர் முதலிய ரிஷிகளைத் தரிசித்து அவர்களை வணங்கி, பிராமண வேடந்தாங்கி ஓர் தீர்த்த முண்டாக்கி அதில் ஸ்நானஞ் செய்து நந்தவனத்திலிருந்து புஷ்பமெடுத்துக்கொண்டு ஆலயத்துட் புகுந்து துவார பாலகர்களை நமஸ்கரித்து விக்கினேசுவரர் முதல் எல்லோரையும் விதிப்படி பூசித்து, அங்கு தென்மேற்கு மூலையில் தாபிக்கப்பட்டுள்ள தீர்த்தத்தில் நூற்றெட்டுக்குட மெடுத்துச் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கபிடேகம் செய்து அர்ச்சனை நிவேதனம் முதலியனவும் அன்போடு புரிந்து மும்முறை வலம்வந்து வணங்கி யெழுந்து கைகளைச் சிரமேற் கூப்பி "அடியார்க்கடியனே! அற்புதானந்த ஜோதியே!

கரியுரிவைப் போர்வையாகக் கொண்ட கடவுளே! காளகண்டனே! சரணம் சரணம்" என்று பன்முறை துதிசெய்து "பரம பொருளே! மேருமலைச் சிகரங்கள் பல என்னால் அசைக்கப்பட்டன. அக் குற்றத்தைப் பொறுத்து என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த் தித்து வணங்கி நின்றான். கருணைப்பெருங்கடலாகிய ஈசன் அவனுக் கிரங்கி அவன் முன் தோன்றி "உனது குற்றத்தை நீக்கி யருளி னோம். நீ பரிசுத்தனாய் விட்டாய், உன்னிருப்பிடம் சென்று சுகமாயிரு" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி லிங்கத்துள் மறைந் தனர்.

பிறகு ஆதிசேடன் ஈசனது கருணையை நினைந்து ஆநந்த பரவசனாகிச் சுரும்பார் குழலம்மையையும் இரத்தினகிரீசனையும் வணங்கி அத்திருப்பதியின் மகிமையை யாவரும் அறியும்படி கானம் செய்துகொண்டு தன்னிருப்பிடமாகிய நாகலோகம் சென் றான்.

இந்திரன் சாபவிமோசனச் சருக்கம்.

தேவேந்திரன் கௌதமருடைய பத்தினியைப் புணர்ந்து அவரால் சபிக்கப்பட்டான். அந்தச் சாப நிவர்த்தியின் பொருட்டுத் தன்னுடைய குருவின் கட்டளைப்படி பூலோ கத்தை யடைந்து அநேக சிவக்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டுவந்து கடைசியாக மாணிக்கமலையைக் கண்டான். கண்டவுடன் இருகரங்களையும் சிரமேற்கூப்பி வணங்கி, பிறகு

காவேரி நதிக்குச் சென்று அதில் ஸ்நானஞ் செய்து பக்தி புடன் மாணிக்க மலைக்கேகி, அதனை மூன்றுமுறை வலம் வந்து அதன் மேலேறி, ஈசன் சந்நிதியில் நின்று வணங்கி, அம் மலையிலேயே தன் வச்சிராயுதத்தால் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி அதிலிருந்து தீர்த்த மெடுத்து ஈசனுக் கபிடேகம் செய்து பூசித்து வந்தான்.

இம்மாதிரி ஒரு பூருவம் வரையில் இந்திரன் அத்தலத்தி லிருந்து இறைவனைப் பூசித்துத் தியானத்திலிருந்து வந்தான். பிறகு ஈசன் அவனுக்கிரங்கி, பார்வதி தேவியாரோடு இடப வாகனத்தின் மீது காட்சி கொடுத்தருளினார். தனக்கு முன் தோன்றி நின்ற இறைவனையும் அம்மையாரையும் பணிந்து, "என் ஐயனே சரணம்" ஈசனே சரணம்" என்னை யாள்பவனே சரணம்" கருணாகரனே சரணம்"" என்று துதித்து, என்னைப் புரந்தருள வேண்டுமென வேண்டினன் பரமசிவன் "உன் பூசை யாலும் உன் தியானத்தாலும் நீ செய்த மெய் யன்பினாலும் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி யுண்டாயிற்று. உனக்கு வேண்டும் வரமென்ன" என்றார் இந்திரன் இது கேட்டதும் தான் கிருதார்த்தனானதாக நினைத்து, "பரமதயாநிதியே! தபோதனரா கிய கௌதமரால் கொடுக்கப்பட்ட சாபம் நீங்கவேண்டு" மென்று பிரார்த்தித்தான் பரமசிவன், "என்பால் அன்பு பூண்ட அருந்தவரால் கொடுக்கப்பட்ட சாபம் நீங்குதலரிது. ஆயினும் நீ என்னிடத்துக் கொண்ட பக்தியினால் உன் மேனி யெங்குங் காணப்படும் ஆயிரம் யோனிகளும் ஆயிரங் கண்களா கக் காண வரமளித்தோம். நீ இனி உன் பதியையடைந்து சுகமா யிரு" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இந்திரன் இவ்வரத் தைக்கேட்டு மிகவும் ஆனந்தமடைந்து ஈசனைப் பணிந்து பல படியாகவும் துதித்து, "அடியார்க் கடியனே! நான் செய்த துதியைப் பாடித் துதிப்பவர்க்கு நின் கருணையுண்டாக வேண்டு" மெனவும் வேண்ட, இறைவன் "அங்ஙனமே ஆகுக"

எனக்கூறி ஜோதிலிங்கத்தில் மறைந்தருளினார். பிறகு இந்திரன் தன் பதியடைந்து ஈசனது திருவடி மறவாதிருந்து வந்தான்.

இந்திரன் சாபந்தீர்த்த இந்தச் சரித்திரத்தைப் படித்தோரும், எழுதினோரும், அளவில்லாத காலம் உலகத்தைப் புரந்து பிறகு சந்திரமௌலியி னுடைய பாதபங்கய நீழல் சேர்வார். இதில் ஐயமில்லையென்றறிக.

இடிபூசித்த சருக்கம்

பிறகு முனிவர்கள் சூதமுனிவரைப் பார்த்து, "முனிவர் பெருமானே! இத்தலத்தினில் சூரிய பகவானானவர் பூசனை புரிந்த தன் காரணத்தைக் கூறவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

சூதமுனிவர், "முனிவர்காள்! உதயாசலத்தின் சமீபத்தில் மந்தேகமென்னும் ஓர் தீவிருக்கின்றது. அதில் கொடிய அரக்கர்கள் அநேகர் வாழ்கின்றார்கள். அவர்கள் மிகுந்த தவ வலிமை பெற்றவர்கள். அவர்களை எவர்களாலும் வெல்லவரிது. அந்த அரக்கர்கள் சூரியனோடு அடிக்கடி அமர் செய்வது வழக்கம். ஓர் சமயம் அவர்களை எதிர்த்து அமர்புரிய ஆற்றாதவனான சூரியன் புறங்காட்டியோடினன். அவனைக் கண்ட தேவர்கள் "சூரியனே! என இவர்களுக்குப் பயந்து ஓடவேண்டும். இவர்களை வெல்ல ஓர் உபாயமிருக்கிறது. அதாவது சமுத்திர பக்கத்திலே காவேரிநதியின் தென்கரையில் ஓர் மலையிருக்கிறது. அது மேருமலையிலிருந்து விழுந்த சிகரங்களுள் ஒன்று. மிகவும் சிலாக்கியமானது. அதன் மேலுள்ள லிங்கத்திற்கு இரத்தினலிங்கமென்பெயர். இது எல்லா லிங்கத்தினும் மேலானது. நீ அங்குச் சென்று அந்த இரத்தினலிங்கத்தைப் பூசிப்பாயேயாகில் அரக்கர்களை வெல்லுதற்குரிய ஆற்ற

உண்டாகும்" எனக் கூச்சலிட்டார்கள். இதைக் கேட்ட ஆதித்தன் தாம் அங்கு எவ்வாறு சென்று பூசிப்பதென யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், நாரத முனிவர் அங்கு எழுந்தருளி "நீ கவலையுறேல், உனது சகோதரனாகிய இடியைப்பழைத்து அம்மலைக்கேகக் கட்டளையிடுவாயாக" என்றார். பிறகு சூரியன் மனமுவந்து இடியைத் தன் மனத்தில் எண்ணினான். உடனே இடியானவன் உலகமுழுதும் நடுங்கத்தக்க பெருஞ் சத்தமிட்டுக் கொண்டு சூரியன் முன்பு வந்தான். அவனைப் பார்த்ததும் சூரியன் அவனிடத்தில் தன் குறைகளைக் கூறி, "என் சகோதரனே! நீ இரத்தினகிரிக்குச் சென்று ஈசனைப் பூசித்து உலகமுய்யும்படி அங்கு ஓர் தீர்த்தமும் ஸ்தாபிக்கக் கடவாய்" எனவும், இடி உடனே அவ்விடம் விட்டு வேகமாகப் புறப்பட்டு இரத்தினகிரியையடைந்து அங்கொரு தீர்த்தமுண்டாக்கிப் பரமசிவனையும் உமாதேவியாரையும் பூசித்தான். ஜகதீசன் அவனது பூசைக்கு கந்து காட்சிதந்து சூரியனுக்கு அரக்கர்களை வெல்லும் ஆற்றலைக் கொடுத்தார். அந்த வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட இடியானவன் சூரியனிடம் வந்து நடந்த வரலாற்றைக் கூறினான். ஈசனுடைய கருணையை நினைந்து ஆனந்தமடைந்தான் ஆதித்தன். அன்று முதல் அரக்கர்களை வெல்லும் ஆற்றலுடையவனாகிச் சண்டையில் அவர்களைப் புறங்காட்டி ஓடச்செய்தான்.

அந்தத் தீர்த்தம் சகல பாபங்களையும் போக்கக்கூடியது. சரீர ரோகமுண்டாக்கத் தக்கது சூரியன் தன் கிரணங்களால் அத்தீர்த்தத்தைச் சுத்தி செய்கிறான். வருடந்தோறும் சூரியன் மேடராசியிலிருக்கும்போது வருகின்ற பௌர்ணமியில் சூரியன் இரத்தினகிரீசரைப் பூசிக்கின்றான். இது பிரமமாண்டமுள்ள வரையில் நடக்கும். இரத்தினகிரீசருடைய பூசையின் மகிமையை என்னாலளவிட்டுச் சொல்லுதலரிது. அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஒருகுடமெடுத்து இரத்தினலிங்கத்திற்கு அபிஷேகம் செய்யினும் புத்திரர்களையடைந்து நெடுங்காலம் எல்லாச் சுகங்களையும் அனுபவித்து வாழ்ந்து ஈசனது திருவடி நிழலை இறுதியிலடைவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இச்சரித்திரத்தைச் செவியால் ஒருமுறை கேட்பாரு

யின் அப்பொழுதே அவனது பாபங்களொழியும்; ஈசன திருவருள் கிடைக்கும் என்று கூறி மேலே கூறுகிறார்.

அகத்தியர் பூசனை புரிந்த சருக்கம்.

முன்னொருசமயம் அகத்திய முனிவர் இமயகிரியின் வட பாரிசத்திலிருக்கும் புட்பபத்திரா நதிக்கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தார். அங்கு நாரத மகாமுனிவர் வந்து, அகத்தியரை நோக்கி, "நாமிருவரும் யாத்திரை செய்து வருவோம், வாருங்கள்" என்றழைக்க, அகத்தியர் அதற்குச் சம்மதித்து அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு இருவருமாகக் காஷ்மீரம், பிரபாசம், விலவாரணியம், கேதாரம், காசி, பிரயாகை, அவந்தி, கோமதி முதலிய பல திருப்பதிகளைத் தரிசனம் செய்துகொண்டு வந்தனர். இப்படி மெய்யன்புடன் ஈசனினிதமர்ந்துறையும் தலங்கள் தோறும் சென்று தரிசித்து வருகையில் விந்திய பருவதத்தினருகே ஓர் பிரேதத்தைக் கண்டார்கள். கண்ட வளவில், அகத்தியர் அப் பிரேதத்தைக் கரையேற்றுவான் கருதி, மிகுந்த கருணைகொண்டு இதன்பாவத்தை யொழிக்கத்தக்க தலம் பல வணங்கி வருகிறேனென்ன, நாரதமுனிவர் அவரை விட்டுப் பிரிந்து வேறொரு திசையை நோக்கி நடந்தார்.

பிறகு அகத்திய முனிவர், காவேரி நதிக்கரையிலுள்ள கடம்பவனத்திற்குச் சென்று, அந்நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து கடம்ப வனநாதரைத் தரிசித்து பின் காவேரி நதியிலிருந்து தமது குண்டிகையில் நீரெடுத்துப் பஞ்சாக்கர மந்திரத்தினால் அபிமந்திரணஞ் செய்து அந்த நீரோடு பிரேத மிருக்குமிடஞ் சென்று அதன் மேல் புரோக்ஷித்தார். உடனே அந்தப் பிரேதம் கடம்பவனேசுவரர் கருணையாலும், காவேரி நதியின் சிறப்பாலும் கும்ப முனி

வரத்தவ மகிமையாலும் திவ்ய சரீரம் பெற்று திவ்விய விமானத்திலேறி கைலாயாய கிரியை யடைந்தது. அந்தத் திருத்தல மான்மியம் அளவிடற் கரிது. காவேரி நதியின் மகிமையும் மகா விசேஷமானது.

பிறகு அகத்திய முனிவர் வடக்கு நோக்கிச் சென்று அநேக தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்து மீண்டும் கடம்பவனமடைந்து ஈசனைப் பணிந்து மலரெடுத்துப் பக்தியோடு பூசனை செய்தார். மறுநாள் சூரியோதய காலத்தில் கருணைக் கடலாகிய மங்கைபங் காளன் அகத்தியர்க்கு அனுக்கிரகம் செய்யும்பொருட்டு இடப வாகனத்தின் மீது காளகண்ட திரிநேத்திர தாரியாக உமா தேவியாரோடு காட்சி தந்தருளினர். அதுகண்ட அகத்தியர் அடி யற்ற மரம்போல் தரையில் வீழ்ந்து தண்டனிட்டுப் பிறகு எழுந்து துதிசெய்து சிவபெருமானுடைய திருவருள் பெற்று ஆனந்த மடைந்து அத்தலத்திற்கு உதயபுரியெனவும் நாமமிட்டு அங் கிருந்து மாணிக்கமலைக் கெழுந்தருளினர்

இங்கு வேம்படியிலிருந்து வேதம் ஓதும் வேதியரைத் தரி சித்து வணங்கிப் பின் மேற்புறத்தில் ஓர் தீர்த்தம் தமது பிரம்ம தண்டத்தாலுண்டாக்கி அதில் நீராடிப் பிறகு பகல் வேளையில் அத்தீர்த்தம் எடுத்து இரத்தினசலப் பெருமானுக் கபிஷேகஞ் செய்து கனிவர்க்கங்களை நிவேதித்துத் தரையில் விழுந்து பணிந்து எழுந்து நின்று "சர்வலோகசரண்யா! ஜகதீசா! முக்கண்ணா, மங்கை பங்காளா! காமதகனா! கறைமிடற்றிறைவா! வந்தனம் செய்கின்றேன். இரத்தினகிரி நாதா! உமது பாதபத்மம் பணிந் தேன், நீயே அடைக்கலம் அடைக்கலம்" எனத் துதித்தார். அப்பொழுது கருணையங் கடலாகிய சிவபெருமான் பார்வதி யம்மையாரோடு இடபவாகனத்தின் மீது எழுந்தருளிக் காட்சி யளித்தார். முனிவர் பெருமான் அவரது திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கி, "ஜகதீசனே! எனக்குப் பரம மந்திரமாகிய பஞ்சாக்ஷர மந்திரோபதேசம் செய்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்த

தார். பின்னும் "என் அப்பனே! மத்தியானச் சொக்கரேனும் பெயர் வழங்கவேண்டும். உன்னை மத்தியானத்தில் தரிசித்த பேர்கள் சிவகதி பெறுதல் வேண்டும். கார்த்திகை மாதத்தில் என் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்பவர்கள் கொடிய நோய்பிணிகளி னின்றும் சுகமடையவேண்டும்" என்றும் வேண்டிக் கொண்டனர் உடனே பரமசிவன் அகத்திய முனிவர்க்கு அவர் விரும்பிய வரங் களெல்லாம் நல்கிப் புனிதலிங்கத்தில் மறைந்தருளினார்.

இந்தச் சரித்திரத்தைப் படித்த பேர்களுக்கு இந்த உலகத்து மன்றி பரலோகத்திலும் சுகமுண்டாம் என்று மேலே கூறுகி றார் சூதர்.

உரோமேசர் பூசித்த சருக்கம்

முனிபுங்கவராகிய அகத்தியர் பூசை செய்த கதையைக் கூறியதும் சௌனகர் இன்னும் அத்தல மான்மியத்தைக் கேட்க விருப்ப மிருப்பதாகத் தெரிவித்தனர் சூத முனிவர், அகில நாயகனாகிய ஈசனை மனதில் தியானித்தவாறு கூறுகிறார்.

முன்னாளில் சமரவேலென்னும் அரசன் உலக முழுவதையும் மனுவைப்போல அரசாண்டுவந்தான். அவன் நீதி முறை தவறாத வன். சகல கலைகளையும் முணர்ந்தவன் ஜீவகாருண்ய சீலன், தரும குணமுடையவன். சுற்றத்தாரைப் பரிபாலிப்பவன், மகா வீரன், பகைவர்களுக்குச் சிங்கம் போன்றவன் தெய்வபக்தி யுள்ளவன், மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போல காத்து வந்தான்.

இப்படி அரசியற்றி வரும் நாளில் ஓர்நாள் ஓர் காபாலிகன் அவ்விடத்திற்கு வந்தான், அரசன் அவனைக் கண்டதும் அன்போடு உபசரித்துத் தன் அரண்மனையில் சிலநாள் தங்கும்படி வேண்டினன்,

அவனும் அதற்கிசைந்து, அங்கிருந்து வரும்போது அவன், அர சனுக்கு லோகாயதன மதத்தை உபதேசித்து, அவனைப் பார்த்து. "மகாராஜாவே! நீர் சாஸ்திரங்களை யுணர்ந்தும் அநேக வேள் விகளைச் செய்தும் விருதங்களை யனுஷ்டித்தும் தெய்வந் தொழு தும் இது வரையில் அடைந்த பயன்யாது? ஒன்றையுங் காணோமே! பிரத்தியக்ஷமாக அனுபவிக்கத் தக்க சுகங்கள் அநேக மிருக்கின் றன. அவைகளை விட்டு வீணான விருதங்களையு மற்றவிஷயங் களையும் அறிவுள்ளவன் அனுஷ்டிப்பானோ! சரீரத்திற்கு வலுக் கொடுக்கத்தக்க பதார்த்தங்களைப் புசித்து மாதரோடு கூடி உற வாடிக் களிப்படைதலல்லவா சுகம்! அதுவன்றோ முத்தியென்பதும்!" என்று இப்படிப் பலபடியாகப் பலநாள்போதித்து அரசனைச்சாரு வாக மதமென்னும் பெரிய குளத்தில் மூழ்கும்படி செய்தான்.

பிறகு அரசன் தீயவனுடைய போதனைப்படியே நடந்து கடைசியில் காலனுக்கிரையானான். இயமதூதர்கள் அவனைப் பாசத் தினால் கட்டி யிழுத்துக் கொண்டுபோய் தர்மராஜனது சன்னிதியில் நிறுத்தினார்கள். மகா பாதகனாகிய அவனை தர்மராஜன் கண் ணெடுத்துப் பாராமல் கொடிய நரகில் தள்ளும்படி கட்டளை யிட்டான். இயமதூதர்கள் அவ்வாறே அவனைக் கொடிய நரகத்திடை வீழ்த்திப் பலபடியாகவும் துன்புறுத்தினார்கள். இதுவன்றி விந்திய பருவதத்தின் கண்ணுள்ள காட்டிலே பிசா சாகத் திரியும் படிக்கும் செய்தார்கள். அந்தப் பாவி அவ் வாறே பிசாசாகி விந்தியமலையின் கண் எங்குந் திரிந்து பசியி னாலும் தாகத்தினாலும் வருந்தி நிறகநிழலற்று, மான முதலிய விலங்கினங்களைப் பிடித்துத் தின்றும் முன்தான் செய்த தீய செயல்களை நினைத்து நினைந்து வருந்தியும் உழன்று கொண்டிருந் தான்.

இப்படிச் சகித்தற்கரிய துன்பமடையும் அவன் ஓர்நாள் அம்மலைச் சாரலில் ஐம்பொறிகளையும் வென்ற தபோதனராகிய உரோமேசமகா முனிவரைச் சந்தித்தான். அவரைக் கண்டதும்

ஞானமடைந்து அவரது பாதாரவிந்தத்திற பணிந்து "என்னைக் காத்தருள வேண்டு"மென்று வேண்டினுன். அந்த மகாமுனிவா தமது ஞானதிருஷ்டியால அவனை இன்னுனென்று தெரிந்து கொண்டு, "முன்னம ஒழுக்கம் தவறி மகா பாபஞ் செய்ததனுல இத்துனபம உனக்குண்டாயிறறு. இத்துனபம ஒழியும காலம சமீபித்து விட்டது. அதனுலதான நீ இஙகுவநதாய. என்னுடன வா. உனககு க்ஷேமம உண்டாகும" எனக கூறித தம முடனேபிசாசுருவாயிருநத அநத அரசனையும அழைத்துககொணடு சிவபெருமான எழுநதருளியிரா நினறபலபதிகள தோறும சென்று ஈசனைத தரிசித்துககொணடும அநேகபுணணிய நதிகளில ஸ்நானம செயது கொணடும வநதுபிரமதேவருககுச சமமான அநத உரோமேசா கவேரியில காவேரிநதியை அடைநதார.

காவேரிநதியைஅடைநததும தமமுடன வரும பிசாசுருவமான அரசனை அதில முழுகச்செயது தாமும அநதப புனித தீரத்தத்தில ஸநானம செயது அநநதிககரையின தெறகே யிருககும வடகயிலாய மொதத மாணிககமலையை யடைநது, அதனைக கணடதும மெயபபனபோடு வணஙகிப போறறி அமமலைககுக கீழபபககம வாயுதிககில ஒரு தீாதத முணடாககி, அதிலகஙகையாதி நதிகளின தீாததமெலலாம வநது சேருமபடி செயது அவவரசனை அதில முழுகுவித்தார. முழுகினவுடம அநத அரசன தன பிசாசுருவம மாறிக கருமபு விலலைக கையிறகொணட மதனனறறும இவனென றெண்ணுமபடியான எழிலுருவம பெறறுன.

பிறகு அநத உரோமசா, அவவரசனுடன மலையின் மீதேறி ஈசனையும இமயவல்லித தாயாரையும பணிநது, "புலியதளுடுத்த புனிதனே போறறி, பூதநாயகனே போறறி, கலியுக வரதா போறறி கண கண முன்றுடையாய் போறறி" என்று துதி செயதார

இப்படித் துதி செயத முனிவனை நோக்கி ஈசன "இவன (அரசன்) இநத நாவலநதீவுக கெலலாம அரசனுகி நீதிவழுவாமல

ராஜ்ய பரிபாலனமும் செய்து பிறகு தேவேந்திரனுமாகிச் சுகமனு பவித்துப் பின் சிவ சின்னங்களுடன் கைலாய மலையின் மீது வாழவும் வரமளித்தனம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். பிறகு இருவரும் ஈசனைப்போற்றி அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டனர். அரசன் தானுய்யுமாறு திருவருள் புரிந்த அம முனிவரைப் பணமுறையும் வணங்கி அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்று ஈசனை மறவாநெறி நின்று உலகத்தைப் புரந்து வந்தான். முனிவரும் அந்தப் புண்ணியப் பொருப்பிலேயே யிருந்து ஈசனைப் பூசித்து வந்தார். இந்தக் கதையைப் பிறருக்குச் சொல்வோரும் கேட்போரும் எழுதுவோரும் தங்கள் பாவங் களொழிந்து ஈசனது இணையடி நீழல் சேர்வார்.

வாடபோக்கிச் சருக்கம்

முற்காலத்தில் சூரியவன்னி யென்னும் பெயர்கொண்ட ஓர் அரசனிருந்தான். இவன் மனுநீதி தவறாத மகானுபாவன். பகைவர் கண்டஞ்சத் தக்க ஆண்மை படைத்தவன். வேள் நாணும் பேரழகுடையவன், மகா கீர்த்தி வாய்ந்தவன், சிவபக்தர்களிடத்து விசுவாசமுடையவன். சிவ பூசையின்றிப் புசியான். பிரஜைகளைத் தன் கண்மணியைப்போல் வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தான்.

இவன் இப்படி யரசுபுரிந்து வருகையில், உலக கண்டகனாகிய மகிஷனென்னும் ஓர் அவுணன் பதினாயிரம் சிங்கவலிமையுடன் தோன்றிப் பிரமதேவனைக் குறித்துத் தவம்புரிந்து, அவரிடமிருந்து "முக்கண்ணன், முகுந்தன், இந்திரன் முதலிய இமையவர்கள் இவர்கள் ஒருவராலும் இடையூறின்றி வாழ்தற்கேற்ற ஆயுதங்கள் வேண்டும்" என வரங்கேட்டு அவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு உலகத்திலுள்ள அந்தணர்கள், அவர்கள் செய்யும் யாகங்

கள், அறச்சாலைகள், கோயில், குளங்கள், முனிவர் ஆசிரமங்கள் முதலியவைகளைத் தகர்த்தும் இடித்தும் வந்தான்.

இங்ஙனம் அவனால் துன்பமடைந்த ஜனங்கள் அரசனிடத்தில் முறையிட்டார்கள். அரசன் ஸ்ரீ கயிலாயஞ் சென்று நந்தியம் பெருமானைத் திருவடி பணிந்து மகிஷன் செய்யுங் கொடுமையைக் கூறினான். அதனை நந்திதேவர் சிவபெருமானுக்கறிவித்தார். சிவபெருமான் வேந்தனை அழைத்து வரும்படி நந்திதேவருக்குக் கட்டளையிட்டார். நந்திதேவர் ஈசன் கட்டளைப்படி வேந்தனை யழைத்துக் கொண்டுபோய் சிவபெருமானிடத்தில் சேர்த்தார். வேந்தன் சிவபெருமானைக் கண்டதும் அடியற்ற மரம்போல் தரையில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, அவுணனாகிய மகிஷன் செய்யும் துன்பங்களை யெடுத்தோதி 'ஜகத்பதியே! நாங்கள் உய்யுமாறு கிருபை புரிய வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டனன். பரமசிவன் "ஏ மன்னா! தூர்க்கையை அனுப்புகிறோம். நீ கவலைப்படாமல் உன் நகரஞ் செல்" லென்று கூறியனுப்பி விட்டுத் தேவியை நோக்கி "நீ தூர்க்கைவடிவங்கொண்டு சப்தகன்னியரோடு சென்று நமது பக்தர்களுக் கிடுக்கணிழைத்தும் கொடிய மகிஷனைச் சங்கரித்து வரக்கடவாய்" எனத் திருவாய் மலர்ந்தருள அருட்பெருஞ்செல்வியாகிய தேவியாரும் சிவபெருமானது கட்டளைப்படி தூர்க்கை வடிவங்கொண்டு சிங்கவாகனத்தமர்ந்து பூமியில் வந்து அவ்வசுரனை நெடுங்காலந் தேடிக் கடைசியில் அருணையொன்றில் அவனிருக்கக் கண்டு "ஏ பாவி! நீ ஒழுங்கீனமான செய்கைகளைச் செய்து உலகத்தைத் துன்புறுத்துகிறாய். ஆகையால் நீ உலகிலிருக்கத் தகாது. இதை விட்டொழிந்துபோ. இல்லையேல் என்னோடு அமர் புரிந்து இந்த வாளுக்கிரையாக நின்று உயிர் துறக்கத் துணி" என்று கூறினாள். இதைக் கேட்டதும் அவுணன் வெகுண்டு கண்களினின்றும் தீப்பொறி பறக்க விழித்துப் பார்த்து "நீ ஒரு பெண் பாலானதால் இந்த வார்த்தை கூறி உயிர் பிழைத்தாய். ஆண்பாலாயிருந்தால் நீ யடையும் கதி வேறு" என்று சொல்லி "வீணில

என் உயிரை இழக்கிறாய். நான் மாதர்களை வருத்துவதில்லை. இவ்விடம் விட்டுச் சீக்கிரமாகச் செல்" என்று கூறினன். இவ்வார்த்தைகளைச் செவியிற் பட்டதும் தேவி மிகச் சினங்கொண்டு "மகிஷா! நீ புருஷனாயின் சற்று என்னோடு எதிர்த்து நின்று யுத்தம் செய் பார்ப்போம், இனி நீ பிழைக்கப் போவதில்லை" என்று கூற, அவ்வுணன் மகா கோபங்கொண்டு தாக்கை மேல் பாணப் பிரயோகஞ் செய்தான். தேவியார் அந்த பாணத்தை மதியாது அவன் மீது பாணங்களைச் சொரிய, அவன் தேகமெங்கும் இரத்தம் ஆறுகப் பெருகியும் சட்டை செய்யாமல் எதிர்த்து நின்று யுத்தம் புரிந்து அஸ்திரங்களைப் பலபடியாகவும் வருஷித்தான். உமாதேவி அவ்வஸ்திரங்களனைத்தையும் நிர்மூலப்படுத்தினர். இப்படி இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தோல்வியில்லாமல் இந்தப் பூவுலகமும் தேவ உலகமும் அரிது அரிது என்று ஆச்சரியப் படும்படி ஆயிர வருஷகாலம் அகோர யுத்தம் புரிந்தார்கள்.

பிறகு தேவி மிகக் கோபங்கொண்டு அந்த மகிஷனுடைய இரண்டு கொம்புகளையும் பிடித்து பூமியில் தள்ளி வீழ்த்தி அவன் தலைமேல் கால் ஊன்றி நின்று அந்தக் கொடியவனுடைய சிரசைத் தன் கை வாளால் பிளந்து மற்ற அங்கங்களையும் சிதைத்தாள். அப்பொழுது அவ்வுணன் உயிர் துறந்தான். அங்ஙனம் உயிர் துறந்த அவ்வுணன் பிரமஹத்தி உருவங்கொண்டு தேவியைப் பின் தொடர்ந்தனன். தேவியார் அந்த பிரமஹத்தியைப் போக்கும் பொருட்டு பரமகருணாநிதியாகிய பரமசிவன் எழுந்தருளியிரா நின்ற பல தலங்களையுந் தரிசித்துக்கொண்டு பொன்னி நன்னதியைச் சார்ந்து, அங்கு ஸ்நானஞ் செய்து மாணிக்கமலைக்குச் சென்று அநாதி முதல்வனாகிய ஜகதீசனைப் பணிந்து துதித்தனர். சிவபெருமான் அதனைப் போக்கவல்ல ஓர் ஆயுதமளித்தனர். தேவி அதைப் பிரயோகிக்க வழி தெரியாது மயங்கினள். ஈசன் தேவியாரின் உள்ளக் கருத்தை யறிந்து தேவியாரைப் பார்த்து "இந்த வாளால் இம்மலையைப் பிளப்பாயாக" என்

[illegible] கடைசியில் [illegible] அம்மலையைப் பிளக்க அது இரு பிளவுகளாயிற்று. பிறகு [illegible] ந்தது. இதைக்கண்ட தேவர்கள் ஆச்சரியமடைந்து இந்த மலையு நம சிவாயமென்று கூறி வியந்தார்கள்.

அது முதலாக அந்த மலைக்குச் சிவாயமென்னும் பெயருண்டாயிற்று. கடவுள் அருளிய வாளைக்கையிலேந்தியிருக்கும் காரணத்தால் அத்தேவியானைக் கடகதாகனிகை யென்று துதித்து வருகிறார்கள். தேவியார் சப்த கன்னிகளுடன் அம்மலையிலிருந்து எல்லாருக்கும் அனுக்கிரகித்து வருகின்றனர். அந்த மலையின் ஓர் சாரியில் தீர்த்த மொன்றாகி யிருக்கின்றனர். அதில் நவமி நாளில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்களுக்கு அவர்களுடைய பிரமஹத்தியாதி பாபங்களும் ஒழியும். நற்கதியுமடைவார்கள்.

இந்த மலையின் பெருமை அளவிட்டுச் சொல்லுவதரிது: ஆயினும் தெரிந்தவரையிற் கூறுகின்றேன். இந்தத் தலம் தேவர்களனைவராலும் பூசிக்கப்பட்டது. வராக ரூபங்கொண்ட மகாவிஷ்ணுவும் இந்தப் பூமியைத் தன் மருப்பில் ஏந்திய இன்னலை யொழிக்கும் பொருட்டு இந்த மலையில் மேற்றிசையில் ஓர் தீர்த்த முண்டாக்கினார். அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து ஏழைப்பரதேசிகளுக்கு அன்னமளித்தவர்கள் தேவராவார்கள். இதுவன்றி பரத்துவாச முனிவர் ஈசான திசையில் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி யிருக்கிறார். அந்தத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கினவர்கள் ஈசனது திருவடியையடைந்து ஆனந்த முறுவார்கள். தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலிய அனைவரும் இந்த மாணிக்கமலைக்கு வந்து நமனைத் தரிசித்துத் தங்கள் இஷ்டார்த்த சித்திகளை யடைந்தார்களென்று மேலோர் கூறுகிறார்கள். இம்மலையைச் சூரியன் மகரராசியிற் பிரவேசித்திருக்கும் புண்ணியகாலத்தில் வலம்வருபவர் பூப்பிரதக்ஷிணம் செய்த பலனைப் பெறுவார்கள்.

[illegible] ... அத்தக் ... [illegible] ... இவ்வுலகத்தில் ... [illegible] ... ஆரியராசன் ... [illegible] ... பெருமையைப் ... தெரிந்த ... [illegible] ... ஆரியராசனிடமிருந்து ... [illegible] ... முனிவர்.

ஆரியராசச் சருக்கம்.

நீர்வளம் நிலவளம் முதலான எல்லா வளங்களும் நிறைந்து பூதலம் புகழ் விளங்கா நின்ற ஆரிய நாட்டில் மங்கலமாநகர் என்னுமோர் நகரமிருந்தது. இந்த மங்கலமாநகர் பூமிதேவிக்குத் திலகம்போல விளங்குகின்றது. இதை ஆரியராசன் என்னும் பெயர்கொண்ட ஓர் அரசன் தனக்கு ராஜதானி நகரமாகக் கொண்டு செங்கோல் முறை தவறாது ஆண்டுவருகின்றான். இவனை ராஜாதிராஜர்களும் வந்து வணங்குவார்கள். இவன் சத்துருக்களுக்கு அந்தகனைப் போலவும் பல உயிர்களுக்கும் உடலும் ஆவியும் போலவுமிருந்தான். கருணையுள்ளத்தில் கற்பகத்தருவைப் போலத் தழைத்து விளங்கினான். இவன் பூதலமெங்கும் மழைவளஞ் சுரக்கத் தானம், தவம், தர்மம் இவைகளை நிலைபெறச் செய்து பல வேள்விகளைச் செய்தான். இவன் யுத்தத்தில் வீமனையும் கொடையில் கன்னனையும் வில்யுத்தத்தில் விஜயனையும் ஒத்திருந்தனன். ஆயினும் இவ்வாரியராசனுக்கு இல்லையென்கிற [illegible] [illegible] புத்திரஸந்தானத்தில் மிக

வும் பயபக்தி விசுவாசமுமுடையன். அந்தணர்களிடத்தில் பணிவும் கல்விகேள்விகளில் தேர்ந்தவர்களிடத்து அன்பும், ஏழைகளிடத்தில் இரக்கமு முடையவன். அநேகதானதர்மங்களைச் செய்தும்நந்தவனம வைத்து வளாத்தும் வந்தான். கோயில்களைப் புதிப்பித்தும் புதிதாகவே அநேகங்கு கோயில்களைக கட்டுவித்தும் குளங்களைப பழுதுபாாததும இல்லாதவிடத்தில குளங்களை நூதனமாகவே யுண்டாககியும வந்தான் சிவபெருமான எழுந்தருளிய தலங்களில விதிப்படி பூசை நடக்கவும் திருவிழா நடக்கவும வேண்டிய திரவியச செலவிட்டு உலகெங்கும புகழ விளங்கினன். விபூதி ருத்திராட்சமணிந்தவா எவரேனும வரககாணின அவரை அன்போடுபேசித்து அவாதம திருவடி பணிந்து ஆனந்தமடைவான. மன்னவாகளுககுச சிங்கமபோல விளங்கும இவன அளவிலாத நீதிநூறபயிறசியுடையவன தன்னுடைய நாட்டில, பகைவா, களவர், விலஙகு, புள முதலியவைகளெனுவாலும் எபபொழுதும பயமுண்டாகாதபடி விழியினை யிமைகாககும தனமையாய் ஜனங்களைப பரிபாலித்து வந்தான்.

இப்படி எண்ணுன் கறங்களும செழித்தோங்க, ஆரியராசன் அரசு புரிந்துவரும மஙகலமாநகரானது குபேரனது பட்டணமாகிய அளகாபுரியினும சிறந்து விளங்கிறறு.

வணஙகாமுடி மனனாகளும வணஙகி யேததவும் மேனகை யொபபாரிருவா இருமருஙகும நினறு கவரிவீசவும் அரம்பையை யொபபாா அடையேந்தி அருகே நிறகவும திலோத்தமை யொபபவர், நடனஞ செய்யவும அருந்தவ முனிவாகள பாலலாண்டுகூறவும், கவிவாணாகள தனனுடைய புகழாகிய மலரை நாலவகைப பாவிற புனைநது மாலைசூட்டவும வநதிமாகதாகள புகழ்ந்துபாடவும, அமைசசாகள தன குறிப்பின் வழியே நடககவும அநேகா வீராகள தன்னைச சூழநது நிறகவும பேரிகை முதலிய வாத்தியஙகள முழஙகவும் சிஙகாதனததமாநது மனுநீதி தவறுமல் அரசு புரிந்து வருகையில ஓா நாள அவவாரிய ராசனுடைய விலைமதிக்

கொணாத நவரத்னகிரீடத்தின் சிகரத்தை வாட்போக்கித் தலந்தி லெழுந்தருளிய சிவபிரான காவேரி தீாதத ஸ்நானம செய்ய வேண்டு மென்கிற காரணங்கொண்டோ, அந்தகிரீடங்களிற் பதிந்துள்ள மணியின்மே லாசைகொண்டோ, அல்லது அரசனு டைய பக்தியை உலகத்திற கறிவிககத துணிந்தேயாது காரண ததாலோ எடுதது எஙகேயோ மறைததருளினா.

பிறகு மநதிரிகள கிரீடஙகாணுதிருப்பதை யறிநது மிக வும பயநது, மெய்நடுககததுடன வேநதனிடம வநது தெரிவி தது னின்றாகள். மன்னனது கேட்டதும் மனந்திடுக்கிட்டு மிகக்கவலையுற்றத தன் காவலாளாகளை யழைதது, எனது மாணிகக முடியைத திருடியவன யாா? உஙகள காவலின திறம நனறு நனறு என நகைததான. இதைக்கேட்டதும காவலாளிகள வணஙகி, "தாஙகளோ எவ்வுயிாககும அனனை யைபபோ லிருககிறீாகள் அபபடியிருகக, தங்கள முடியைக கவாபவர்கள்யாா? இநத உலகத்திலுமிலலை, அநதஉலகததி லுமிலலை யென்றே கருதுகிறோம. மறறபபடி நாஙகளுமறியோம. தஙகள கட்டளைபபடி நடககச சிததம எனறாகள. இவவிதங கூறஙகேட்டதும,மன்னன, "இன்று நமமிடததிற்கு வநதவா கள இநநகரத்துளளவரனறி மறற நகரததுளளாா யாரையும இஙகுககொண்டு வாருஙகள" எனறு கட்டளையிட்டான. காவ லர்கள் தஙகள் தலைவன ஏவியகட்டளையைத்தலைமேறகொணடு, மஙகல நகருள்ளாா, மறற நகரததவாகள யாரையுங கொணா நது நிருபன முனபு நிறுத்தினாகள.

அவாகளைக கண்டதும மன்னவன், "எனனுடைய மாணி கக முடியை எடுத்தவாகள கொடுபபாாகளாகில அவாகளுககு அளவிலலாத சொாணம கொடுப்பேன். அதுவனறி அவா கள எதை விருமபினும அளிபபேன். அவாகளுககு யா தொரு தணடனையும நான் விதிபபதில்லை. இது சததியம" என்றான். இமமொழிகேட்ட ஜனஙகள் இறைவனது இருசா

[illegible] "என் ஐயனே! தங்களுடைய [illegible] எண்ணங்கட்டு [illegible] நான் [illegible] பெற்ற தாலைப் [illegible] ஐயனே! [illegible] முடியைக் [illegible] இதுவே [illegible] சொல்" என [illegible].

இதைக்கேட்டதும் மன்னன் வியப்பும் விருப்பும் படைத்து அவ்விருவரையும் தன்னிடத்திற் சேர்க்கப் பணித்து, தன்னுடைய அமைச்சர்களைப் பார்த்து, மணிச்சித்திரத்தைக் கவர்ந்தவர் யாரென்று தங்களுடைய அறிவால் இதைக்கண்டு பிடியுங்களென்றான். மந்திரிகள், "ஐயா! சபையில் யாவரும் நித்திரை அப்பொழுது நாங்களும் அருகேயிருந்தோம். மானேந்திய காவலாளரும் சூழ்ந்திருந்தார்கள். சம்பூர்ணம் திருடர்கள் வந்து திருடக்கூடிய சமயமல்லை. ஆகையால் மாணிக்கம் போன வழி இதுவென்று எங்களறிவிலும் தோன்றவில்லை" என்றார்கள். இதைக் கேட்டதும் மன்னன் வெகுண்டு விழித்து நெருப்பெழப் பார்த்து அவர்களைப் பார்த்து, "உங்களைப் போலொத்த மந்திரிகளை நான் கண்டதேயில்லை. நீங்கள் இங்கிருப்பதனால் பயனென்ன" என முனிந்து கோபித்தான். இதைக் கண்டதும் அமைச்சர்கள், இம்மன்னன் கோபமாயிருக்கும் வேளையாகையால் நாமிங்கிருக்கக் கூடாதென்று கருதி அவ்விடம் விட்டு விலகினார்கள். பிறகு மன்னன் வேறொருவரைக் [illegible] [illegible] ஐயே! [illegible] [illegible] [illegible] இந்த உலகத்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

மணிகள்போல் இந்த மூவுலகத்திலும் கிடைபபதரிதே அநதோ! இசசெயதி எனது பகைவா செவியிற்படின் நகைக்கமாட்டாரகளா? அபபொழுது நான உயிர்தரிபபேனே? அநதோ! அநேகபடைகளுமகாவலாகளுமிருநதும் அமைசசர்களிருநதும பல குடிகளிருநதும அநேகஉறவினரிருநதும என்ன பயன்? திருடரால வரும இடையூறை என்னால நீககமுடியவில்லையெனின், எனனையே துணையாக நமபியிருககும என் குடிகளுககும இடையூறுகளைஎவவாறுநீககுவேன. ஐயோ! கடவுளுககு என்னிடததிற சிறிதுங கருணையிலலை போற்காணகிறது. இதறகென செயவேன ஜகதீசா! கருணைககடலே! எனககுறற இபபெருங்குறையை நீககியருளவாய், பரமதயாநிதியே! பாவனுதீதபபொருளே! உனனுடைய அஞசெழுததை இடையறுதோதும எனககு மிததகைய இடையூறுண்டாவது நீதியோ? முனனம ஆலால விஷததிற்குபபயநது ஓலமிட்ட மாலாதி தேவாகளையும அஞசேலெனச சொலலி அபயமளிதத தயாபரனலலவா நீ! அபபடிப்பட்ட கருணையையுடைய உனககு நானும என குலமும என குடியும அடியோமன்றோ? நாஙகள துயருறுககேட்ட உலகம உனனைப பழியாதோ? உனனடியாா கூட்டதது ளொருவா புதலவாயச சேயினை மீட்டனரனறோ? இமமகிமைவாயநத வராகிய உமககு எனது முடிச்சிகரததை மீட்டளிததல ஒரு பெரிதா? அபபடிபபட்ட வலிமை யெனககில்லை யென்பீராகில, நான் இககணமே உயிா துறநது விடுகிறேன். நான இனி இநத அவனியைபபுரபபதிலலை. யாா அரசுபுரியினுமாகி. நான வனததிறசென்று தவமபுரியச செலவேன" என்று கூறித தன ஆசையும வெறுதது மிகவும வருததமுற்றுாசனை நொநது தானிருநத அறையின கதவைத திறககும சமயததில, பிரமனும் மாலும தஙகள் கனவினுங காணுத வாடபோககி யமாநதருளும சிவபெருமான் ஓா பிராமணக கிழவன்போல் வேடம்பூண்டு அரசனெதிர் தோன்றினா. அவரைப் பாாததது மனனன் ஒனறும பேசாமல் இருக்கையா இச

சமயம் வந்திருப்பதென நினைத்து மனதில் அச்சங்கொ ண்டு இருந்த இடத்திலேயே நின்றான். அப்படி நிற்கும் அர சனைக் கருணைக்கடலாகிய ஜகதீசன் பார்த்து "மன்னா! நீ சிறிதும் அஞ்சாதே! அஞ்சாதே" யென்று கூறி "அப்பா! உனது முடிச்சிகரம் வாட்போக்கியி லெழுந்தருளிய அமல னிடத்திருக்கக் கண்டேன். நீ அவனிடம் போய்ப் பெற்றுக் கொள். அவன் இதுவன்றி நீ விரும்பிய தெல்லாவற்றையு மளிப் பான்" எனக்கூறி மறைந்தருளினார்

பிரமனோத்தமர் மறைந்ததும் ஆரியராஜன் ஈசனெனக் கண்டு பரமானந்த மடைந்து, அவரைத் துதித்து வெளி யே வந்து அமைச்சர்களை யழைத்து அகிலலோக சரணிய னாகிய பரமசிவன் தன்மீது காட்டிய பெருங்கருணையை மன மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்து அவர்களோடும், தன் மகனோடும் உறவினர்களோடும் இரதங்களிலேறிய படைவீரர் புடைசூழ மங்கலமார்க்கரை விட்டுப் புறப்பட்டு, பலநாடுகள், வனங்கள் வனந்திரங்கள் யாவுங்கடந்து தொண்டைநாடடைந்து, அங்கு காஞ்சி முதலான தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு பிறகு திருவெண்ணெய் நல்லூர் முதலிய தலமெல்லாந் தொழுது பின்பு வாட்போக்கி யமர்ந்தருளிய சிவபெருமானது திருவருளால் தில்லைத் தலமடைந்து அங்கு நடேசப் பெருமானது திவ்ய தரிசனங் கண்டு ஆனந்த பரிதனானான். பிறகு வைத்தீசுரன் கோயில், மாயூரம், ஆடுதுறை, குடந்தை, சம்புகேசுவரம், சிரா கிரி, திருப்பராய்த்துறை, கடம்பந்துறை முதலிய தலங்களை முறையே தரிசித்துக்கொண்டு காவேரிநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து தென்திசையை நோக்கினான்

அங்கே மாணிக்கமலையைக் கண்டு இருகரங்களையும் சிர மேற்கூப்பி வணங்கி, மெய்யன்புடன் துதித்து "இனிதேரோ நிச் செல்லக் கூடாதெனக் கருதி தேரினின்று மிழிந்து கால் நடையாகவே சென்று மாணிக்கமலையை யடைந்து, அம்மலை

யின் அடிவாரத்திலுள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் தங்கினன். அந்த மண்டபத்தில புராணிகர் புராணம் படித்தார்கள. அதை அரசன் மனமகிழ்ச்சியுடனிருந்து கேட்டான். அவர்கள், அத்தலப்பெருமையையும் அதிலுள்ள தீாத்தங்களின் சிறப்பையும் அங்குவந்து இறைவனைப் பூசித்த முனிவாகளின் பெயரையுங் கூறிக் கடைசியாக இம்மலை முழுதுஞ் சிவபெருமான வடிவமென உரைத்தார். அதை அரசன் கேட்டதும பரமானந்த மடைந்து, 'தலங்களெல்லாவற்றுள்ளுஞ் சிறந்த இந்த திவ்விய தலத்திற்கு நான வர நோந்தது என் புண்ணியவசமே யென நினைத்து, ஆ! இந்தவரை முழுதும் ஈசனது திருமேனியாயின், நான இந்த வரைமேல் எப்படி யேறுவேன என்று மனங்கலங்கி நின்ருன். அப்பொழுது ஆகாயவாக்கொன்று "மலைமீது வருகவென" மும்முறை யெழுந்தது அம்மொழி செவியிற் கேட்ட அரசன இதுவும இறைவனது பெருங் கருணையே யென நினைத்து, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் குவித்து ஈசனைத் துதித்துக்கொண்டே மலையின்மீதேறினன். அங்கு சிவபெருமானினிதமாந்திருக்கும கோயிலின் கோபுரத்தைக் கண்டு அதை வணங்கி உளளே புகுந்து, கோயிலைப பலமுறை வலஞ்சூழ்ந்து பிறகு சந்நிதிக்குச் சென்று இறைவனைத் தரிசித்து இருகாங்களையும சிரமிசை குவித்து நின்று பல படியாகவும துதிபுரிந்து பரவசமாக நின்ருன. இப்பொழுது ஜகதீசன விக்கிரகத்தின பின்புறம ஓா வேதியன்போல் தோன்றி அரசனைப்பாாத்து, "நீ யார், உன் பெயரென்ன? நீ இங்கு வந்த காரணமயா"தென்று கேட்டார். மன்னவன், என் பெயா ஆரியராசன, ஆரிய நாட்டின கண்ணுள்ள மங்கலமாநகர் என்து வாசஸ்தலம, எனது முடிசசிகரம கெட்டுப்போயிற்று, அது இங்கிருப்பதாகக்கேள்விப்பட்டு இங்கு வந்தேன்" என்ருன. அதுகேட்டு அந்த அந்தணன, அரசனை "எனது கனவில் ஈசன் தோன்றி, ஆரியநாட்டு மன்னன் வருவான. வந்தால அவனை இந்தக் கொப்பரைநிறையக் காவேரி நீா கொண்டுவந்து கொட்

டும்படி செய்; அவன் அப்படிக் கொட்டியபிறகு, நமது வைப் பறையிலிருக்கும் மணிமுடி சகிகரத்தைக் கொடுஎன்று கூறி மறைந்தருளினர். ஆகையால் நீ அவனிடம் செய்யவேண்டும்” என்றான். அரசன் அம்மொழி கேட்டதும், “அந்தணரே! என்னை யாட்கொண்ட இறைவனுக்கு இந்தப் பணிபுரிய நான் செய்த புண்ணியம் யாதோ அறிகிலேன். தங்களது கட்டளைப்படியே செய்கிறேன்” என்று கூறி குடமெடுத்துக்கொண்டு காவேரி நதிக்குச் சென்று குடங்குடமாகத் தீர்த்தங்கொணர்ந்து கொப்பறையிலிரப்பினன். கணக்கற்றகுடநீர்கொண்டுவந்து கொட்டியும் அக்கொப்பறை நிரம்பவில்லை. வெளியே கசிந்தொழுகுவது போலக் காணப்பட்டது. இதைக்கண்ட அரசன் ஆச்சரியமடைந்து அந்த அந்தணனை நோக்கி, “இந்தப் பொத்தலுள்ள கொப்பறையில் நீர்கொணர்ந்து நிரப்பப் பணித்தது நீதியாகுமோ” என்றான்.

அதற்கு மறையவன் “மன்னனே! வருத்தத்தைப் பாராமல் மறுபடியும் நதிக்குச்சென்று நீரெடுத்து வந்து ஊற்றுவாயாகில் முன்போலக் குறையாது” என்றான். உடனே மன்னன் பொன்னிநதி சென்று முன்போல நீர்கொணர்ந்து கொப்பறையில் கொட்டி நிரப்பினன் மீண்டும் அந்தக் கொப்பறையில் கொஞ்சம் நீர் குறைந்தது. அதுகண்ட அந்தணன் “கொப்பறையில் நீர் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது. அதையும் நிரப்பினலன்றி முடிமணியையளித்திடேன” என்றான். இதைக்கேட்டு மன்னன் வெகுண்டு அந்தணரை நோக்கி, “ஐயா! உமது மனம் கல்லோ இரும்போ, முன்பென்ன வார்த்தை நீர் சொன்னீர்; உமக்கு ஜீவகாருண்ணியமென்பது சிறிதுமில்லை போலிருக்கிறது ஒரு பெரிய குடமெடுத்துக்கொண்டு வெகுதூரம் சென்று நீர் திரட்டிவந்து இந்தப் பெரிய மலையிலேறி யான்படுந்துயரம் நீ கண்டும் மணியைக் கொடாததன் காரணம் என்ன!” எனக் கேட்டான். அதற்கு அந்தணன், “மன்னு! நான் கூறியபடி செய்து முடித்தாலன்றி உனது மணியைக் கோடேன்” என்றான்.

உடனே அரசன் தனவாளை யோங்கி, வேதியன் முடியில வெட்ட, அவ்வேதியனை அக்கணத்திலேயே சிவலிங்கத் தெளித்துக்கொள்ள வெட்டு சிவலிங்கத்தின முடியில வீழ்ந்தது.

வெட்டு விழுந்ததும லிங்கத்தின முடியிலிருந்து இரத்தம் பெருக ஆரம்பித்துவிட்டது அதைக கண்டதும அரசன மனம பதறி "ஐயோ! நான என்ன காரியம செய்தேன மகா பாவியானேனே!" என்று முகத்திலறைந்துகொண்டு தரையில வீழ்ந்து அழுதான பிறகு அரசன், சிவலிங்கத்தைத தனது இருகையாலுந தழுவி "ஐயனே! பாவியாகிய யான இந்த இகழ்ச்சிக்குத்தான வந்தேனோ?" என்று கூறி பெரும்பாட்டைத்துக் கண்ணீர சொரியத்து பாழ்முற்றுத தன்னுடைய வஸ்திரத்தால் பரமனது திருமுடியிலிருந்து ஒழுகும இரத்தத்தைத துடைத்தான. துடைத்ததும இரத்தம மேனமேலும பெருக்கிக்கொண்டேயிருந்ததே யொழிய அடங்கவில்லை அதைக்கண்டு அரசன மிக்கவருத்தமுற்று விரைந்தெழுந்து அந்தமலை யெங்குமசென்று அளவில்லாத பச்சிலைகளைக கொணர்ந்து சிவபிரான திருமுடியில அவைகளின ரசத்தைப பிழிந்து அவைகளை யரைத்தும பூசினன பூசியும இரத்த நிற்காமல பெருக்கக்கண்ட வேந்தன, "ஆ! இனி என்ன செயவேன, இந்தப பொய்யுடலைத துறப்பேனல்லது சுமக்கேன" என்று கூறி அங்கிருந்த கலலில தன்னுடைய சிரசை மோதிக்கொண்டான உடனே சிவபெருமான சிவலிங்கத்தினின்று தோன்றி, 'அன்பனே! நில்லு, நில்லு" என்று கூறித் தமது கையால தடுத்தார.

இப்படிப் பரமசிவன தடுத்ததும அந்த லிங்கத்தின முடி மீது இரத்தம் வராமலிருக்கக கண்டு சொல்லறகரிய மகிழச்சி கொண்டு இரண்டு கரங்களையும சென்னிமேற சேர்த்து, "ஐயனே! மாலயன காணாத திருவுருக்காட்டி எனக்கருள புரிந்த ஈசனே! இனி என குறைகள யாவும ஒழிந்தன" என்று கூறி பனமுறை தோத்திரஞ்செய்து, "கருணையங்கடலே! சினந்து வாளால் வெட்டிய தீமையை மறந்து 'என்னை' யாட்

கொண்ட நினக்குயான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்; எண்ணிலலாத பிறவிக ளெடுத்துக் களைத்தேன். இன்னமும் பிறந்து துயரக் கடலில் மூழ்காத வண்ணம் என்னை நின திருவடி சேரப்பாய, எனக்குப பிரமனுடைய பதவியும் வேண்டாம. விஷ்ணுவினுடைய பதவியும வேணடாம; இந்திரனுடைய பதவியும வேண்டாம, உனனடிவாழ்த்ததலே வேணடும." எனச சொலலித் துதிததான் அரசன.

இபபடி மனனன் தனனை மறநது சசனைத துதிததும பரமகருணா நிதியாகிய இரததினசபேசுவரா, மனமிரஙகி, "மனனு! மனத துயரததை விடு" எனத தேறறி, அரசன தூசதலேயிசை தாமெடுததுவநத மணிச சிசரததைப பொருததி எமது றைவன அளவிலலாத மகிழசசியடைநது, "மனனனே! இனனும சிலகாலமிருநது இநத உலகததை யாள, பின அரசுரிமையை உன புதலவனுககாககி உனனை எமது திருவடியை விட்டுப் பிரியா நெறியில் வைபபோம. அனறேல, எமககு நீ செய்த வழிபாட்டிறகு மிகவும மகிழநதோம, உனககு வேண்டு வரஙகளைக கேளாத நகிறேம." என்றார

அரசன், "ஜகதீசா! என குலத்தவாகள எபபொழுதும உனககுப பொன்னி நீா கொண்டுவநது அபிஷேகஞ செய விககவேணடும. கடைசியில அவாகள நறகதி பெறவேண்டும. இராசலிஙகம எனகிற பேர உனககிருகக வேணடும. அநதப பெயரை வகிததபேருக்கு நறகதி யளிததல வேணடும. இநத மலைக்கு மணிவரை யெனறே பெயரிருக்கவேண்டும். உன்னைத திருவடித தழுமனென்று யாவரும துதித்திடல வேண்டும உனககு அபிஷேக நீரெடுககக் கூட்டமளிப பவரும, பெறறொபபனை செய்து வைபபோரும, நீரெடுதது வருவோரும, உனககு வேணடுவன சோாவிலலாமல கொடுப பவரும இநத வையகததில மிகுநத செல்வவான்களாக விருநது உனது இணையடியை வாழ்ததிடல வேண்டும. அண்ணலே!

தங்களது திருவுளப்படி இப்புவியில் யான்சிறிது நாளிருந்து அரசு புரிந்தபின் உமதுடைய திருவடி சேரவேண்டும். என்னது புதல்வன் இந்தப் புவியைத் தனியரசு செய்யத்திரு வருள புரிந்து அவனும், அவன் வழியோரும் நற்கதி யடையும்படி செய்யவேண்டும் எனக்கேட்டான். பக்தபாரா தீன ராகிய பார்வதி மணாளன், அரசன் கேட்ட வரங்களனைத்தை யும் தந்து லிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தார்.

பிறகு அரசன் பார்வதியைவிட்டுப் பிரிய மனங்கலங்கி, அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு மனமுருகிய வாறே சென்று கோயிலின் புறமபே வந்து, அமமன் சந்நிதிக் குச்சென்று தேவியை வணங்கி வலம் வந்து தோத்தரித்து தேவி யிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு மாணிக்க மலையினின்றும் கீழி றங்கி, தன்னுடைய நாடாகிய ஆரியநாட்டை யடைந்தான். பிறகு மங்கலமாக்கா வந்து சிங்காதனத்து வீற்றிருந்து மன் னுயிர்கட்குத் தாய்போலிருந்து அரசு செலுத்திவந்தான்.

சிறுயா அருளபெறு சருக்கம்

பல வளங்களும நிறையப்பெற்ற சோழ நன்னாட்டில குழித் தண்டலை யெனனும ஊரில இடையா குலத்தில ஒருவா பிறந்த னா. இவா சிவபிரானது திருவடிமலரன்றி வேறொன்றையும சிந்திப்பதில்லை. சதா அதிலேயே தியானமாக விருப்பவா. பஞ் சாக்ஷர மந்திர ஜபம தினந்தோறும செய்து வருவாா இவா வயதிற சிறியா. ஆயினும மெய்யன்பு செய்வதில மிகவும பெரியா.

இவா எப்பொழுதும மாணிக்க மலைக்கு தமமுடைய பசுக் களை யோட்டிக்கொண்டு அங்கு ஓா சாரலில மேய்த்து வருவது

வழக்கம். அங்கிருந்து பசுக்களை மேய்த்தபிறகு ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு பெருங்குடத்திற் பாலைக் கறந்து அப்பாலைச் சுமந்து கொண்டு மலைமேலேறி சிவபெருமானுக்கு மெய்யன்புடன் அபிடேகம் செய்து வருவார்.

இப்படி யிருந்து வருகையில் பாற்குடத்தை வைத்துவிட்டு வேறொரு வேலையிலிருந்து குடத்தினருகே திரும்புகையில் அங்கு ஒரு காகம் அப்பொழுது வந்து அந்தக் குடத்தைக் கவிழ்த்து விட்டு ஓடி விட்டது. அதைக்கண்ட சிறுயனார் மிகவும் பயந்து தரையிற் புரண்டு அழுது ஐயோ! ஈசனுக்கபிடேகஞ்செய்ய வைத்திருந்த பாலாயிற்றே, இனி யென் செய்வேனெனக் கலங்கினார்.

பிறகு ஜகதீசனை நினைத்து "என் ஐயனே! உனக்கபிடேகமாட்டுவிக்க வைத்திருந்த பாலைக் காகங் கவிழ்த்துவிட்டமையால் இனி நான் பொய்யனானேன் என்னுயிரை விடுதலுண்மையே" என்று முறையிட்டழுதார்.

காருண்யமூர்த்தியாகிய பரமசிவன் அவர்மீதிரக்கங்கொண்டு தேவியாரோடு இடபவாகனத்தின்மேலெழுந்தருளிக் காட்சிதந்து, தன்னை மறந்து நிற்கும் ஆயனாரைப் பார்த்து, "அப்பா! இப்பாலை முழுதும் என்மேனியே யாதலால்" இந்த வெறுப்பில் சிந்தியால் வீணாயிற்றென்றெண்ணாதே குற்றமற்ற எமது திருமேனியைக் குளிரச்செய்ததபடியால் நாம் மகிழ்வுற்றோம்" என்றார். உடனே அன்பர் பரமானந்த பரிதராகி ஈசனைப்பணிந்து என் ஐயனே! முன்னம் வேளைக்காய்ந்ததுபோலச் சொல்லுதற்கரிய பெரிய பிழையைச் செய்த காகத்தையும் எரித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அடியாருள்ளத் தெண்ணிய எண்ணத்தை முடித்தருளுஞ் சிவபெருமான் ஆகாயத்திற் பறக்கும் காகத்தைத் தமது செங்கண்ணால் நோக்கினார். அக்கணமே அந்தக்காகம் எரிந்து தரையில் வீழ்ந்தது. அதுகண்ட சிறுயனார் "என் அப்பனே! ஏழையின்மேல் வை[illegible] கருணைக்கு யானென்ன

செய்யப்போகிறேன். நினக்கு அடிமை செய்வதல்லால் வேறு
றொன்றும புரிய அறியேன. கருணைகரனே! கடலெழுமமுதே!
தண்ணுதற் பெருமானே" எனத் துதித்தார். இப்படித் தன்னை
மறந்து துதிபுரியா நின்ற தமமுடைய பக்தராகிய சிற்றியனு
ரை ஈசன பார்த்து உனக்கு வேண்டும் வரம யாது கேளென
அவா மனமுவந்து "என்னையனே! இந்தப் பிறவித் துன்பத்
தை இனியான் சகியேன். அதனை நீக்கி உமது பாதார விந்த
நிழலிற சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்று வணங்கினர்.
அப்படிக் கூறி வணங்கி நின்ற அன்பரைப் பார்த்து "நீ கேட்ட
வரத்தைக்கொடுத்தோ"மெனக் கூறி அவரைத் தம் பாதநிழல
சேர்த்தனா. தேவர்கள பூமாரி பொழிந்து மகிழ்ந்தார்கள்.

வயிரப் பெருமாள் மலைகாவல் பெற்ற சருக்கம்

தொண்டை நாட்டின்கண் மிகவும சிறப்புற்றோங்கிய காஞ்சிமாநகரில ஆயா குலத்தில ஒருவா பிறந்தார். அவா பஞ்சாக்கரமும், விபூதியும், ருத்திராக்ஷமுமே பொருளெனக் கொண்டவர். பரமசிவனுடைய பக்தர்களிடத்து அன்புடையவா, அவர்களுக்கு ஆடைகளுதவி அன்னமளிக்கும் புண்ணிய சீலா.

இவருக்கு ஒரு தங்கை யிருந்தனர். இந்த அம்மாள் மகா பதிவிருதா சிரோமணி. எல்லாரிடத்திலும் தாயைப்போன்ற அன்புடையவளாயிருந்தாள். இவளை ஒருநாள் இவளுடைய மாற்றாள் அவமதிப்பாகப் பேசினள். அதைப் பொறுமல் சிவ பெருமானிடத்து மெய்யன்புடையவராகிய தன் தமயனிடம் சென்று அவ்விடம் முறையிட்டாள. அவர் "நீ ஏன் வருந்துகிறாய்? காரணமென்ன? [illegible]" என்று கேட்டார். அவள் என அ

மாற்றாளுடைய குழந்தை பூசைப் பாத்திரத்தைத் தொட்டது. அதைத் தொடாதே யென்று விலக்கி விட்டேன். அக்குழந்தை அழுதது. அதைக்கண்டு மாற்றாள் குழந்தையைக் கைப்பிடித்து மன்றிமிகக் கோபத்துடன் என்னிடம் வந்து என்னைத் திட்டி "நீ பிள்ளையைப் பெற்றிருந்தாலல்லவா தெரியும், மலடியானதால் தான் இப்படிக் குழந்தையைச் சினந்தாய்" என்று கூறி என்னை யிகழ்ந்தாள். அந்தோ! இவளிடம் இந்தப் பேச்சுக் கேட்க நான் என்ன பாவஞ் செய்தேனோ தெரியவில்லை. முனிவர்களுக் கிட்டு சாபமாக விருக்குமோ? என்னுடைய குருவின் வார்த்தையை மறுத்ததால் வந்ததோ, அல்லது குல தெய்வத்தின் வைத்த பிழையால் நேர்ந்ததோ அறியேன்" என்று கூறிக் கண்ணீர் விட்டாள். அப்படி அழுது வருந்தும் தன் தங்கையைப் பார்த்து அந்த பக்தன் "அம்மா வருந்தாதே. சிவபெருமானுனது குறையைத் தவிர்ப்பார். உனக்கொரு மகவை ஈசனருளு மட்டில் நான் புண்ணியதலங்களுக்குஞ் சென்று பெருமானைத் தரிசித்து வருகிறேன். நீ இங்கிரு" எனக் கூறி சிவபெருமானையும் காமாட்சியம்மையையும் தியானித்துத் துதிபுரிந்து தன்னை மறந்து நிற்கையில், "பலதலங்களும் சென்றுவா; அப்பொழுது உனது எண்ணம் நிறைவேறும்" என ஓர் அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டதும் மகிழ்ந்து, பக்தியோடு அவிடம் விட்டுப் புறப்பட்டு சிதம்பரம் வந்து நடேசப் பெருமானது திவ்ய தரிசனம் கண்டு ஆனந்தமடைந்தார். பிறகு முறையே பல தலங்களை யடைந்து அங்கங்கு ஈசனது திவ்ய தரிசனஞ் செய்து கொண்டு திருப்பராய்த்துறை வந்து சிவபெருமானையும் தேவியாரையும் தரிசித்து பிறகு குழித்தண்டலை வந்து சேர்ந்தார். அங்கு காவேரிநதியில் ஸ்நானஞ் செய்து அருகேயுள்ள கடம்பந்துறைப் பெருமானையுந் தரிசித்தப் பின் அதற்குத் தென்பால் விளங்கா நின்ற மாணிக்க மலையைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு அதனை யடைந்து அம்மலை மீதேறி முதலில் விநாயகரைத் தொழுது அங்குள்ள பொன்னிடும் திருப்பாறை கண்டு [illegible]கு வணக்கஞ் செய்து பஞ்

சாட்சாத்காரம் செய்து "என் அப்பனே! ஆலாலமுண்ட பரமனே! கருணாகரனே! என் கோரிக்கை நிறைவேறுமாயின் என் தலையைத் தருகிறேன்" எனப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார். அந்த மலையிலேயே ஒரு மண்டலமிருந்தார். அப்போது ஒருநாள் அவருடைய கனவில் எம்மிறைவனாகிய இரத்தின சபேசுவரர் ஓர்வயோதிக பிராமணனாகத் தோன்றி, "உனது குறையை நீக்கினேம்; நீ உன் பட்டணம்போ; தெரியவரும்" என்று கூறி மறைந்தருளினார். பிறகு அவர் மனக்கவலை தீர்ந்து "ஐயனே! பரமபொருளே! அநாதி முதல்வனே! நினது கருணை பெற்றவர்க்குக் குறையேதேனு முண்டோ" வென்று கூறிக் கங்காதரனைத் துதித்தெழுந்து மலையை வலம் வந்து கிரிப்பெருமானைப் பணிந்து மனக்களிப்புடன் அவ்விடம்விட்டு நீங்கித் தன்னகரம் நோக்கி வந்தார். வரும் வழியில் மீண்டும் ஈசனைப் போய்த் தரிசித்து வருவோமென்கிற எண்ணங்கொண்டு மலையை நோக்கித் திரும்பினார்; பிறகு "செய்! நான் மீண்டும் மலைக்குச் செல்வேனாயின் ஈசனுடைய கட்டளையை மீறினவனாவேன். செல்வது கூடாது" என்று நினைத்து மலைக்குச் செல்லாமல் வழியே திரும்பி தன்னுடைய பட்டணம் வந்து சகோதரியின் கிருகத்திற்குள் நுழைந்து அவளுக்கு ஆண்டவனுடைய விபூதிப் பிரசாதமளித்து, ஈசன் தமது கனவிற்றோன்றித் திருவருள் புரிந்ததைக் கூறி மனமுவந்தார். அவரது சகோதரியும் ஈசனது கருணைக்குகந்து இடைவிடாமல் அவரையே தியானித்து வந்தாள்.

பிறகு அவள் கர்ப்பந் தரித்து ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். அவனை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தாள்.

இப்படியிருந்து வருகையில் அவளது சகோதரன் தான் பரமசிவனுக்குத் தன் தலையைத் தருவதாகக் கூறிப் பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டதை மறந்துபோனான். அப்பொழுது அடியார்க்கடியவனாகிய பரசிவமூர்த்தி [illegible] கனவில் தோன்றி "நீ யென்

உன் பிரதிக்ஞைப்படி தலையைக் கொடுக்கவில்லை, மறந்தனை போலும்" என்று கூறி மறைந்தார். பிறகு அவர் விழித்துக் கொண்டு அநாதி முதல்வனாகிய சிவபெருமானைத் துதித்து, தியானஞ் செய்து பொழுது புலர்ந்ததும நித்யகடனை முடித்துக் கொண்டு தன் சகோதரியிடம் சென்று "வாட்போக்கி யெனனும திவ்விய தலத்திற்குப் போய்வர வேண்டு"மெனச் சொல்லி அவ்வுத்தமியோடும் இன்னும சில சுற்றத்தாரோடும புறபபட்டார. புறபபடுமுன்னர் கையில ஓர் வாளையு மெடுததுக்கொணடு மெய்யன்புடன் இரத்தினகிரியை நோககி நடநது குழித்தண்டலை வந்து சேர்ந்து அங்கு பொன்னி நதியில் ஸ்நானம செய்து அங்கிருந்து தனது சகோதரி முதலானவர்களோடு புறப்பட்டார.

அவர மலையை நோககிப போகும்போது தன்னுடைய சிரசில் இருகரங்களையும் குவிததுக்கொண்டு துதி புரிநதுகொணடே போனார. அவருடைய உறவினர்கள் சிவசிவ வெனச சொலலிக்கொண்டே அவரைச சூழநது சென்றார்கள. அந்த அன்பர் மாணிககமலையை நெருங்கினதும, காசிபன முதலாகிய இருடிகள் எமபெருமானைத் துதி புரிவது செவியிற படடதுகண்டு அகங் குளிர்நது ஆனநதமடைநது புளகாங்கித முற்றார். பிறகு மலையை யடைந்து அதன் மேலேறி அங்குள்ள சிவதீர்த்தத்தில தன் சகோதரி முதலானவர்களை மூழ்குவித்து அவர்களை ஈசன் ஸந்நிதிக்குச் செலலுமபடி சொலலித் தானும் அந்தத தீர்த்தத்தில ஸ்நானஞ் செய்து பக்தியோடு பஞ்சாக்கர ஜபஞ் செய்து விபூதிருத்திராக்ஷமணிநது புஷ்பங்களாலும தன்னை யலங்கரிததுக கொண்டு தான கையில கொண்டுவநத வாளையரையிற் சொருகிக் கொண்டு சந்நிதியை நோக்கிச சென்று முதலில விநாயகரைப பணிநது, "இடரதொலைத் தருளவேண்டு"மெனப பிரார்த்தித்துக கொண்டு பிறகுமபொனனிடும பீடததைப பணிந்தார. பின் கோயிலை வலம் வநது சிவபெருமானை அநேகவித மாகத துதிபுரிந்து சந்நிதிக்கு மேறகுப பக்கத்தில்நின்றுகொண்டு, "என்னை யாட்கொண்டருளவேண்டும். என் மீதுகோ[illegible]வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது.

என்னப்பனே! இம்பவல்லி நாதனே! ஈசனே நீயே யென்க்
காண்" எனப் பிரார்த்திக்கையில், அஞ்சேல், அஞ்சேல், உன்
தலையை எமது பாதத்தில் அணிந்திடுவோம்," என்ற ஓர் ஆகாய
வாக்குண்டாயிற்று.

அந்த ஆகாய வாக்கைக் கேட்டதும் ஆனந்தமடைந்து வீர
சிங்கக் கோலத்துடன் பொற்பாறை யண்டை வந்து நின்று, வாளை
நிறுத்தி அதன்மேல் "என்னப்பனே! ஆலாலமுண்ட பரம்
பொருளே! தயாநிதியே! சர்வசங்காரமூர்த்தியே! சங்கரா!
சம்போ"வென்றுத் துதிகூறிப் பாய்ந்தார். உடனே அவருடைய தலை
வெட்டுண்டு அந்தப் பாறையினின்று மலிலுச் சிக்குச்சென்று
ஈசன் சன்னிதானத்திலிருந்து புன்னகையுடன் தோத்திரஞ்
செய்தது.

இதுகண்ட அவருடைய சகோதரி முதலியவர்கள் "அந்
தோ!" என சகோதரிகருமகவுண்டானால் என் தலையை உனக்
களிப்பே"னென்ன வேண்டி வந்தனர் போலும். இந்த மருமம் நம
க்குத் தெரியாமற் போயிற்று, என்ப பாமாச்சரியமும் துக்கமு
மடைந்து தங்களுடைய நகரத்துக்குத் திரும்பினர்.

அந்தத் தலையானது அங்குள்ள வேம்பின் கீழ் ஓர் லிங்க
மாய் நின்றது. அப்பொழுது அந்தணர் பிரார்த்தனை செய்
தனர். அக்கணத்தில் "இந்த லிங்கத்திற்கு எப்போதுந் தீபா
ராதனை புரிக" என ஒரு ஆகாய வாக்குண்டாயிற்று. அவரது வைரா
க்கியத்தின் காரணமாக அவருக்கு வைபிரப் பெருமாளெனும்
பேருண்டாயிற்று.

பொன்னிம்பாறைச் சருக்கம்

திருவாரூர் எனனும் திவ்ய க்ஷேத்திரத்தில் வசித்து வந்த சுந்
தரமூர்த்தி சுவாமிகள், தமது தோழனாகிய சேரமான் என்னும்
அரசனைக் காண, அவன் வசித்துவந்த கொடுங்கோளூர் என்னுந்
திருநகருக்குச் செல்லக் கருதி அடியார்களுடன் புறப்பட்டு கா

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] செய்து [illegible] தாபம் [illegible]
தரிசித்து வணங்கித் துதிபுரிந்து பிறகு திருப்பரங்குன்றுக்கு
எழுந்தருளி அங்கு இறைவனைத் தரிசித்துக்கொண்டு கடம்பர்
கோயில் வந்து கடம்பவனநாதரைப் பணிந்து தமிழ்ப்பாமாலை
புனைந்து அப்பரம்பொருளுக்குச் சாத்தி ஆனந்தமடைந்து, அங்
கிருந்து மாணிக்கமலை நோக்கிச் சென்றனர். அந்த மலையினருகே
சென்றதும் அவருக்கு அது ஓர் ஜோதி லிங்கமாகக் காணப்
பட்டமையால் சுந்தரமூர்த்தியார் "ஆ!. இதிலெங்கனேயான்
ஏறுவதெனத் திகைத்து நின்று அங்கிருந்தே தமிழ்ப்பாப்
புனைந்து ஈசனைத் துதித்துத் தமக்குப் பொன் வேண்டுமெனப்
பிரார்த்திக்க, அவருக்கு ஈசன் திருவருள் புரியக் கருதித் தமது
பூதகணங்களை யழைத்து அம்மலைப் பாறையில் பொன்னைக்
கொணர்ந்து சொரிய ஆக்ஞாபித்தார். பூதகணங்கள் அவ்வாறே
பொன்கொணர்ந்து பறையிற் சொரிந்தன. அவைகளை நாயனார்,
எடுத்துக்கொண்டு பரமானந்தமடைந்து தன்னை மறந்து தமிழ்ப்
பதிகம்பாடித் துதிபுரிந்தனர். ஈசன் அங்குள்ள ஒன்றுபாதி
என்னுமிடத்தில் அவருக்குக் காட்சி தந்து "வேண்டும் வரங்
களைக் கேட்க" வென நாயனார், "என் அப்பனே! இந்தத் தலத்
திற்கு வந்து திருநீலகண்ட தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்த
வர்களும் இந்த மலையைத் தரிசித்தவர்களும் முத்தி பெறு
தல் வேண்டும். உனது கீர்த்தி பொருந்திய லீலைகள் இந்த உல
கத்தில் பிரசித்தியடைய வேண்டும்" என வரங்கேட்டனர். நீல
கண்ட மூர்த்தி அவர் விரும்பியவாறே வரமளித்து லிங்கத்துட்
மறைந்தனர். பிறகு நாயனார் எம்பெருமானை வணங்கி அவரது
கருணையை நினைந்து நினைந்து உருகிப் பன்முறையும் துதிபுரிந்து
அங்கிருந்து மலைநாடேகினர்.

வாட்போக்கிப் புராண வசனச் சுருக்கம்.

முற்றிற்று.

உ

சிவகணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாட்போக்கிப்புராணம்.

காப்பு

பெரும்புவன மேவற்றினையும் பெற்றவொரு சிறறுதரக்
கரும்பினொ டொருமுக்கட் கனியும்வீற் றிருந்தருளுந்
திருந்துமொளி மாணிக்கத் திருமலையிற் சிறந்தென்று
மிருந்தருளும் வேழமுக னிணையடித்தா மரைபணிவாம்.

பாயிரம்

வாழ்த்து

அறுதொழிலந் தணர்வாழ்க வானினங்க டழைக்கமழை
யுறுமுறையிற் பொழிகவேந் தோங்குகவிண் ணவர்மலிக
முறைப்பயிலு மறைதழுவா முகாநெறி தாழ்கபொறை
நிறைபெறுபூ தலம்பொலிக நீடுகசை வமுமன்றே [க]

நூற்பயன்

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

மதிதவழும் வாட்போக்கி மாதேவன் மான்மியத்தை
மகிழ்ந்து கேட்போர்
நிதிபலவு நனியெய்தி நிலம்புரந்து மகவுயிர்த்து நீடு வாழ்ந்து
விதியுலகு முதலாய விண்ணுலக போகங்கள் வெறுக்கத் துய்த்து
நதியணியு நம்பெருமான் றிருக்கயிலை யெந்நாளு நண்ணி
வாழ்வார் [உ]

கடவுள் வாழ்த்து
சிவத்தைப் போற்றல்
கலிவிருத்தம்

மன்னிய மணிமறை மன்ற நீதொரு
இன்னரு ளுருவுவான் கனக மெய்த்திற
பன்னக வயவரி பலருங் காணுறக்
கொன்னடம் புரிகழன் முடியிற் கொள்ளுவாம் [க]

சத்தியைப் போற்றல்.

குஞ்சித பதத்தொளி குறித்து நோக்கினன்
றஞ்சன் மினைவுயிர்த் தொகுதி யாவகைக்கு
மஞ்சென வருணமழை வழங்கு நாயகி
செஞ்சர ணிணைமலர் சென்னி சேர்த்துவாம் [உ]

இரத்தினகிரீசுவரர் துதி
அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

ஓர்ந்த நானமறையின் சிரத்தொளியைச் சித்தாந்தத்
தெளிவை யன்பார்
பார்ந்த விம்பமலைப் பசுந்தேனைக் கலந்தவொரு
பாலை வேலைக்
கார்ந்த வாலாலமுண்டுவிண்காத் தருள்கருணைக்
கடலை நாளு
மோதந்த வாட்போக்கி மாணிக்க மலைக்கொழுந்தை
யிறைஞ்சி வாழ்வாம் [ங]

சுரும்பார்குழலம்மை

அரும்பாருந் தனதடமு மங்கலநா ணணிந்தகண்டத்
தழகுந் தோடுங்
கரும்பாரும் பசுந்தோளு மதிமுகமுங் கருணைபொழி
கமலக் கண்ணும்
விரும்பாரும் பொன்னுலகு மேத்தவடி யவர்வாழ்த்த
வெதிரின் றருளுஞ்
சுரும்பாருங் குழலுமையா டிணையடித்தா மரைமுடிமேற்
சூடி வாழ்வாம் [ச]

அருள்பொழிவிநாயகர்

கொச்சகக்கலிப்பா

இருவினையும் விடம்பைப் பீடகல வாணவத்தின்
விரிவுதரு வலிசாய விரைந்துசுழல் கறங்கேபோல்
வருபிறவிக் கோடையினால் வாடாமலுயிர்தளிர்ப்பக்
கருணைதழை பொழியுமொரு கடாக்களிற்றை வணங்குவாம்

குமாரக்கடவுள்.

பானிருகை விரல்சோதிப் புடைவீசி யிருமாந்து
முன்னிருகை யானைபொத்து மூக்கனுப்பத் திரிந்துழலு
மென்னிருகைத் தொழும்பேற்க மிருசரண முளரியுடன்
பன்னிருகை படைத்தருளும் பாலகனைப் பரவுவாம் [௮]

திருநந்திதேவர்.

மருவந்த தவமேழல் வாசவனு மாலயனும்
வெருவந்து புடைவிலக்க விலக்குதிருப் பிரம்பேந்தி
யொருவனயி னுமையாளோ டுலகக் நடாத்தியரு
ளருணந்தி யடிக்கமல மகக்கமலத் திருத்துவாம் [௯]

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்.

பொங்குபுன லிடுமேடு புனலோடு மோடாம
லிங்கெவரு மதிசயிப்ப வெதிரேறச் சமண்கையர்
துங்கமலி கழுவேறத் தொடர்ந்தவரை வாதில்வென்ற
சிங்கமறைக் குருளையிரு சேவடியென் னியில்வைப்பாம் [௰]

திருநாவுக்கரசுநாயனார்

வெறுப்பிணையா மடல்வேழம் வேகமவித் தடிதாழ்த்தி
யற்புதமா மெனும்படிநீற் றறைமலர்ப்பூந் தடமாக்கிப்
பற்பலர்பார்த் தகங்குழைப்ப பல்பிணியார்த் திட்டவொரு
கற்புணைபாற் கடல்கடந்த கவிக்கரசைப் பரவுவாம் [௧௧]

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

அப்புயப்போ தமர்நதோறும் அலைகடல்வாய்த் துயின்றோனு
முடிபாகளியா வருமபிறரு முணர்வரிய திருவடிக
ளிமபரிறபா ரீடநதோய விருமுறைநள் ளிரவினிடை
நம்பனைதது தெனநடத்து நமபியையன புடன்பணிவாம்

மாணிககவாசகசுவாமிகள.

சீட்டனெடுந தெருவினிடைக் குறுநரியின் குலமனைத்து
மாடல்வயப பரியாககி*யைஙகதியின் முறைநடப்பத
தோடவிழ்பூங கொன்றைபுனை தோன்றனமறைப பரியிலவரச்
பாடலபுரி வாதவூரப பாவலனைப பரவுவாம [௧௩]

அறுபததுமூவா.

மறுவுறற புறசசமய வழியனைததும பிழையென்று
குறைவறற பேரன்பாற குருலிஙக சஙகமததி
னுறுபததி நெறியெவாககு முணாத்துதலசெய்தெனையாண்ட
வறுபதது மூவாகளபொன னடிககமல முடிககணிவாம [௧௪]

ஆரியராஜன்.

சூரியர் . யிரஙகோடி தோனறியபோற சுடாமணிககாக்
காரியல்கண் டனைபபொனனிக கடநீரா யிரமாட்டப
பூரியெனப பாததிரததிற பொசிவாசி தாமுனிநத
ஆரியமன னனைநாளு மககமலத திருததுவாம [௧௫]

வைரபபெருமாள.

அறறமில்காரு சியிறபிறநது வாயர்குலத தவதரிததுங்
குறறமிலா வுடனபிறநதாள் (1) குழவிபெறத தலைபலியா
யுறறுதவி மாணிகக வோஙகனறபெம மானருளைப
பெறறெமையாண் டருளவயிரப பெருமானைப பரவுவாம்

---

* மலைகதி, மயூரகதி, வியாககிரகதி, வானரகதி, விடபகதி.

1: பாலன்.

சிற்றுயனு.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

(2) ஆனஞ்சு பரம்பரனுக காட்டுவான் பாறையில்வைத்..
தகலக காக்ந
தானஞ்சுங் கவிழ்ப்பவுயிர் வெறுப்பனென வரைமுழுதுந
தாமே யெனனத
தேனஞ்சு மொழிபாகா தெளிவிபபச சாயபராயததியக் காக
மூனஞ்சு விழுவருளன ற்றறசிறறு யனைநாளு முளததுள
வைபபாம[கஎ]

மற்றைச சிவ நேசாகள்

கொச்சகபபா

நாவலநதி வாதியவிரு ஞாலததிற சீ்ததான
மூவகைய காலதது முறைமைபினிற றிறபபாது
மாவடுவை யனையவிழி பஙகையொரு பஙகுடைய
தேவாபிரான் றொழுமபேறற திருததொணடத தொகை
பணிவாம [கஅ]

நூல் செயததறகுக காரணம்

அறுசீரடியாசிரிய விருததம்

முனனமபே தநதொ குதத முனிவர ரருளாற சூதன்
சொன்னவாட் போககி மேன்மை தூயசெந தமிழி னுலே
தன்னிக ராதி சைவத தானீகா தலததோ ரனபாயப
பன்னுவா யென்ன வன்னோர் பணிகொண்டு புகலவன
மாதோ [ககூ]

அவையடக்கம்.

சூதமா முனிவன ரோதது சொனனமுன னையபு ராண
மோது நீருததி தன்னுண முகநதிடுங கலசம போல
ஏதமில சிலவே யான்கொண டியமபுகேன் கலைகள முறறு
மோதிய நல்லோ ரியாரு முவநதுரைத திடுவரென்றே[உ0]

---

2 ஆனஞ்சு—பஞ்சகௌவியம்

கொச்சகப்பா

அக்கரவ மணிந்தபிரா னமர்ந்துறையும் வாட்போக்கி
மிக்கபுரா ணந்தமிழால் * விஞ்சையர்மு னியான்மொழிந்
றக்கவனக் குழுவினெதிர் தகைசிறிது மறியாத
கொக்கினங்க ணடைகாட்டிக் குறைகாட்டும் படித்தாமால்

ஆகத் திருவிருத்தம் உக

சிறப்புப் பாயிரம்.

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

அன்னமார் வயல்சூழ் மாணிக்க மலையி
னாரிய மொழிப் புராணத்தைக்
கன்னலுந் தேனு மமுதமும் போலக்
கனிந்தசெந் தமிழினாற் செய்தான்
பன்னுசெந் தமிழ்க் ககத்தியன் போலப்
பாரினில் வந்தவ தரித்த
மன்னுதென் கபிலை மாநகர் மருவும்
வைத்திய நாத தேசிகனே [௧]

பதிகம்.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நிலங்கொளா ரணிய மெனுநை மிச மான வாறு
மிலங்குமா ணிக்கக் குன்ற மிருநிலத் தடைந்த வாறுந்
துலங்குமக் குன்ற மேவுந் தொல்புகழ்ச் சிறப்பி னோடுஞ்
சலங்கொளும் வாயு சேடன் சார்ந்தருச் சித்த வாறும் [௧]

இந்திரன் பணிந்த வாறு மடியருச் சித்த வாறுஞ்
செந்தமிழ் முனிவன் பூசைச் சிறப்பொடு ரோம சமே
ரந்தமின் முனிவன்பூசித் தாளருள் பெற்ற வாறுஞ்
சந்திர காசங் கொண்டு தடவரை பிளந்த வாறும் [௨]

ஆகத் திருவிருத்தம் 24.

* கற்றுணர்ந்த புலவர்.

புராணவரலாறு

கலிவிருத்தம்

அருந்தவம் வடிவெடுத் தனைய ரியாவர்க்கு
மருந்தினு மினியவர் வாய்மை பூண்டுளார்
கருங்கடல் விடநுகர்ந் தருளுங் கண்ணுதற்
றிருந்தடித் தாமரை மிலைந்த சென்னியார் [௧]

வார்சடை முடியினர் வயங்கு கண்மணி
யோர்செழு மாலைய ரிலங்கு நீற்றொளி
சோர்தரு மேனியர் சீரை யாடையர்
காமுகி லெனப்பொழி கருணை யுத்தத்தார் [௨]

முப்புரி நூலணி மார்பர் மூதுணர்ந்
தெப்புவ னமும்புக ழெய்த நின்றுளார்
ரொப்பருங் கலைகளு மோது மங்கமுந்
○திப்பிய மறைகளுந் தெளிந்த சிந்தையார் [௩]

முண்டகப் போதென முகம லர்ந்துளார்
புண்டர மூன்றுறை பொலிந்த நெற்றியார்
உண்டிகாய் கிழங்கின ரொடுங்கு மேனியார்
தண்டுநீர்க் குண்டிகை தாங்குங் கையினர் [௪]

*கருநிற மானுரி கதுவு மார்பினர்
புரிதரு மஞ்செழுத் துணரும் புந்தியார்
அருமறை விதிவழு வாத தன்மையார்
தெரிவரும் பெருமையார் சில மாயத்துளார் [௫]

○திப்பியம்—திவ்யம். *கருநிறமானுரி—கிருஷ்ணாஜினம்

நைமிசைச் சருக்கம்.

உருப்பமர் கோடையி னுற்று 1 ஐவகை
நெருப்பினி னருந்தவ நிகழ்த்து நீர்மையார்
வரிக்குயி லழுங்குநீண் மாரி நாள்வயிற்
பெருக்குநீ ரிடைத்தவம் புரியும் பெற்றியார் [௬]

எழுசீரடி யாசிரியவிருத்தம்.

அங்கிரன் வசிட்டன் பிருகுமாக் கண்ட
னத்திரி கோதமன் கபிலன்
றுங்கமா தவங்கூர் கௌசிகன் மேன்மைச்
சுகன்சதா னந்தன் வான்மீகி
மங்குல்சூழ் விந்தத் தகந்தைபைத் தவிர்த்த
மாதவன் கண்ணுவன் மரீசி
சங்கமே நிகர்க்கும மாண்டவ்யன் வாய்மைச்
சதுமறைப் பராசர முனிவன் [௭]

துகளறு காட்சி முற்கலன் கருணைத்
தூயகா சிபன்றுரு வாச
னிகலறு வாமதேவமா முனிவ
னிசைபெறு சவுபரி யென்போன்
புகழ்பெறு மறைதேர் காவலன் மேலாம்
புலத்திய னத்திமா தவத்தோன்
முகைபவிழ் கமலப் பொகுட்டிலவீற் றிருக்கு
முதல்வனோ டமனமா முனிவன் [௮]

தளர்வுறும் பெருமை யுரோமசன் குரசன்
சௌனகன் முதலிய வறவோர்
தௌ்ளருந் தவங்க ளியற்றுதற் கமைந்த
விடஞ்சகத் தியாதெனத் தெரிவான்
கொள்ளைவண் டினங்கள் கூட்டுணப் பசுந்தேன்
கொழுமட லுடைந்துகொப் பளிக்கு
முள்ளரை முளரித் தவிசில்வீற் றிருக்கு
முதல்வனுலகினை யடைந்தார் [௯]

---

1 ஐவகைநெருப்பு-நாற்புறமும் எரியவிடுத்த வக்கினியோடு பானுவின் வெப்பம்.

திருவாட்போக்கிப்புராணம்.

அடைந்தமா முனிவர் நான்முகக் கடவு
ளடித்தல முடித்தலம் புனைந்து
படர்ந்தபே ரன்பாற் பரவினா நிற்பப்
பங்கயத் தவிசினே னோக்கி
யுடங்குநீர் நமபா லுற்றதென் னேயென்
றுரைக்கலுந் தரைத்தலை நோக்க
இடம்பெறக் கடைந்தோ மருளுதி யெந்தா
நன்றுநன்

அன்னவன் குசையா னேமியொன் றியற்றி
யவிரொளி நிதத்தில மிறைக்கும
பின்னலவெண் டரங்கக் கருங்கட லுடுத்த
பெரும்புவி யதனிடைச் செலுத்தி
பின்னதேவ விடஞ்சோந் துற்றதவ் விடமே
யெய்திநீ ரிருந்தவ மிழைக்கத்
துன்னுநற் றலமென் றதனுட னடுத்த
தூயமா தவரையும் விடுத்தான் ௪௧]

விடுத்தலும் பேரன் பூவட்டெடுத் தொழுத
வேதியன் விரைசெழுங் கமல
வடித்தலம் போற்றி முனிவர் ,விடைகொண்
டாழிமுன் செல்வதன் பின்சென்
றிடாப்பட லின்றிப் போந்தனர் போந்த
விலங்கொளி யமையு மந்நேமி
யுடைப்பட்டா தென்றுந் தவப்பயிர் வளர்க்கத்
தக்கதோர் தலத்தையுற் றதுவே [௪௨]

காமமுந் துயர்செய் யறுவகைப் பகையுங்
கடிந்தவ ரவ்வனந் தமக்கு
நேமியும் போந்ததங் கிருத்தலாற் படிமே
னெறிபுரி நைமிச மென்ன

காமமங் கியற்றிப் பற்பல வேள்வி
நற்றவ மவற்றுட னாற்றி
யோமவெங் கனலிற் சத்திர யாக
முஞற்றியே யுளமகிழ்ந் துறைந்தார் [௰௩]

கலிவிருத்தம்

மற்றவந் நைமிச வளனையா முளமுற
வற்றமின் றுமைசெயற் கருமையே யாயினுங்
கற்றவ ரிகழினுங் காதன்மிக் கூர்தலா
லுற்றவா றுருவகை யோதுகின் றனமரோ [௰௪]

மேகமுங் கொடிவிடு வேள்வியம் புகையுமெய்
பாகமுந் தீவழவது பாளைவாய் மரகதப்
பூகமுங் குருமுகைப் பொதியவிழ் நறியபுன்
னாகமுஞ் செறிவது நைமிசா ரணியமே [௰௫]

தாவில்செண் பகம்நீள் சாலமுஞ் சந்தனப்
பூவியன் பொழில்களும் பொதியவிழ் வகுளமுங்
காவியம் பங்கயக் கானமுங் கானுலா
நாவியுங் கமழ்வது நைமிசா ரணியமே [௰௬]

புளினமே வுதலின்றப் பூவகந் திடுதலாற்
றெளிவுசேர் புத்தின்றற் றிகழ்ந்தபா சொளியின்றற்
றளிமுகிற் படிதலாற் சங்கமார்ந் திடுதலா
னளிர்கடற் போல்வது நைமிசா ரணியமே [௰௭]

அண்ணல்வெங் களிறலையா னையுமடற் சீயமுங்
கண்ணலந் திகழ்மயிற் கணமுமவா ளரவமும்
பண்ணலந் தருகிளிப் பறவையுங் கலுழனு
நண்ணியங் குறைவது நைமிசா ரணியமே [௰௮]

உற்றவ ருலகினுக் குறுதிநூன் மன்றமுறை
சொற்றவர் நீறணி தூயவர் மேலைநாட்
பொற்றவர் வனைவுசெய் புங்கவர்க் கன்பரு
நற்றவ ருறைவது நைமிசா ரணியமே [௰௯]

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நீற்றொளி பழுத்த நெற்றியன் முற்று
நிலவிய கண்டிகை மார்பன்
சாற்றுமைந் தெழுத்தை மனத்திடை யழுத்துந்
தன்மையன் மெய்ம்மைசால் குணத்தன்
றோற்றமு மீறுந் தொலைப்பருந் தியாநந்
சோதிவா னவனடிக் கமலம்
போற்றுநற் றவத்தோன் புராணமு வாறும்
புகாற்றத் தெளிந்தபுந் தியினோன். [உ0]

வேதநான் கினையு மையமுந் திரிபும்
விதண்டையு மின்றியே தெரிந்த
வாதரா யணதே சிகன்சரோ ருகமா
மலர்க்கழன் முடிமிசை புனைந்த
சூதமா முனிவன் றமிழ்முனி முதலோர்
தூயமா தவர்தமைக் காண்பான்
போதவிழ் நறையாற் காவதங் கமழும்
பொய்கைசூழ் நைமிசம் புகுவான். [உக]

விண்டலைத் தவழுஞ் சீதமா மதியின்
விரிநிலா வெள்ளமு மிமையோர்
பண்டுவந் திடைந்து கடைந்தவத் தீம்பாற்
பரவையு மெதிர்ந்தெனப் பார்மேற்
கொண்டலுக் கிணையா யிணையிலாக் கருணை
கொழித்தருள் சூதமா முனிவ
னெண்டிசை வளாகம் பழிச்சுமா முனிவ
ரெதிர்கொள நைமிசம் புகுந்தான். [உஉ]

கலித்துறை

புகுந்த சூதனுக் கமைவுறப் பொலன்றவி சுதவி
மிகுந்த காதலின் முகமனும் பலமுறை விளம்பி
அகந்தை யேவரு முனிவர ரளவளாய் வைகி
மகிழ்ந்து மற்றவன் மதிமுக நோக்கியே வகுப்பார். [உங]

வான நாயக னமர்ந்தருள பொழியும்வாட் போக்கித
தான பேணைமீ சாறறெனச சவுனகன முதலோ
ஞான மாதவ ருரைததலு நனறுநன றெனவோா
மோன மாதவச சூதனுஞ செப்புவான் முறையால் [உச]

பிரமம பதமமே வைணவம பெருமைசால சைவம
பரவு நாரதம பாகவ தமபவு டைகம
உரைசெய் மாககண்ட மாககினே யதது டனேத
விருமை யுநதரும பிரமகை வாததமோ டிலிஙகம [உரு]

வராகங காநதமவா மனமுடன கூாமமே மறசம
விராக முறறுழி விளஙகுகா ருடமபிர மாணடம
பராக நீறணி பாாசர முனிவரன பாலன
தராத லததெனக் கிவைபதி னெடடையுந தநதான [உசு]

இலகக மீாறு பததினெண ணுயிர மிறைவற
கலக்க ணூறுமோ ரைாயிரு புராணமாங கிரநதம
துலகக நாரணற கைபபதை யாயிரந துகளில
ஒலிககு நானகுமோ திமமுயாத தோறகினி யுரைபபாம உஎ

ஆறு பததொடை யாயிர மிருபுரா ணமுமாம
பாறு பெறறுடைப பரிதியம பகவறகீ ராறும
ஆறு மறறிரண டுறு 0 முதத கவறகெனை வறிவோா
தேறு விநதவா றுரைததன முணருமின றெளிஞா [உஅ]

சொறற மூவறு பீடுறு புராணததிற சுருதி
கறற நாயகன மாயவ னடிமுடி காணு
நிறற வானசெழுங கறைககளற குறுபதி னிறைநத
கொறற சைவமிம மணிமலைத தகைமையைக குயிலும் [உகூ]

வளமை தஙகிய வெளளிமால வரையிடை முனனு
ளுளம கிழநதுமூ வுல்கையு முதவிய வுமைக்கு
மிளகு மனபுறு தனக்குநாப பணணுய ரிளஞசே
யளவ ளாயுறைந திட வரு ளபலன்வீற றிருநதான் [௩௰]

அனையமூவரு பளவளா யமாநதருள காலை
புனைமகாள வேலவன் முக்கணன் முகமலா நோக்கிக

0 உதகவன்—அககினி தேவன்

கனைக டுறபுவி யிடததுநீ காதலித துறையும
புனித மெய்த்தலத துயர்நதெதத தலமபுக லென்ருன் [௩௧]
குழவி மாமதி யரவணி யெமபிரான குமரன்
மழலை வாய்மொழி கேட்டலு முளமிக மகிழ்நது
தழுவி யன்பிஞற சாலமந தணமிஃ தேனும
மொழிது மியாமெனப புததிர வாஞசையின மொழிவான்
சமபுத தீவினிற சையமால வரைபயந தருளும
பமபு நீரமிகு காவிரி நாடடிறபல் வளஙகூர்
செமபொன மாளிகை சூளிகை சேணளந தொளிரு
மமபொன மாநக ரொனறுள தநநிதத தெனபால [௩௩]
ஆஙகு மாணிகக மலைமய மாமெனறு முனபா
யோஙகி யாமுயிரக குறுதிக ளியாவையு முதவி
நீஙக ருமபெருங காதலா லுறைகுவ நினபோற
பாஙகின லவகிய பாவைபோன மகிழ்சசிகூர பணபால [௩௪]
எனறு கொன்றையந தாரபுனை மேவலிமைய பெருமான்
அனறு கடடுரைத ததததலப பெருமையை யறைய
வெனறி வேலவ லுளஙகொடு விருபப மீதூர
நனறு நனறெனத தாதைதாள பணிநதன னயநதான் [௩௫]
நயநத வேலவ னநதிதே வருககது நவில
வியநது மறறவன சினறகுமா ரருககதன மேனமை
யியமபி ஞனவன வியாதமா முனிவராக கிசைப்ப
வயஙகொண் மாதவன றமியனேற கவைமுறறும வகுத்தான்
அதனி ருததலச சிறபபினை வியாதனே யலலா
விதத லததிடை யாவரே யியமபுவா நீவிர
சித்த மின்புற வினவலாற சிறிதுரைப பேனென்
றுதத மோததம வருளுடைச சூதனங குரைபபான் [௩௭]

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

இனையநற காதை கேட்டோ ரெழுதவோ ரெழுதி விப்போர்
நினைகட லழுதத மெனனக் கட்டுரை செயயுந தூயோர
முனைவன தருளினலே முதல காண்டு பின்னா
புனைமணித தவிசின் வைகும புரநதர ஞகி வாழவார [௩௮]

நைமிசச சருககம் முறறிறறு.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௬௨

மாணிக்கமலைச் சருக்கம்.

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

செய்யதின் கருப்பு மமுதமும் பாகுந்
தேறலும் போலுமென் குதலைத்
தையலோர் பாகன் றிருவடிக் கமலந்
தாழ்ந்துமே தக்கவம் முனிவன்
பையரா முடிமேற் கிடந்தபா ருலகம்
பழவினைச் சிமிழ்ப்பினை யொருவி
யுய்யவே திருவாட போகமென் மெய்த்தி
னுண்மையை யோதுதற் கமைந்தான் (க)

ரறிலாத தவமோர் வடிவுகொண் டனைய
விசைபெறு மந்தனீ ருளளம்
வேறொரு விடையத் தெய்துறு வண்ணம்
வேட்கைமேன மேலு மீதூரத்
தேறுமா கேணமி னெனறுயர் சைவச்
சீர்கெழு புராணத்துட் டோந்து
கூறுமெயத் தலமான மியத்துண்மா ணிக்கக்
குலவரை வரவு சொற்றிடுவான் (உ)

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

அழலெனச் சிவந்து நீண்ட வவிர்சடை மவுலி தாங்கி
விழைவுட னக்க மாலை வெண்டிரு நீறு சாத்திக்
குழன்மொழி பாக னுமங் குறிகுமைந் தெழுத்து மோதி
பழுமற்ற பயினற் நாவீர் பிரமகற் பத்தி னோர்நாள் (ங)

முத்தக முரிஞ்சுங் கொம்மை முகிழ்முலை மயிலஞ் சாயற்
கத்திகைக் கருமென் கூந்தற் காமமெனத் திரண்ட மென்றோட்
டத்தரி நெடுங்கட் செவ்வாய்த் தளிர்பற பாவை யலகுற்
புத்தமு தனைய தீஞ்சொற் பூவையோர் பாகத் தெங்கோன் (ச)

சங்கொடு திகிரி தாங்கித் தண்டுழாய்த் தெரியல் வேய்ந்து
பொங்கொளி பசும்பொற் றூசு புனைந்துநீர்ப் புணரி யாடை
யங்கணமா ஞால முற்று மருமபிய நாபி பூத்த
பங்கயச் செங்க ணாகப் பாம்பணை துயிலு மேலோன் (ரு)

எண்ணுதற் கரிய வேத வேழிசைக் களிவண் டார்ப்பப்
பண்ணிலு மினிய தீஞ்சொற் பாமக ளுவின் வைகக்
கண்ணகன் ஞால முற்றுங் காதலாற் படைத்த வாசத்
தண்ணறுஞ் செழும்பொற் றோட்டுத் தாமரைத் தவிசின்
வாழ்வோன் (௬)

விண்ணவர் வணங்கிப் போற்ற மெல்லிய லரம்பை மாதர்
தண்ணிலாக் கற்றை காலுஞ் சாமரை யிருபால் வீச
வொண்ணுதற் சசிமென் கொங்கை யுகளமார் புழக்க நாறக்
கோட்
டண்ணலங் களிற்று லாவு மாயிரங் கமலக் கண்ணன் (௭)

அங்கியங் கடவுள் வீசு படலெழு பாசத் தண்ணல்
சிங்கவெள் ளெயிற்றுப் பேழ்வாய்ச் செருவிக னிருதி
வேந்தன்
பொங்கொலிப் புணரி மன்னன் பொரியழற் சகரியன் முக்கட்
சங்கரற் குவந்த நண்பன் றனிவிடைக் கொடியீ சானன் (௮)

பாயிருட் படலங் கீறும் பன்னிரு தபனர் தெய்வ
மீயுயர் விமான மூர்தி மேல்வரு மிருவ ரண்ணல்
ரோய்வறு விடைக டாவு முருத்திரர் பதிற்றொன் மற்றோர்
சேயுயர் விசும்பின் வைகுந் தேவரும் பத்து மூவர் (௯)

சித்தர் சாரண ரியக்கர் தேன்பிழி மகதி யாழ்நல்
வித்தகர் கருடர் விச்சா தரருட னுரக வேந்தன்
இத்தகை நாரதத் தெண்ணு யிரமுனி வரர்கண மற்றோ
ருத்தம மேருக் குன்றத் தொருங்குவீற் றிருந்தா ரன்றே (௰)

வீற்றிருந் தருளுங் காலை விரைகமழ் பொதிகைச் சாரற்
றோற்றிசை கமழுஞ் சோலை நறுமல ருகுத்துத் தாதி
னூற்றிருந் தொழுகு தெண்ணீ ருடைதிரைப் பொன்னி யாதி
யாற்றினி லளவ ளாவி யழலுநர் தண்ணெனவே நண்ணி (௧௧)

மன்றலம் போது வேய்ந்து வநிதிழி யருவி தோய்ந்து
குன்றுறு சுனையின் மூழ்கிக் குறுகுறு நடந்து லாவித்

தென்றலஞ் சிறுகான மெல்லத் திளைத்தலுந் தேவர் செல்லா
மென்றலைப் பலவு மேத்தி யுவந்தன ரனிலந் தன்னை. (௧௨)
உகாந்துழி மகதி நலயா ழுறுதவன் வாயுத் தன்னை
யிகழ்ந்தவன் போல நோக்கி யெறிகட லேழு மேட்டுத்
திகந்தமும் பரிக்கு மோலிச் சேடனுண் டிடவ னாகிற்
புகழ்ந்துரைத் திடுவ னென்ன புல்லிய வுக்கு மென்றான் (௧௩)
என்றலும் வெகுளி பொங்கி யெரியெழ விழித்துச் சீறிக்
குன்றெனத் திரண்ட திண்டோட் குடங்கையாற் கொட்டி யார்த்து
நன்றுநன் றென்னச் செந்தீ நறுநெய்பெய் தனமெ ழுந்தாங்
கொன்றிய வமரர் முன்ன ருடன்றெழுந் திளைய சொல்வான்
பொறிமயிற் குணவா னெந்தப் புல்லிய வரவந் தன்னை
யறிவுடை யறவோன் சொற்ற தடுக்குமோ வடுப்ப தன்றான்
மறுவறு மெனது திண்டோள் வாரையும் வேக நாகத்
துறுவலி யதுவுங் காண்மி னுழுந்துருள் பொழுதி லென்றான்
அத்திற நிகழ்ந்த போழ்தி னமரர்கள் யமைத்து நீயிவ்
வித்தக மேருத் தன்னை வேரொடும் பறிய வீழ்த்தித்
துத்தியம் பணத்தி நீயத் தொலைவுறா வீழா வண்ண
மெத்திற மத்தி றத்தா லியல்புறக் காத்தி யென்றார் (௧௬)
உம்பர்க ளாறு கூறி யுயர்வரைச் சிகர நீங்கி
யிம்பரின் விலங்கி நின்றா ரிருவர்தம் வலியுங் காண்பா
னம்புவி முழுதுந் தாங்கு மனந்தனு முலகுக் கெல்லாந்
தம்பமாய் நின்ற மேருச் சயிலத்தைப் பயிலச் சூழ்ந்தான் (௧௭)
ஆயிரம் பணத்தா லன்னோ னவ்வரைக் குவட்டை யெல்லா
மேயனு வளவி னொத்தி விழாவகை யிறுக்கிக் காப்ப
மாயிரு ஞாலமுற்று மசக்கமொத் தழுங்க வாயுச்
சேயுயர் விசும்புள் ளோருஞ் செவிடுபட் டொழிய வார்த்தான்
உலவையாத் தடித்த னேலமும் ஒன்றனோ டொன்று தாக்கிக்
குலவரை யேழு நொய்திற் குமைப்புண்டு துகளாய் வீசி
யலைகட லேழுந் தூர்ப்ப வாழிமால் வரையு மத்தச்
சலதியின் வீழ்ந்த தென்றாற் சதாகதி வலியார் சொல்வார்

இசைக்கு நெட்டிம் வானிற் செல்லெலாச் செல்லச் செல்லுங்
குசைத்தலை விரிந்த பூவிற் குவலயந் தன்னைச் சார
விசைத்தெழு பரிதி வட்டம் வெண்மதி வட்டங் காற்றா
லசைத்திடு மாலவட்டத் தவனிவட் டத்தில் வீழ (உ0)

புன்னைமேல் லரும்பு போலப் பொங்கொளி புடைக்க ளெல்லாந்
தந்நிலை யழிந்து வேறு தலைத்தலை யுதிர்ந்து போத
விந்நில மருங்குற் றுரு மெனவுமே மேற செல்லப் பொன்னாட்
டந்நிலத் தருக்க ளெல்லா மகலிடத் தடைய வீழ (உக)

பருப்பத மனைத்து மானிற பறவையொத் திபங்க வானத்
துருத்தெழு கலுழ னொத்தி பொருந்தச் சேர்ந்த தவனி சேரத்
தருக்குமா மேருச் சைபஞ் சலாகையே யாகக் கோத்திட்
டிருக்குமோர் கறங்கு போல விருந்தது புவன வட்டம் உஉ

மதவலி வாயுச் சீறி மாறுமா றுதி யாவுஞ்
சிதைவுறத் தாக்க லோடுஞ் சின்னபின் னங்க ளாக
வுதையமத் தமனை மொன்று முணாவுற் றாழி கால
மிதுகொலென் றயிர்த்து நின்றா ரிமையவ ரெவரு மன்றே உ௩

ஊறமிக செழுந்த வங்கூ ழுறுவலி யினைய தாக்கத்
தோறமிக குடைய மேருத் தொலவரை யதனைச் சூழ்ந்து
போற்றுதல் புரியுஞ் சேடன்பொருப்பினைத் தகளொன்றேனு
மூறறுத லுறுமற காத்தா னவன்வலி மதிக்கற் பாற்றோ உச

காண்டகு துறவின் மிக்க கடவுளார் கருத்து முற்றப்
பூண்டநல் விரதம் போலப் பொருப்பினை விடாது பற்றி
மூண்டெழுஞ் சண்ட வாயு முழுவதும் பருகிப் பின்னும்
வேண்டுவான் போலத் தன்வாய் விபனமிலாத் திறந்தான்
[குற்றுன்

ஊழ்வினைப் பயனு நல்லோ ரொப்புர வும்பூந் தானத்
தாழ்வினை யுடைப்புந் தூயோ ரகமகிழ்ந் தாவ ளாவுந்

தோழமை யதுவும் போலத் துளக்க மொன் றேனு மின்றிப்
பாழியம் பொருப்பைப் பற்றிக் கிடந்தனன் பாந்தள் வேந்தன்

ஒலித்துவெங் காற்றுச் சீற்றத் துருமெனத் தாக்குந் தோறும்
பொலிப்பகை போல வெண்ணி யிடர்சிறி தேனு மின்றிச்
சலிப்பதை யறியா னிச சதாகதி யிலனே யாக
விலகுவா னுருத்து முற்றும் விழுங்கவாய்ப் பிளந்தான்
மன்றே ௨௮

அன்னவே லையின்கண் வானத் தலைவரு மலக்க ணெய்தி
முன்னையம் பூதத் தோன்று முடியுமேன் முடியு மெல்லாம்
என்னமால் வரையைச் சூழ்ந்த வீடுடை யுரக வேந்தன்
றன்னைவேண் டினரா லறப்பரு சதாகதிக் களித்தி யென்றே

வானவ ருரைத்த மாற்ற மறுப்பது மெவன்கொ லென்று
மோனக்கங் கவியா நின்ற வியன்பணா ளொருசிறிது சேடன்
றானொரு புடையை நீக்கச் சதாகதி குவட்டோ ரைந்தும்
போனவா றிதிசூழ் பாரிற் பெயர்த்துவீ சினனா லன்றே ௨௯

வீசிய குவடு சோணாட் டெய்யமும் வியன்கொள் பாண்டி
மாசறு தொண்டை நன்னாட் டோரொரு சிகரம் வாய்ந்த
ஆசுகம் பாய்ந்தாங் கொன்றங் கமிழ்ந்தன கோங்கிற் பூவிற்
பூசிதை பெறுமைந் திவ்வா றின்னயன் புராரி கண்டான்

உலகினை நிறுவு மேரு வுயர்கிரிச் சிகர மும்மாற்
கிலனுறப் படுத்தீர் மேலைக் கேடுணா திலலீ ரென்றுன
பலருமான் முதல்வினை னோரும் பனிப்பொடும் பிதற்று
[வொல்கி
நலமிலேம் புரிந்த தீமை நம்பனீ பொறுத்தி யென்றே ௩௰

துதித்தன ரடியில் வீழ்ந்தா துணையிலை யென்று ரையனை
பதத்துணை பிடித்தா நாவும் பறகளு முலர்ந்தார் நெஞ்சம்
பதைத்தனர் கலுழ்ந்தா ரோங்கிப் பரதவித் திரந்தா ரண்ணேல்
உதித்த பலவுயிரும் பெற்றோ ருறுசினந் தவிர்த்து நின்றார்

இறைமுடிக் கடவு ணின்ற பெற்றிகண் டுவகை மேலாய்ச்
சிறைவிடுத் தனைய ராகித் திருவருள் சுரந்தா னென்றே
மறைமுடிப் பொருளை யெங்கண் மறுவறு மணியை தூய
நறைமலர்ச் சரணம் போற்றி நாயினேர்க் கருளல் வேண்டும்

சிற்றறி வுடைய யியாங்க டெரிகிலா தியற்றுந் தீமை
பிற்றையோ கண்டா யையா வென்செய்கேங் கடக்க கில்லேம்
பற்றிய வழுக்கை மேலே பற்றறத் துடைப்பான் வைகும்
பொற்றறையொரு சிகரந் தோறும் பொலிந்தருள் புரிதி யென்றே

வேண்டலு முகுந்தன் போதன் விடையவ னருட்கண் ணோக்கி
யீண்டுநா மிருந்தல போன்றீ தைந்தினுந் தேவி யோடு
மாண்டகு மிலிங்க ரூப மருவின மிடுவே நீவி
ராண்டுகண் டுவந்து பூசித் தகலுறும் பதிகட் கென்றான் ௩௬

பெருந்தகைப் புணரி யண்ணல் விடைமிசைப் பிராட்டி யோடுந்
திருந்தல ரிதழி தூங்கச் சென்றன னயன்மால் காண
வருந்தல மொழிப வீண்டே வரமளித் தருளுஞ் சீல
மிருந்தவா றென்னையென்றென் றிறைஞ்சிநின் றிறும்பூதெய்தா

பொன்னின னதியின் மூழ்கிப் புனிதமா ணிக்க வெற்பைச்
சென்னியால் வணங்கிப் போற்றிச் சீதர மதியஞ் சூடும்
முன்னவற் பணிந்திஞ் ஞால முழுதலைத் தரனைப் போக்கி
நின்னுடை நகரம் புக்கா யென்றனர் 1 நிழலி தன்னை (௩௮)

என்னுமவ் வாசகம் பின்னு மீடுசா லரவுக் கெல்லா
மன்னவ கேட்டி யேழு வுலகட லுலக மெல்லாஞ்
சின்னபின் னங்க ளாகச் சிதைவதற் கேது வாகத்
துன்னினை யதனு னந்தத் தூசினை நீங்கி யுய்ய (௩௯)

இரங்குநீ பொன்னித் தென்பா லிரத்தின கிரியைச் சார்ந்து
நிரந்தர மனைய தீர்த்த நேயத்திற் றோய்ந்து மேலாம்
பரம்பரன் பாதம் போற்றிப் பத்தியாற் பூசை யாற்றி
வரம்பல பெற்று மற்றுன் வான்பதி யடைதி யென்றார் (௪0)

---

1 நிழலி—வாயுதேவன்.

என்றுவின் னவாக ளேவ விருவரு மிசைந்து வாசக்
கொன்றையஞ் சடையோன்பாதங் குழைந்துபக்தியினுற்பூசித்
தொன்றிய மனதத ராகி யுவகையி னூர்நது பெம்மா
னன்றருள புரியத ததத ரலங்கெழு நகரஞ் சேர்ந்தார் (௪௧)

மாதவ முனிவீர சேண்மின் வாயுவால வீச வநத
ஏதமில சிகரமநதி னியல்பினை யுரைத்து மெனனுச
சூதமா முனிவன கஙகை சூடினோன சரணம போறறி
யோதுவான புனரி சூழநத வுலகெலா முய்ய மாதோ (௪௨)

பாண்டிநன னாட்டி லநதண பாய்புனற பொருனைக கூலத
தீண்டிய வனஙகண் மலகி யிலஙகுநீ லாசல மபோ
பூண்டதோர சிகரம போநது பொலிநதது போதிற கோமா
னுணடுவந தடிகள போறற வமனு மாஙகுற றுனல் (௪௩)

ஐயனசந நிதிககி சானத தருமபவிழ விவை மொன்று
மொயதளிர பொதுளி மீது மூனறியோ சனை யுயாநதே
யெய்துபு கணடு ளோாககு மீட்டிய பாவ மெலலாம
நொயதினி னீஙகி நீஙகா நோனகதி யுதவு மனறே (௪௪)

பொனனினன னதிககு மேல்பாற புகழுமோர சிகரம போநது
பினனமில புகழசசு வேதா சலமெனும பெயரின மேவு
மனனதன பெருமை யாரே யளபபவ ரதனபா லெனறும்
வனனிநன னீழல செய்ய வயஙகுமோ தேவ தீாததம (௪௫)

அததிருத தீாததந தனனி லகமகிழந தினிது மூழகிக
கொததலா வனனி நீழற குறுகியஞ செழுத்து மோதி
விததகன றனைபபூ சிததார வியன்புவி முழுதுங் காத்து
முததிவீ டெஙதோ னலக முறையையி னடைவர் மாதோ (௪௬)

பூவிரி தரங்கம் வீசிப் பொதிகதிர மணிகள சிநதுங்
காவிரி வடபா லொன்று ககனமண் டலம ளாவ
மாவியன் பொதுமபா சூழநத மரகதா சலமென் றோங்கித்
தேவரும பணிநது போற்றத் திசைதிசை விளங்கிற் றன்றே

தேம்பொழி புளியாங் கொன்று தெய்வத வடிவ மாகிப்
பாம்பணி மௌலி யண்ணல் பணியினு லென்று மோங்கும்
பூம்புனற் பொன்னி தோய்ந்து புளியையுற் றெழுத்தைத் தோீத்
தாம்பரம் பொருளைப்போற்றுந் தன்மையோர் நன்மைசேர்வார்

அண்டர்நாட் டவரு மெய்தி யாசையுற் றிருக்க வெண்ணும்
தொண்டைநாட் டகத்தெல் லோருந் தொழுவதாய்த் தூயதாகி
மண்டுநீர் பெருகுங் கந்த மாநதிக் கரையின் பாங்கா
விண்டுவீழ்ந் ததுவா லொன்று விளங்கன லுருவ மாகி (சகூ)

அதுவரு ணாச லப்பே ரணிந்தத் தொருகா லேனுங்
கதுமென வதனை யுள்ளோர் கரிசெலாங் கடிந்து நீங்கி
விதுமுடி யணிந்த மேலோன் மெய்யருள் ளதனால் வானோர்
புதுமலர்ந் தூய்த்தார் நந்தப் புண்ணியப் படிவ ரன்றே (ரு௦)

கரைபொரு திரங்குந் தெண்ணீர்க் காவிரித் தென்கூ லத்தின்
றரையரைக் காவ தத்திற் றயங்குமோர் சிகரம் வீழ்வுற்
றுரையார் தணுச லப்பே ருபாவரை யென்ன வோங்கும்
புரையிலா வளங்க ளென்றும் பொலியுமவ் வரையின் மீது

எம்மையா ளரான கேசிக கீசான திசையி னிம்பனு
செம்மையி னோங்குமொன் றுதேவதீர்த் தமுமொன் றுண்டான்
மும்பலர் தவிர வாங்கு மூழ்கினு னவனைப் போற்றித்
தமபுடை விருப்பா னிப்பந் தனைமூன்று வலஞ்செய்தனன்றே

பாசிலை பொதுளி மேற்போய்ப் பனிமதி யகடு தோய்ந்து
தேசுறு தெய்வ வேம்பின் சீர்கெழு நீழல் வைகி
யீசனை தெழுத்தைத் தோதி யிப்புவி முழுதுங் காத்து
மாசறு மின்ப வீட்டின் மருவிவீற் றிருப்பா ரன்றே [ருக]

இப்புவிக் காதை கேட்போ ரெழுதுவோ ரெழுது விப்போர்
மெய்ம்பெறப் படிப்போர் சேட்டு நன்றுநன் றெனவி யப்போர்
வயங்கொலி வாரி சூழ்ந்த வையக முழுதுங் காத்துப்
புயங்கம தணிந்தோன் பாத புண்டரீ கத்து வாழ்வார்

௨வது-மாணிக்கமலைச் சருக்கம்.

முற்றிற்று-ருச

ஆகத் திருவிருத்தம் ருச

௩வது - மாணிக்கமலைச் சிறப்புரைத்த சருக்கம்.

துங்கமா ணிக்க வெற்புத் தொல்புவி யடைந்த வண்ணம்
மங்கையி னெல்லி போல வறிவுறப் பகர்ந்தா யின்னுஞ்
சங்கையின் றாக வந்தச் சயிலத்தின் பெருமை சூத
விங்கெமக் குரைத்தி யென்ன விருந்தவர் வினவச் சொல்வான்

கலித்துறை

நாதனமா ணிக்க நல்வரைச் சிறப்பினை நவில்வான்
வாதரா யண்ணன் பூம்பாதத் தாமரை முடிவணங்கி
வேத பாரகா விருப்பமீ தாரமே யுணர்ந்த
சூத மாமுனி களிவொடு சொல்லுவா னன்றே [௨]

தோன்று முன்னதமீ ரெட்டி யோசனை சுற்று
மூன்றி யோசனை யுள்ளது புடவியுண் முழுகி
யூன்றி நின்றதா லதனுச்சி மெய்ச்சிவ ரூப
மென்று கண்குளிர்ந் துலகெலா மிறைஞ்சுவ தன்றே [௩]

கண்ணிறக் காணினுங் களிவொடு கேட்பினு நோக்கி
நண்ணிற சென்னியால் வணங்கினும் பாதகம் வழுங்கு
நண்ணிற செஞ்சடை முடிப்பா னுருவமே நல்கு
மெண்ணிற பற்பல வற்புத முறுவதா மின்னும் [௪]

திசைக ளெட்டினுந் தீர்த்தமோ ரெட்டுள வன்றி
யிசைகொ ளங்கியந் திசையினிற் றீர்த்தமொன் றிலங்கு
மசைவி லந்தணீர் தபஞ்சாக் கரப்புன லாகும்
மிசையுற் றதெய்வ தீர்த்தமொன் றெழினுற விளங்கும் [௫]

சொற்ற மாணிக்கத் தொல்வரை யதன்கணோர் பாங்கர்
முற்று மோதிய முனிவர்கள் முக்கண னருளாற்
பெற்றி கூறும்பஞ் சாக்கரக் குகையொன்று பிறங்கு
மற்ற மின்றது முத்திசா தக்கரை யாமால் [௬]

சித்தர் சாரணர் தேவர்விச் சாதர் ரொருபால்
பத்தி கூர்தரு முனிவரர் பனவர்மற் றொருபால்
சத்த சாகர மெனமறை தழங்குவ தொருபா
லுத்த மோத்தம வேள்விக ளுஞற்றுவ தொருபால் [௭]

அரம்பை மாதர்க ளாடல்செய் யரவமும் புவியிற்
குரும்பை மென்முலை மடந்தையர் கீதமுங் கொழுங்கட்
கரும்பு மொன்றெனத் துய்ப்புறு நாரதர் கனிவால்
விரும்பு பாடலு மடையவு மிடைவன மாதோ [௮]

கடலு டைந்தெனக் கவுட்புடைக் கடந்திறந் தொழுகு
மடலு ழுவைகளி யானையு மசைநடைப் பிடியும்
விடையு யர்த்தருள் விமலனு மெலிய ளுமையுந்
தடையி லன்பினு லாவரு தகைமையிற் சரிக்கும் [௯]

இருபி ணைத்திரித் திடைதெனத் [illegible]
விருப்பு தம்முடைப் பிணையொடும் வெளியிடந் தோறு
மருப்பு மெலிய புலியினை யகன்மாந் தயினறு
வரம்பி லாதனக் குழாங்குழா மாயவண் வழங்கும் [௰]

தள்ள ருந்தருக் கனுகொடு விசும்பிடைத் தாவி
வெள்ளி நன்னிற மதியகட் டிரிஞ்ச மீதெழுந்து
துள்ளி யின்னமு தத்துளி துளித்தெனத் துளங்கும்
புள்ளி மானினம் பொழிறொறும் பறபல பொலியும் [௧௧]

மரக தச்செழு மணியினைக் குழைத்துக்கை வலலோ
னுருவி கண்டென வொளிசெயு மெருத்த மணஞ்ஞர்
கருவி மாமழை யெனப்பொழின் மதுத்துளி கால
விரிக லாபமூ டாடுவ மயிலினம் விரைந்தே [௧௨]

விசும்பு தோய்வன வெங்கதிர் வானவன் வியன்றேர்ப்
பசும்ப ரிக்குல மினிதினைப் பாறுவ பனித்தே
னசும்பு தால்வன வெண்மதி தோயுமின் னமுதத்
தசும்பு தங்குவ தென்றலவந் துலாவுவ தடங்கா [௧௩]

பைங்கொ ணாகமும் பாய்புலி முதலிய விலங்குஞ்
செய்யு நீத்தொழி லவ்வரைச சேப்மையுஞ் செய்யா
வெய்ய பாதக மொருவுறு திராவிளங் குளமேர்
மைகொள் கண்க ளவ்வரை மருங்கினு மருவா [கச]

சிங்க வேறநேறு களிற்றினஞ் சேர்ந்தினி துலவும்
பொங்க ராமயி லெருத்திடை போந்துகண் படுக்குங்
கங்க மோடுபைங் கிளியொரு குடம்பையிற் களிக்கு
மங்க ணீர்புலி யொடுபுல்வா யொருதுறை யருந்தும் கரு

தருக்க ளியாவையுங் கற்பகத் தருக்களே தருவிற்
கருக்கொள் வல்லிக ளியாவையுங் காமவல் லிகளே
திருக்கொ ளவ்வரை விலங்கெலாந் தேனுவே சிறந்த
வுருக்கொள் கல்லெலா முதவுசிந் தாமணி யுருவே கசு

மாந்த ரியாவரும் வானவ ரேயிடை நுடங்க
வேந்து பூண முலை யெழிற்குல மடந்தைய ரெவருங்
காந்தண் மென்விரற் கரும்பென மிழற்றுதீங் குதலைப்
பூந்தண் மாலிகை புனைபுரி குழலர மையரே [கஎ]

பொங்கு பூம்புன லியாவையும் புனிதநீர்க் கங்கை
யங்கண் மீதெழு மொலியெலா மருமறை முழக்க
மெங்கு மீண்டிய வடிவெலா டொறும்படிப பிடிதீச
சங்க வானவ ரன்றுகா ணேவளியந் தழலே [கஅ]

செய்ய வாயக்கிளி பாடுவ செழும்பொழி லெங்கு
மெய்ய வாசிய யோகிகள் வியன்குகை யெங்கும்
பெய்யு மாகுதி யாகங்கள் பெருகுவ வெங்கும்
மொய்கொள் வானவர் விமானங்கள் மொய்ப்பன வெங்கும்

அண்ட வாணர்க ளணிமுடி விளக்கமு மமுதத்
தொண்டை வாயர மங்கையர் மணிப்பணிச் சுடரும்
பண்டை நான்மறை முனிவரர் படிவநீ டொளியு
மண்டலா லென்றும் வல்லிரு ளில்லதவ் வரைக்கே [உ0]

கோல மாமணிக் குழைகளுங் காழகிற் குறடு
மேல மோடில வங்கமுஞ் சந்தமு மெறிந்து
சூல பாணிதன் முடியிசை சூடிப் தும்பை
மாலை யாமென வருவிகள் பறபல வயங்கும் [உக]

அளிக்கு லக்குடைந் தாடவு முறையுடைந் தந்தேன்
றளிக்கும் பொங்கர்வா யகன்றிடு மந்திதன் னென்னப்
பளிக்குப் பாறையி தாமெனப் பாய்ந்துவெண் மதியிற்
களிதங் காடலுகு கன்றிய தாமதன் களங்கம் உஉ

மவ்வலை நாணமலர் வெறிகமழ் பூந்துணா விரிந்த
கோங்க மாமல ரவற்றொடுங் குலவிய பாறை
யாங்கு நாயக னருந்தமிழ் நாவலர்க் களித்த
வோங்கு நீடொளிப பொன்னிடு பாறையி னொத்திரும் உங

காவல் செயதிரு நீலகண் டசோ ழனைபபோற்
கூவல கண்டவா குளமபல தொட்டவா குளிர்ந்த
நாவ லமபொழின முழுவதும நாடபல புரந்து
தாவில கொள்கையீா தறபரப் பொருளினைச சார்வார உச

நறிய நாண்மலர் நந்தன வனமபல தொகுத்தோர்
செறியும வாதளிர் தேன்பொழில் பறபல செய்தோர்
மறைவ லோருறை மனைபல வளந்தொறும வகுத்தோ
ரறியு மந்தணீா புவிபுரந தம்பொனு டாளவார உரு

அன்ன தானமே யலகினற் றனங்கோ தானஞ்
சொன்ன தானமோ டவ்வயிற புரிந்தரு டேயோர்
மன்ன ராகிமார்க் கண்டனைப போலென்றும் வாழ்ந்து
பொன்ன வாருசடை மௌலியான் கயிலைபிற பொலிவார உசு

கோவி னுக்கிட ரிழைத்தவர் குரவரைப் பிழைத்தோர்
தாவி லந்தணர்த் தப்பியோர் தமனியக் களவோர்
மேவு புன்மையர் விளைவுறு கருவினைச சிதைத்தோர்
ஆவ தோர்கில றிவிலர் மதுநுக ரவலர் உஎ

முனைவ னூலினை நிந்தனை செய்துழன் மூக
னினையை யன்னத்தை யரும்பெறற் றாத்தை மகவெத
துனியி லாதநல லறத்தினைத் தூயதிம புனலை
யினைய வாகிய பறபல விற்றிடு மீனர் உஅ

குறளை கூறுநர் பொய்மொழி மொழிநதிடுங் குணுங்க
ரறன ழிததவா நடுநிலை யுறுதவ ரயல்வாழ்
பிறாம னைக்குளம் விழைபவா பிறாபொருள கவாநதோர்
தறுக ணாளாசெய் நனறிகொன் றுழலுமபுன றகையா உகூ

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்

கொண்டவாப பிழைதத மாதா குலவிய கறபி னாளை
விண்டிகழந திடட தீயோா விரிகடற கலததி னேறி
யெணடரு நிதிய மீட்டு மிருபிறப பாள ரிலவின
மண்டழ லிடுவோர செய்யும வஞசனை யதனால வெலவோர்

கொலைதொழி லாள ராசான கோதையை விழைநத தீமபா
நிலைபடத தநதை தாயை நெறியினற புரநதி டாதா
ரிலாககிரு நிதிய மீயா ரினறுபோய நாளை வாவென
றலைததலைத தழிவு கூறி யாதுலா கலககண் செயவோா ௩௯

மாறுமா றுகிக கூறி வாதுசெய துழலும வஞசா
தேறுமா றினறி யேலாந தெய்வநிந தனைகள செய்வோர்
வேறுவே றொருநகு செயயும வேளவிபைச சிதைககும்
[வெய்யோர்
பேறுசா றவததி னோககுப பேதுற விழைககும புலலா ௩௨

ஊன்சுவைத துடல மோமபு முணாவிலா முசுண்டாமாமேந்
றுன்பிறாக கிடுக்கண் செய்யுந தகவிலா தவரும் பேணா
மீன்கெழு வேலை சூழநத மேதினி வெருவ வெயய
கானகெழு புலிபோற சீறுங் கடியசொற கொடிய வேந்தா ௩௩

மநதிரி யாகி வேந்தை வஞ்சித்துளோா நட்புற றோர்க்குப
புந்தியின் மறைபபு வைத்தோர் போகத்தாற கன்னி தன்னைச்

சிந்தனை கலங்கப் பற்றுந் தீயவர் நம்பி னோரைச்
சந்ததம் புரவார் தூது தவிரவே யுரைக்கு மாந்தர் ௩௪

இன்னன பாவ மியாவு மிழைத்தவ ரெனினு மிந்தத்
தன்னிகர் திருமா ணிக்கச் சைலத்தைக் கண்ட போதே
பன்னிய நொய்ய பஞ்சிற் படர்சிகைக் கனலுற் றுற்போற்
றுன்னிய பாவ மெல்லாந் துகள்படத் தூய ராவார் ௩௫

மாசிலாத் திருமா ணிக்க மலையினை வலஞ்செய் தோர்க
ளாசிலாப் பொன்னி னீரா லமலனுக் கபிடே கித்தோர்
நேசமா ரன்னி மாதி நிவேதனஞ் செய்வித் தோர்க
ளீசனுக் குவந்த தாம மெழிலுறச் சாத்தி னோர்கள் ௩௬

திக்கெலாம் வணங்கப் போற்றுந் திருவிழா நடத்து செல்வர்
முக்கண னால யங்கண் முறைமையாற் புதுக்கு மேலோர்
மிக்கவா கனங்க டேர்கள் விமானங்கள் புனைவித் தோர்க
டக்கபூ சனைந டாத்துந் தகைமைகூர் நிலையுற் றோர்கள் ௩௭

நாடுறு மலர்கள் பூத்த நந்தன வனம்பூம் பொய்கை
பீடுடைப் பழனந் தோட்டம் பிறங்குமா னிரைக ளீய்ந்தோர்
தேடுறு மாவி னெய்யாற் றிருவிளக் கேற்றி னோர்கள்
பாடகத் துடக்குப் போன்ற பழவினை மாற்றி வாழ்வார் ௩௮

விலைவரம் பறிய லாகா வெண்டுகில் செழும்பட் டாடை
நிலவிய வனந்த பேத நீடொளி பசும்பொன் னாடை
குலவிய குங்கு மாதி குழைத்தநல் வாசத் தெய்வக்
கலவைகீற் பூரஞ் சாந்தங் கடவுளுக் கணிவித் தோர்கள். ௩௯

குடைமணி யால வட்டங் குவவுதோ ரணங்கள் பாயும்
விடைநெடுங் கொடிகள் வீணை விழையுமவ் வாத்தியங்க ளாதி
நடைவயப் பரிக ளியானை நல்லன பிறவு மீய்ந்தோ
ரடைவுறப் புடவி காத்தே யமரருக் கமர ராவார் ௪௰

திருமடஞ் செய்வித் தோர்க டிருந்துநற் றவத்தோ ரைக
ளிருநிதி யவர்கட் கீவோ ரிலகொளி யும்பொ னாதி

யருமணிக் குடங்கள் பொன்னி யாற்றுமஞ் சனமு கப்பத்
தருபவர் தனி யாண்டு கம்புனி லடியைச் சார்வார் ௪௧

ஒருகுடங் கொடுத்து ளோர்க ளும்பரே யாவ ரன்பா
லிருகுடங் கொடுத்து ளோர்க ளிந்திர ராவர் பொன்னித்
திருநதித் தீர்த்தந் தங்கள் சென்னியி லேற்றிக் கொண்டு
வருபவர் கங்கை சூடும் வள்ளறன் கயிலை வாழ்வார் ௪௨

களியினை மேற்கொண் டேறுங் கனிவுடையர் நிமித்த மேனும்
வளர்நீறு பெறுவா னென்னி வாணிபப் பொருட்டா லேனு
முளையமிழ் சிறப்புக் காண்பா னொருப்கல் றுவகி னொருந
தளவலா னலைபோ பங்கன் றன்பதி யடைந்து வாழ்வார் ௪௩

வழிபல் கோடி கால முறைபயி னுங் தவத்தான் மிக்கோ
வாழிமா ணிக்க வெற்பின் வளத்தைக்கோ வாய்பு முன்னோர்
வேழையே னுரைப்ப தெங்ங னிளமதி முடிமே லூடும்
பேழையஞ் சடையோ னலாற் பிறரெவர் பேச வல்லார்

மாணிக்க மலையின் மேன்மை வகுத்தவிச் சருக்கந் தன்னைப்
பேணித்தம் முள்ள மொன்றிப் பிறழ்ந்திடா தனைப்பிறகேட்போர்
சேணிறப் பொன னுலகத் துப்பா சேவடி வழுத்தக் கங்கை
வேணியி னுகனைப் போல வெள்ளியங் கிரியில் வாழ்வார்

வஞ்சிவிருத்தம்

என்று சூத னுரைத்தலு
நன்று நன்றென மாதவா
துன்று மன்பொடு கைதொழு
தன்ற வன்கழல் வாழ்த்தியே ௪௬

அறுசீரடியா விருத்தம்

தீதிலாத திருமா ணிக்கச் செழுமலைச் சிறப்பை யெல்லா
மோதினை யாமு முள்ள முவந்தன முள்ள வாறு
சூதமா முனிவ விப்பா றசார்விளம் பியவா றெய்தி
மேதகு வாயு பூசை விளைத்தவா றுரைத்தி யென்றார் ௪௭

மாணிக்கமலைச் சிறப்புரைத்த சருக்கம்
முற்றிற்று.
ஆகத்திருவிருத்தம்-௩௯௬

௬-வது வாயு பூசித்த சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை

என்று மாதவ ரியம்பலு மிருந்தவச சூத
னன்று நன்றெனா நாகிளம் பிறைக்கொழுந் தணிந்த
குன்ற வில்லியைக் குழைவொடும் வணங்கிவந் கூழ்வந்
தொன்று பூசனை யுஞற்றிய பரிசெடுத் துரைப்பான் ௧

உம்பர் கூறிய திறத்தினை யுலவைவேந் துடன்கொண்
டிம்பர் மானிலத் தெய்திக்கா விரிப்புனன் மூழ்கிச்
சம்பு வாழ்திரு மாணிக்கச் சைலத்தைத் தாழ்ந்து
நம்ப னாரரு ளாலந்த நல்வரைக் கீழ்பால் ௨

பாறை யொன்றினிற் பற்றிய வயிரத்தண் டதனு
னூறி வண்புன லொண்சுவை யமுதெனப் பெருக
வீற்றி லாதநற் றடாகமொன் றியலப்புறக் கண்டே
யாறு சூடியை யகத்துள்வைத் தப்புன லாடி ௩

செய்ய மாணிக்கத் திருமலை தனைவலஞ் செய்து
சைய மீதுறும் பசிம துவாரத்தார் சார்ந்தே
யையன் பாதபங் கயங்களை யன்பொடு வணங்கி
யுய்யு மாறுபற் பலதுதி யொருங்கெடுத் தோதி ௪

இமய வல்லிதன் னிருபத முளரிக ளிறைஞ்சி
யம்மவில் காதலி னைங்கர னடிமலர் போற்றிக்
குமரன் சேவடி கும்பிட்டுக் குழகன்வீற் றிருக்குஞ்
சிமய மால்வரைச் சிகரத்தை வலஞ்செய்து மகிழ்ந்தே ௫

இனைய வாறுமா ருதம்பல பருவமங் கிருந்து
முனைவன் சேவடி முதிர்ந்தபே ரன்பினாற் போற்றித்

துனிபி லாத்தவம் பற்பல வியற்றனர் தூங்க
வனையும் வார்சடை மௌலியான் வந்துதோன் றினனுங் க

காள கண்டமுங் காதல னாங்குழைக் கண்ணுர்
தோளி னீணிலாச் சொரியுமுந் நூலும்வான் சுடிகை
வாள ராமணிப் பணியுமுத் தூளமும் வயங்க
மீளி மால்விடை மேல்வந்து தோன்றும்வின் னவனை

உலவை வேந்தன்முன் கண்டன னுவகைமீ தூரத்
தொலைவி லாதபே ரன்பினுற் றுணைபடிக் கமலந்
தலையிற் சூடின னுறன்னையு மறந்தன னுவி.
பலவி லாதன வருந்துதி பற்பல வறைந்தான்

எண்சீரடியாசிரிய விருத்தம்

கங்கா தரனே சரணஞ் சரணங்
கருணா நிதியே சரணஞ் சரணம்
பொங்கா ழியினஞ் சுண்டாய் சரணம
புரமூன் றெரிசெய் தருள்வாய் சரணம்
வெங்கா லனைபன் றடாத்தாய் சரணம்
விறகா மனைமுன் வென்றாய் சரண
மிங்கா தர்வா ரெந்தாய் சரண
மிரதனு சலனே சரணஞ் சரணம்

மருவா ரிதழித் தொடையாய் சரணம்
வானோ ரணிமா மணியே சரண
முருவா யருவா யுறைவாய் சரண
மொருநான் மறையின் பொருளே சரணம
கருவா யுலகந் தருவாய் சரணங்
கண்மூன் றுடைய கனியே சரண
மிருளா ரொளியா மியல்வாய் சரண
மிரத்னு சலனே சரணஞ் சரணம்
கல்லா லடிவாழ் கனியே சரணங்
கமலா சனனுக் கரியாய் சரணம்

வாயு பூசித்த சருக்கம்.

நல்லார் பரவப் படுவாய் சரண
நாளு கலையும் நவில்வாய் சரணம்
வில்லார நுதலாள் பாகா சரணம
விடைமேல் வருவாய் சரணஞ் சரண
மெல்லா வுலகு நிறைவாய் சரண
மிரதனு சலனே சரணஞ் சரணம்

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

மெய்மயி ரரும்ப நாத்தழும பேற
மேதகு மின்னன துதிக
ளையன்முன னியமபிச சதாகதி புணிய
வண்ணலு மவன்முகம நோக்கி
யுய்யநீ மனததி லுன்னிய வரங்க
ளுரைததியென றோதலு நாயேன்
வையமா ருட் மேருவைப பெயாதத
மாசொழித தருளுதி யென்றுக

என்றலு மிறைவ னவவர முதவி
யிடுசால் பிராணனே டபான
னுன்றிய வியான னுதானனே சமான்
னாககமாா நாகனே கூாமன்
றன்றருக ககலாக் கிருகரன் றேவ
தத்தனே தனஞசய னெனனும
வென்றிகொ ளீரைந துருவநீ யெயதி
மேதினி புரநதுவா ழென்றுன

புங்கவன் பின்னுர துலாமதி யதனகட
பூரணைப் பக்கத்தி லுனது
பங்கமீ றீரததம படிநதவா படிறு
பகருதல பிறாபொருள் கவர்த
விங்கிவை யாதி கரிசகன் றுய்ய

வின்னருள் புரிகுவ மென்ன
வங்கவற் குரைத்தே விளிங்கத்துட் கரந்தா
னளவிலா வருட்பெருங் கடலே கக

அண்ணலவான் கருணை யிருந்தவா றியம்பி
யதிசய மென்றக மகிழ்ந்து
வண்ண மாணிக்க மலையினைச சூழ்ந்து
வநதனை பலமுறை புரிந்து
கண்ணகள குளிர நோக்கியே பின்னுங்
கைதொழு தனிலவன் சென்று
நண்ணினன றனது பதியினை யெனறு
னறறவ முனிவரு நயந்தார் கஉ

அனிலவ னன்பாற பூசனை யியற்றி
யண்ணலி னருள்பெற்று மீண்ட
புனிதநற காதை படிததவர் படிக்கப்
பொருளபல வழங்கிய தூயோ
ரினிதென மகிழநதொ ரெழுதினோர் கடல்சூ
ழிபபுவி முழுவதும புரநது
பனிமதிக கண்ணிக குழகன தருளாற்
பரானநத வாரியிற படிவார் கங

வாயு பூசனை புரிந்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௩௭௩

௫-வது ஆதி சேடன்
பூசனை புரிந்த சருக்கம்.

ஆறு சீரடியாசிரிய விருத்தம்.

மாருதம் பூசை செய்து வரம்பெறு காதை முற்றுஞ்
சோருதல் சிறிது மின்றிச் சொற்றனை சூத விப்பாற்
றரணி சுமந்த சேடன் றற்பரன் றனைப்பூ சித்த
சீருரைத் திடுதி யென்று ரவனுமச் செய்தி சொல்வான் ௧

மதவலி வாயு வீசன் மலரடி பணிந்து மாகங்
கதுமெனப் பெயர்த்த மாற்றங் கதங்கெழுஞ் சேடன்கேட்ப
விதமுற மகதி நல்யா ழிருந்தவ னுரைத்த லோடுந்
திறமுறு மிமையோர் முன்னந் தெரித்ததுங் கருதியன்னோன்

பார்ப்பன வேடங் கொண்டு பாமிசை யெமதீ ரானைச்
சீர்த்தளி பலவுஞ் சென்று சேவிக்கு நசையான் மேல்பாற்
கார்க்கடற் கூலத் தோர்சார் கடிப்பவெம் பிறவி நீங்கக்
கூர்த்தமெய்த் தவத்தோர் போற்றுங் கோகன்னஞ் சென்று
வாழ்த்தி ௩

பிருகுகன் னத்தி னோடு பிரபாசம் பணிந்து போற்றி
மருமலர்ப் பொதும்பார் மந்த ராசலம் வணங்கிப் போந்து
மருவிபாய் பிரமசைய மனந்தனை யமுனைசென் றேத்திக்
கருதுசோ மேச மோங்கு கபிலேசம் வணங்கிப் பின்னர் ௪

தூயகே ளாத்தி னுற்ற சுசீந்திர மயேந்தி ரத்தோ
டேயகூ விளவன் கான மிறைஞ்சிநற் கதக்கூப் போ
ராயபாரப் பதீசம் போற்றி யழகுறும் வியாத சாலை
நாயக னுறையும் வேத நகரங்கோ ழேசம் போற்றி ௫

சுந்தர நதிதீ ரத்திற றலங்கவி ஞசி யோடவ
வந்தமில பதிக்குத தூய வங்கியந திசையின் மேவு
மந்தமா ருதமு லாவு மாகத வனஞ்சூழ வந்து
கொந்தலர் ப்வானிக கூடற குலநகா தொழுது மாதோ

சேயிதழ்க கமல பீடத் திருமகள் வனமவ ராகித
தூயசங கபவி சாலைத் தொலபுகழப பிரமம வாழத்தி
யேயவண் சுவேத வெறபை யிறைஞ்சியெம பெருமானமேவு
நேயமார திருகூ டதததோ டானிலை நேசித தேதகி

கொலவியுமபொருபபிற பஞசக குளிரநதிததீா ததநதோயநது
நலைறப்பளளி நாதா நாணமலாச சரணம போறறி
யொலலைவே தாச லததோ டோஙகுமீங கோயு மேததி
யலைறீாத தருளக டபபா டவிபுகுந தடைவின வாழததி ௮

முததொடு வயிர முநதி முரிவெண பருபபுப பீலிக்
கொததுடன சநதம வாரிக குஙகுமக குறடு வீசி
தததுரோப பொனனித தெனபாற றாதலமுழுதுமபோறறும
விததகத திருமா ணிகக வியனபொருப பதனைக கணடான் ௯

கணடபின னனைய வெற்பைக கணணிணை குளிர நோககித
தெணடெனப படியின வீழநது சிநதனை மகிழநது போறறி
வெண்டிரைப பொனனி மூழகி விரைவு மீதூர வெயதி
யண்டாநா யகனைப போறறு மாசையா லாஙகு செல்வான ௰

அததிரி வியாதன காததி யாயனன் பாததது வாசன்
விததகத ததீசி கௌதமி மேவிய பிருகு மேலோன்
புததமு தாச னிபபோப புனிதன்மா தவஙகூர் கறகி
யிததகை முனிவ ரங்க ணிருநதவ மியறறக் கண்டான் ௧௧

அன்னவா தம்மைப் போற்றி யனுமதி பெறறுச சேடன்
முன்னவன் சிகரத தேறி முதலவிசந நிதிக்குத் தென்பாற்
றன்னுடைக் காஙகை டப்மாற றடாகமொன் றதைமகது மூழ்கிப்
பின்னருமம் முறைசூழ் வந்து பெருநதகை கோயிற் புக்கான்

புகுந்தடி வணங்கிக் கண்ணீர் பொழியமெய் புளகம் பூப்ப
மிகுந்தபே ரன்பாற் போற்றி வெய்யவன் றீர்த்தந் தன்னைத்
திகழ்ந்தநூற் றெட்டுக் கும்பந் திவ்யலிங் கத்துக் காட்டித்
தகும்புது மலர்கள் கொண்டு தற்பரன் றனைப்பூ சித்தான் ௧௩

பூசனை புரிந்த லோடும் புண்ணியன் கருணை பூத்து
நேசமுற் றெதிர்நின் றேத்து நெடும்பணி வேந்தை நோக்கி
யாசையா யினையா மீது மறைதியென் றருள வன்னோ
னீசனே யெந்தாய நின்றாட் கினியவ னென்றும் வேண்டும்

ஆயினு மேருக் குன்றை யனிலவ னலைக்க யானு
நாயக நிமித்த மாகி நண்ணிய வனைய தீமை
போயகன் றிடுதல் வேண்டு மென்னலும் புனித னல்கி
யேயுமவ் விடைமே லுற்றோ னிலிங்கத் துட்கரந்தா னன்றே

சேடன்கூர் மகிழ்வி னுற்றன் சிகாமணி யினைத்து ளொன்றை
யாடகப் படிமே லீசர்க் கணிவிளக் காக வைத்துத்
தோடவிழ் கொன்றை யெம்மா னிணையடிக் கமலம் போற்றிப்
பீடுடைத் தனது செம்பொற் பெருநகர் புகுந்தா னன்றே

கள்ளவிழ் மலர்ப்பூங் காவிற் கற்பகக் காவு மானி
னொள்ளுருங் காம தேனு வென்பதும் புணரி தன்னுட்
டுள்ளுறு தீம்பால் வெள்ளத் தடங்கட லதுவும் போலு
வள்ளல்வாழ் திருமா ணிக்க மால்வரை சிறந்த தன்றே ௧௭

தீதினமந் திரத்திற் காயத் திரியுநின் மணிபதன் றத்துப்
போதவிழ் பொதும்பர்சூழ்ந்த பொன்னெடுங் குவடு மாற்றுண்
மேதகு கங்கை யாறும் வேந்தருண் மனுவும் போல
மாதவர் புகழ்மா ணிக்க மால்வரை சிறந்த தன்றே ௧௮

அரியதீஞ் சுவைக்க டம்மு ளமிர்தமு மாத ராருட்
பொருவிலா விமைய மீன்ற பூங்குழ லணங்கும் வாச
விரியல ரவற்றுட் செம்பொன் மேதகு கமல மும்போல்
வரமிகு திருமா ணிக்க மால்வரை சிறந்த தன்றே ௧௯

அருவிபாய் மேருக் குன்றத் தாயிரங் குவட்டி னொன்றும்
பொருவிலா விங்கோ யாதிப் பொற்சிக ரங்க ளெங்கும்
முறைசெயி னதிக மாகு மோதிய வவற்றி னொன்று
மருவளர் திருமா ணிக்க மால்வரை சிறந்த தன்றே உ0

தொழத்தகு கன்னி மாதச் சுக்கில பக்கத் தூற்ற
விழுத்தகு சதுர்த்தி தன்னின் மேதகு நாக தீர்த்தத்
தொழுக்க முற்றடி னோர்க ளுமாபதி யன்பர்க் கின்னு
விழைத்தவத் தீமை நீங்கி யிமையவர்க் கிறைவ ராவார் உக

சூரிய குண்டந் தனனிற் சூரிய னுயர்வா ரூதி
லாரவமிக் காடி னோர்க ளருமபிணி யெவையும் நீங்கிப்
பாரிடை நெடிது வாழ்ந்து பரமபரன் கருணை தன்னாற்
சீர்கெழு சுவர்க்க மேவிச் செல்வமுற் றிருப்ப ரன்றே உஉ

பொறிப்பணப் பாந்தள் வேந்தன் பூசனைப் புரிந்து பெம்மான்
றிறத்தருள் பெற்ற காதை செப்பினர் தெளியக் கேட்போர்
கறைக்களத் தரகர் தன்னுறை கதுவுத வினற்ப பாரமேன்
மறைக்கமற் றிருந்து நாதன் மலரடி நீழல் சேர்வார் உங

ஆதிசேடன் பூசனை புரிந்த சருக்கம்

முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் உ0உ

சா-வது இந்திரன் சாப
விமோசனச் சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை

என்று சூதமா முனிவர னிசைபபமா தவத்தோ
னன்று நீயினி யுயாபுகழ நாகநாட டிறைவ
றுன்று பாவவி மோசனஞ் சொறறிடு கெ
ரொன்று மனபினு லபமுனி வரனெடுத் துரைப்பான் ௧

கலிவிருததம்

அறைகடல் கடைநதபுத தமிாதம விண்ணவா
பெறுவதற் கெண்ணிமுன பிறஙகன் மநதரஞ
செறிவுறு மதகெனச சோததி வாசுகி
முறைதிரி நாணென முறறுஞ சுறறியே ௨

வானவ ரொருதலை மதுகை வாகைவிற
றானவ ரொருதலை தமது செஙகையான
மோனமெய்த தவததினீர் முறுக வீாத்தலும்
பேனமுன் னமுநதிரைப பெறறி கணடமால ௩

தோடவிழ்ந திளநறுத துளிக்குந தாமரைக
காடுபூத தனையவன் கையி ரண்டினலை
ஈடுறப் பறறிநின் றீாத்திட் டானதிற
பீடுறப் பிறந்ததிப பெறறி முறறுமே ௪

மருப்புநான் குடையமாக் களிறு வாம்பரி
தருக்குல மணிக்குவை சங்க மியாவுரும
திருப்புறு நிதிகளவாா வீசி விம்மிய
வருப்பிள வனமுலை யரபபை மாதரார் ௫

அம்புயா சனததில்வீற் றிருக்கு மாயிழை
யிம்பவா யகலிக்கை விளங்கு வாஞ்மதி

யிமைபா ரேத்துறு மினிய புத்தமு
தமைப்ரு மகிழ்வுற வுதித்த வென்பவே ௬

வண்டுழா யலங்கலான் வான வேந்தனுங்
கொண்டிற லதுபெற வுவந்து நல்கிய
தெண்டிரைப் பிறந்ததெள் ளமுதொ டைந்துபூம்
புண்டரீ கைப்பக மொளிய வைத்தனன் ௭

தெள்ளறல் படர்நெறி செறிந்த நீக்கரு
மள்ளிருள் குடபுக வலங்கல் வேந்துதேன்
றுள்ளிகொள் காரினை துறந்து காவலா
மெள்ளிய கருங்குழ லெழிலெ றிப்பவே ௮

முற்றுறு விளமதி முகிழை யேசிவான்
விற்றிறம் பழித்துவில் வீசு பட்டமு
முற்றபொற் சுட்டியு மொருங்கு சோசிறு
நெற்றிமேற் கின்றுயிர் நிறைபொ லுண்ணவே ௯

இருங்கடற் றிரையினை யிகழ்ந்து காமவேள்
பொருங்கழைச் சிலையினைப் போன்று வேபபிலைக்
கொருங்கிணை போக்கத் திரிகைக் கொத்துறு
கருங்கொடி புருவமோ கவிந்து காட்டவே ௰

சேலெனப் பிறழ்ந்தரி சிந்தி வெம்முனை
வேலென மிளிர்ந்துமான் வெளக வெண்ணிலாக்
கோலினை யொத்திரு குவளை வென்றகண்
மால்புரிந் தனங்கற்கு வாகை சூட்டவே ௰௧

எள்ளிளம் பூவினை யெள்ளி மென்குமி
ழொள்ளிய போர்தைவென் றெழுந்து பொற்கொடி ·
தள்ளிய நாசிபச் சோந்தி தன்னுருக்
கள்ளியல் புரிந்தொளி கனிந்து காட்டவே ௰௨

வண்ணமென் கபோலமோ ரிரண்டு மாசவேக
கண்ணடி யாமெனக் கவின வார்ந்துலாய்த்த

தண்ணெனும் வள்ளையந் தண்டெ மூசனு
நண்ணிய காதென நலம்ப டைப்பவே ௰௩

தொண்டயங் கனியுங்கிஞ் சுகமுந தோழமை
கொண்டசெம பவளவாயக குமுதம வென்றிடத
தண்டள வதநிள முகையைத தண்ணகை
வெண்டர ளததொடும வெனறி கொளளவே ௰௪

மறுத்துடைத் தொளிதிகழ மதியின் வட்டமு
நறைக்கம லததலர நலனு நாணுற
நெறிபட நோக்கியோர நெடுங்க ணேக்கெலாஞ
சிறைபபடுத தியமுசஞ் செவவி காலவே ௰௫

காகுடன் பழகுபு கானம பூசிமென்
பூகமொத் தருபணி கடைநத பொறபின
தாகுநன கழுததணி யணிநத ரபபைமா
ரோகைகொண டேததநீ டொளித ங்ழககவே ௰௬

வேயிணைப் பழித்ததோள விலகி விலலிட
வேயுமுன கைகளயா மெழிலக வற்றிடச
சேயொளி யஙகைசெங காநதள போனமென
வாயுமெல விரலகெளிற றழக ளிககவே ௰௭

பொருபபொடுங கசசினைய பொருது பூரிதது
மருப்பினைப பழிததுவேள மகுட மாமெனக
கருபபுரக சலவைகை செய்த பூண்முலை
யுருபபசி தனையு முளமு ருககவே ௧௮

ஆலிலை தனைவெறுத் தரிகை போன்றொரு
நீலரோ மாவரை நிலவ ரோகைமுன்
னைலுறு திரையென விலக ரோசசுழி
மாலுறு முநதிமேல் வயிறு பொறபவே ௧௯

மின்னென நுடங்கிமென கொடியின் வீறழித
தின்னதிங் கெதுவென வெவாக்குங் கண்ணுறா

தன்னருண் ணிடைகளை யஞ்சும் வல்லவன்
றன்னையொத் தலர்முலை தாங்கி யையவே ௨௰

வாளராப் பணமென வயங்கு தேரெனக்
கோளிலாப் பசும்பொனாற் குயின்ற தட்டென
வேலையா ளாகவே விற்கு மல்குல்வண்
காளையா டவர்களைக் கருத்து ருக்கவே ௨௧

வாழைத்தண் டெனத்திரண் டுற்ற வான்றுடை
வேழத்தின் றடக்கையை வென்று வீறுற
வாழத்தண் புனற்றிரி யலவ னொத்துல
கேழுக்கு மான்முழந் தாளி ழைக்கவே ௨௨

சினைவரால் வென்றுவேள் சினனம் போன்றுமெய்
முனைவரா னவர்களு முடிவ ணங்கவே
புனைகுலாந் தூணிகைப்ப பொருது பேரெழில்
கனியுமா றிருகணைக் காலவி ளங்கவே ௨௩

பரடுபொற் றராசினைப பழித்து வீறுறப
புனைதவிர் புறவடி யாமைப பொறப்புற
விரல்செழும் பவளத்தை வெல்ல மெல்லுகிர்த்
தரளமொத் தடிபஞசின றகைமை காட்டவே ௨௪

நின்றன ளகலிகை நின்ற காலையி
னன்றறி கோதம னயத்தை நோக்கியே
மன்றவந் துளவினை கொடுப்ப வாசவ
னின்றெனக் களித்துயி ரெனக்கு நல்கென்றான் ௨௫

வாசவ னத்திறம் வகுப்ப மாயனு
நேசமுற் றீமபுன னெடிது மூழ்கினே
ராசைபிற கொண்மினென் றறைய வாங்கவ
ரோசைபெற றுறுபுன லொருங்கு மூழ்கினர் ௨௬

வெளிவா ரணப்பகட் டுழவன் வெள்ளநீ
ருளபுகுந் தோய்ந்தன வும்பர் தோன்றினன்

பள்ளநீர்க் கிடந்தனன் பாசி கோரையுந்
தள்ளல் பாய்ந் திடமுனி யநேக கற்பமே உஎ

மொய்குழ லகலிகை போக வாரிபோ
லொய்யென வாரியி னாழி மூழ்கினை
பொய்தப வினியவள் போக வாரியிற்
செய்தவ முழுகென்றான் றிகிரி தாங்கினான் உஅ

இவ்வகை யிசைத்தது மெழுந்து மாதவன்
மௌவலங் குழலினை மணந்து மற்றவள்
செவ்விய புணர்நலந் திளைத்துத் தேகமெற்ற
துய்வகை யவ்வயி னுறைந்திட் டானரோ உகூ

அன்றுதொட் டகலிகை யணியும் பூண்டுயர்
குன்றென வருமுலை கொடுத்த காமநோய்
தன்றலை மேற்கொளத் தளர்ந்து வாசவ
னென்றல பற்பல வுளத்தி லெண்ணுவான் கூ0

பஞ்சஞ்ச மலரடிப் பாவை தன்னையோர்
வஞ்சஞ்செய் தாயினு மணந்து மியாமென
நெஞ்சங்கொண் டொருகுயி னொருமா றுகொண்
டஞ்சந்துஞ் சிருளிற்கூ யாத்திட் டானரோ கூக

வரிக்குயி லுருக்கொடு வந்து கூவலும்
பொருக்கென வெழுந்துநற் புனித மாதவன்
குருக்கிளர் நதிக்கரை குறுகித் தண்புனற்
றருக்கொடு துயிலுமத் தன்மை கண்டனன் கூஉ

மெய்முனி வஞ்சமீ தென்று மீளலும்
பொய்ம்மையி லுவனுருப் புணர்ந்து வாசவன்
கொய்மலர்க் குழலியைக் கூடும் வேட்கையாற்
கைமலர் பற்றினன் கரிசு பற்றினான் கூ௩

மாசறு முனிவனக் காலை யெய்தலும்
பூசையாய்ப் போந்தனன் போத மாதவன்

கோசமா யிரம்பெற வென்று கோபித்தான்
வர்சவ னவ்வகை மாசண் டானரோ

பூம்புனற் பொய்கையுட் போந்து நாணினாற்
றேமபொதி தாமரைச் செவ்வி யரிதழ்
தாமபொதி பொகுட்டினிற் றங்கி னான்புரந்
தோம்புத லின்றிவிண் ணுலக னைபவே ௧௩

பூங்கொடி தன்னையும் புனித மாதவ
னீங்கருங் கலவியி னெறியி னுளிவன்
றீங்குசெ யிந்திர னென்று தேரியு
மாஙகுடன பட்டனை பேதை யாதலால் ௧௪

கல்லுருக் கொண்டிவண் கிடத்தி காகுத்தன்
மெல்லடித் துகளுறும வேலை காறுமென்
றல்லுற நிடசபித தறவ னீங்கினா
னெல்லையில பருவமல லியலும வைகினாள ௧௫

இறைமக னின்மையி னீண்டு தாதிருக
குறைபட வானவர் குழாமுங் குன்றின
வுறுமழை யொழிதலா லுண்டி யின்மையா
லறைகடு லுலகமு மழுங்கி னொந்ததே ௧௬

விண்ணவர் குரவனு மேலிவை நோக்கிய
பண்ணவர்க் கிறைவன் பழியி னீங்குமா
றெண்ணினன் பொய்கையங் கரையை யெய்தினா
னண்ணலைக் கூவினா னன்பு கூரவே ௧௭

மந்திரி கூவலும் வான வேந்தனு
மந்தமி லுவகையா லருகு நண்ணுதற
கெந்தைசா பந்தினா லேதமுற்றுநா
ணைந்தன னீககொணா நாண்ட டைந்ததே ௧௮

வருவதன் முன்னமே மாசு றுவகை
பெரிதுகாத தியல்வது பெருமை யவ்வகை

பொருளினை யினியிஃ தொழித்துத் தேர்வது
கருமமென் றுரைத்தனன் கனவேந்தனும் ௪௧

நன்றெனமனங்கொளா நாண நீங்குறச்
சென்றெதிர் வணங்கினன் வணங்கிச் செல்வநீ
யின்றெனக் கினியருள் புரிதி யென்னவே
ஒன்றல பற்பல வுரைத்திட் டானரோ ௪௨

உரைத்தலுஞ் சுரர்குரு வுவந்து வீசுவெண்
டிரைக்கட லுடுத்தவித் தீவிற் றெய்வதப்
பருப்பதம் பற்பல பதிகள் பற்பல
மருக்கிளர் நதிபல வருந்த லென்கொலாம் ௪௩

வெள்ளியங் குவட்டொடு விளங்கு மந்தரம்
வள்ளல்வீற் றிருந்தருண் மல்லி கார்ச்சுனங்
கள்ளவிழ் பொதும்பர்கற் குடிவிண் டோளத்தி
யெள்ளருங் கழுக்குன்ற மிடப மால்வரை ௪௪

அருணையங் கிரிதிருத் தணிகை யார்மலர்த்
தருவளா கொடுமுடி தாவி லாதநற்
றிருவளர் கொல்லிநற் றிருச்செங் கோட்டொடு
பொருவிலீங் கோய்மலை பொதிய மால்வரை • ௪௫

பழமலை சிராப்பளி பழனி மாமலை
விழைவுறு பரங்குன்று வியன்ம யேந்திரந்
தழைதிகழ் பொதும்பர்சூழ் சைய வெற்பொடு
குழகன்மே வியதிரி கூட மால்வரை ௪௬

ஏடவிழ்த் தளியின மினிதி னேழிசை
பாடலும் புதுமதுப் பாயுஞ் சோலைசூழ்
கேடில்கே தாரம்வான் கிளருந் தண்பொழிற
சீடுறு மாதனப் பெரிய நீள்வரை ௪௭

கன்னலுந் தேறலுங் கனியு மாமெனச்
சொன்னலந் திகழ்வரைத் தோகை தன்னொடும்

பொன்னிலங் கவிர்சடைப் புனிதன் வாழ்வுறு
மிந்நில வரைகளு மினிதுண் டாமரோ ௪௮

வாநதி காளிநதி வாணி பற்குனி
சரயுவா னதிதிருப பெண்ணை சங்கமா
நுரைபெரு கண்டகி யோடு தண்புனற்
புரையிலகோ தாவிரி புனிதநீப பமபை ௪௯

துஙகபத் திரைநவில சோணை காவிரி
பஙகவா ரிதிபுனற பாலி மாநதி
பொஙகுதஞ் புனலவகை பொருநை யெழுதீற
சஙகமா நதிபல தாமுண டாமரோ ௫௦

காசிவீ மேசுரங காஞசி மாநகா
தேசுலாஞ சிதமபரந திருககு டநதைநம
மீசனு ருகநதரு ளிலமபிய மாணைககா
வோசைசூா மறைவன முறறு வாஞசியம ௫௧

வயஙகுவெண காடிடை மருத மாநதுறை
நயஙகொளசீ காழிமா யூர நனனிலம
வியநதிடு நாகைநள ளாறு வீறுசால
பயனபுரி நெலைவயை யாறு பாமபணி ௫௨

ஆனிலை யுயரவி ஞசி யனபிறை
கோணுறை மகோதைகீழக கோட்டங கூடலபூந
தேனுலாம வெய்வனஞ சேது வேழுதல
வானவ னமாபதி மறறு முண்டரோ ௫௩

ஆதலாற பருபபத மனைததுஞ சூழ்வநது
சீதநீர் நதியெலாஞ சென்று மூழகுபு
காதலாற பதிபல கண்டு கைதொழூ
தேதநீ போக்குதி யிரங்க லெனகோலாம் ௫௪

இருநதவம் புரிநதுளோர்க் கெய்து றுகதெ
னருநதிறற கொறறமு மளவில் செல்வமுந

திருந்திய ஞானமுந் திதின முத்தியுந
தருமுயர் கற்பகந தவமென் றோதியால் ருரு
இன்னண மந்தண னியம்ப வானுளோர
மன்னனும வநதடி வணங்கி வாய்மையான்
முன்னவன் பதமலர் முடியிற சூடுவா
னன்னவ னுறைபதி யனைதது நண்ணினான் ருசு

எய்திவா னவாக்கிறை யாணடு பறபல
செயதவம புரிநதனன் செலலுங காலையி
லுய்யுநா ளெய்தலு மோங்கு மாணிககச
சையநோ கணடனன் றளாசசி காண்கிலன ருஎ

அறுசீரடியாசிரியவிருததம

காண்டலு மகவா னேககிக் கரகம லஙகள் கூபபி
பூணடெழு மனபாற பொனனி மூழகினை றலக மேததரு
சேண்டொடு திருமா ணிக்கச செழுமலைச செம்பொற கோயி
லிண்டொளிப பிழபபை யுறறு னிருமையும்பெறறு னேறறான

முபமுறை வலஞ்செய தனனேனை முடியினு படியிற றுழந்தே
யயமலை தனனி னேறி யணணலசந நிதியிற பினனுந
தெம்முனை கடநத வேநதன சேவடி வணங்கிப போறறி
மெய்பபயிா முகிழபப ரோககி விழிகணீா பொழிய நினறான்

நின்றவன மீட்டு மீட்டு நிததனை வணஙகிப போறறிக்
கொனறையஞசடையோனீண்டுகுடிகொணடு வாழவெனனறே
யொனறிய வுளதத னாகி யுறுதவன சபிதத சாப
மின்றெமக் கொழிப பதிந்த விரத்தின கிரியெனறோநதே கூ

வசசிரப படையி னலம மாணிக்க வரையின் பாஙகா
செச்சையங் கலவை மார்பன் றீரததமொனறமைததவவெறபி
னுசசியிற றேவ தீரத்த மொனறுமகண டுமபர் வேலை
யசசுதன் மதிக்க வநத வமிர்ததா னிறைதது மாதோ சுக

பைந்துழா யலங்கன் மாயன் பாறகடல கடைநத வனஞா
றைநதரு வுடன்வந் துறற வாயவேம புனைக்கீ சானச

சுந்தரத் திசையி னூன்றிச் சுதையினிற் பூரித் தன்பாற்
சிந்தையின் புறவி லிங்கஞ் சிறப்புடன் றாபித் தன்றோன் கஉ

மறிதிரைப் பொன்னி மூழ்கி வச்சிர தீர்த்தந் தோய்ந்து
வெறிகமழ் தேவ தீர்த்த விபன்றடம் படிந்து முக்க
ணிறைவனை வலஞ்செய் தேத்தி யிமையமா தினையும் போற்றி
நறைகமழ் நிமப நீழ லண்ணியஞ் செழுந்து மோதி கங

விண்ணவர்க் கிறைவன் வேத விதிமுறை வழுவா தன்போ
டுண்ணெகிழ்ந் தவனை மேற்கொண் டுயிர்க்குயி ராகு முக்கண்
பண்ணவற் றொழுது போற்றிப் படிமவே டத்த னாகிப்
புண்ணிய தேவ தீர்த்தப் புடையினோர் குகையின் வைகி கச

இடையுஞ் சிகலையும் வாயு வியங்காத படிம டக்கி
யடியினா லனலை மூட்டி யகநாடி யிடையே போக்கி
முடிவிலா ரமுது தேக்கி முபறசியொன் றானு மின்றித்
தடையிலாப் பிரமா னந்தத் தன்மய மாகி யுற்றான் கரு

பருவமொன் றினைய வாறு பண்ணவற் கிறைவன் வைகத்
திருவிளம் பிறையுங் கங்கைச் செம்பொனின் முடியு மல்கு
வருள்பொழி முகமு மானு மடல்கெழு பாசு மேந்து
கரதல மலருங் காள கண்டமுங் கவின்கொண் டோங்க கசு

புலியத ளசைத்து வெய்ய பொறிப்பணப் பணிகள் பூண்டு
நிலவொளி பரந்தா லென்ன நீறுமெய் விளங்கப் பூசி
யிலைப்பயி லிதழி மென்பூ வேடவிழ் தெரியல் சூடி
மலைமக ளொருபால வைக மால்விடை மீது வந்தான் கஎ

வரவெதிர் தோன்றி நின்ற வள்ளலை வான வேந்த
னரதமி லவனைக் கூட வடிமலர் முடிமேற் சூடிச்
சிந்தனை மகிழ்ந்து மீண்டு சேவடிக் கமலம் போற்றி
பெந்தையே யுய்ந்தே னென்ன வின்னணம் வழுத்து கின்றான்

புரிசடை முடிமேற் கங்கை புனைந்தருள் குழகா போற்றி
யுருவிலி யங்க வேளை யுருத்தகண் ணுதலாய் போற்றி

பருதியு மதியு மாகும் படரொளி விழியாய் போற்றி
யருமறை யனைத்துஞ் சாற்று மத்தனே போற்றி போற்றிகக

சங்கவார் குழையுந் தோடுந் தரித்தரு ளின்றவா போற்றி
வங்கவா ரியினஞ் சுண்ட மணிமிடற மலா போற்றி
சிங்கமா யெழுந்த மாலை சிபபுள் யடாத்தாய் போற்றி
வெங்கண்மான் மழுவோ டேந்தும் விமலனே போற்றி
போற்றி எ0

அருந்திற லேனக் கொம்போ டாமையோ டணிந்தாய்போற்றி
இருந்துணை மணிக்கச சாகச சீறர வசைத்தாய் போற்றி
பொருபபகை மேற்கொண் டுற்ற புலியத ளுடுத்தாய் போற்றி
கருங்கயத் துரிவை போர்த்த கடவுளே போற்றி போற்றி எக

தூயபல கோடி வேதந் தொடுகழல் விசித்தாய் போற்றி
மாயன்கண் ணிடந்து சாத்தும வனசசசே வடியாய போற்றி
காயமு லெனன வந்த காலனைக் காய்ந்தாய போற்றி
தேய்வுற மதியந் தேயத்த செலவனே போற்றி போற்றி எஉ

மூபபுர மெரித்தாய் போற்றி மூலகா ரணனே போற்றி
திபபிய வடிவாய போற்றி தேவாதந் தேவே போற்றி
யொப்புமை கடந்தாய் போற்றி யுறுதவப பயனே போற்றிக்
கப்புடைச சூல வைவேற காத்தனே போற்றி போற்றி எங

அக்கர வணிந்தாய் போற்றி யகிலமு மானாய போற்றி
செக்கர்வா னிறத்தாய் போற்றிச் செங்கண்மால விடையாய்
போற்றி
நக்கனே போற்றி யென்னை நயந்தருள் புரிவாய் போற்றி
தக்கன்றீ வேள்வி சாய்த்த சப்புவே போற்றி போற்றி எச

வெள்ளியங் கிரியின் வைகும் விண்ணவர் தலைவா போற்றி
யுள்ளொளி யாகி நின்ற வொருவனே போற்றி வாசக்
கள்ளவிழ் கடுக்கை மாலை காதலித் தணிந்தாய் போற்றி
தெள்ளிய சாம கீதச் செல்வனே போற்றி போற்றி எரு

வெண்பொடி யணிந்தாய் போற்றி வேதநா யகனே போற்றி
தண்பிறை முடித்தாய் போற்றி தற்பரப் பொருளே போற்றி
யெண்கண்வா னவன்க பால மேந்துபிஞ் ஞகனே போற்றி
நண்பனே போற்றி யார்க்கு நாதனே போற்றி போற்றி ௭௬

திருமுடித் தழும்பா போற்றி செழுமலைக் கொழுந்தே போற்றி
பொருதிரைப் பொன்னி நன்னீர் பொசிவாசி கொள்வாய்
போற்றி
வரையகம் பகிர்ந்து காட்ட வாட்போக்கி மகிழ்ந்தாய் போற்றி
துரிசறு மடியா ருண்ணுந் தூயசெங் கனியே போற்றி ௭௭

இத்திறம் வான வேந்த னிருகணீ ரருவி பாயக்
கைத்தல முகிழ்ந்து மேனி கம்பித்துச் செப்ப வன்பாற்
பத்திமை மேன்மே லோங்கிப் பணைத்தெழப் புளகம் பூப்ப
நித்தனைப் போற்றி நின்று னிற்றலு நிமலன் சொல்வான் ௭௮

நெஞ்சகத் தன்பினாலு மேபுரி நியமத் தாலு
மஞ்செழுத் தோதி யோகத் தமர்ந்திடு நிலைமை யாலுஞ்
செஞ்சொல்கூர் துதியி னாலுந் திருவுள மகிழ்ந்தோம்
வண்டு
செஞ்சிலை வாங்க வெல்லா மியம்புதி யீது மெய்ம்முனி ௭௯

முன்னைநின் கருணை யால்வா னுற்றுறு வரங்களி யாவை
யன்னவை யொழிக மேலா மருந்தவன் சாப நீங்கப்
பன்னகா பரண வின்று பாலித்தல் வேண்டு மென்னச்
சொன்னகா வலற்குப் பெம்மான் சுரந்தருள் பொழிதல் செய்
வான் ௮0

அலர்கதிர்ப் பருதி வெம்மை யாற்றினு மாத வத்தி
னிலைகெழு வாலு கத்தி னிற்பதிற் கரிதா லவ்வா
றுலகினி லெமக்குத் தீமை யுஞற்றினு முய்வ ருய்யார்
குலவுநற் றொழும்பு பூண்டோர் கொள்கையிற் பிழைத்தா
ரன்றே ௮௧

ஆதலா னம்பா லன்பா லருந்தவன் சபித்த சாபம்
போதவே வரிதென் றாலும் புரிந்தநின் பத்தி தன்னாற்
காதலா லிவைக ளெல்லாங் கமலம்பூத் தனைய கண்ணைப்
நீதியிற காணத் தந்தோ நின்பதி யடைதி யென்றான் ௮௨

என்றலு மிமையோர் வேந்த னிறைவனை யுமையா ளோடுஞ்
சென்றெதி ரவணங்கிப் போற்றிச சிந்தனை களித்து மீட்டு
மொன்றல பலவும் போற்றியுரைத்தவித் துதியைசசொற்றோர்
நன்றுறப் புரிதி யென்றா னம்பனு மதற்கு நேர்ந்தான் ௮௩

சோதிலிங் கத்தி னூடே தோன்றலபுக் குறைப வேந்த
னீதியின வணங்கி நெஞ்ச நிருமல னிடத்து வைத்தே
மாதவா விண்ணோ சூழ மடங்கலந் தவிசி னேறி
வேதனை யெவையுந் தீர வீற்றினி திருந்தா னன்றே ௮௪

இந்திரன் சாபந் தீர்ந்த விப்பெருஞ் சரிதை தன்னைச்
சிந்தனை மகிழ்ந்து கற்றோர் தெரிவுற வெழுது கின்றோர்
அந்தமி லாழி காலு மகிலமும் புரந்து மேலாஞ்
சந்திர மௌலி பாதத் தாமரை நீழல் சேர்வார் ௮௫

இந்திரன் சாப விமோசனச் சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௨௮௫.

எ-வது இடிபூசித்த சருக்கம்.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

சுராபதி சாபந் தீர்ந்த தூயமாக் கதைமுற் றுந்
தெருளுறத் தெரிந்தா யிப்பாற் செங்கதிர்ப் பருதி தீர்த்தம்
பெருமைசீ யுரைத்தி யென்னப் பெருந்தவ ருரைப்பப் பெம்மா
னிருபதம் முளரி யேத்தி யியம்பினன் சூதன் மாதோ ௧

ஒழுகொளி வீசுஞ் செய்ய வுதயமால் வரையின் பாங்கர்
வழுவிலா வளங்க ளெய்து மந்தேகத் தீவி லங்கண்
முழுவலித் திரடோள் வெற்றி முரிவெற் பரக்கர் விண்ணோர்க்
கழிவுசெய் துழலுந் தீயோ ரழலெழ விழிக்குங் கண்ணா ௨

கனறிய மனத்தோ ரேழு கடலையுங் கடக்க வல்லார்
நன்றியொன் றறியார் பாரி னுப்பணுற் றெவையுந் தாங்கும்
பொன்றிகழ் சிகரக் கோடி பொலிந்துள வடபான் மேருக்
குன்றையுந் துகள்செய் கிற்பார் கூற்றுக்குங் கூற்ற மன்னுங்

அத்திறத் தரக்கர் தோன்று மலர்கதிர்ப் பருதி தன்னை
முத்தலைச் சூலத் தாலு முரிவேற் படையி னாலும்
மைத்தலை நாகம் போலும் பகழியி னாலும் போர்செய்
தித்தலைத் தோன்று வண்ண மிடுக்கண்செய் திகழு நாளில்

பேரொளி விரிக்கும் வெய்யோன் பிறங்குதே ரிறங்கி யோர்நாட்
போர்செய வாற்ற னாகிப் பொருவலி போக்கிப் போக
வோர்வதை யுணர்ந்து வானோ ரொருங்குவந் தெய்தி வெய்ய
காரிற வரக்கர்க் கஞ்சுங் கவலைநீ யொருவி யின்றே ௫

திங்களங் கண்ணிப் புத்தேள் சேவடிக் கமலம் போற்றித்
தொங்கவிழ் மலர்க ளேவிக் குடந்தம்பட் டிறைஞ்சி யேத்திற்

சங்கர னெதிரே தோன்றிச சமரிடை வெல்லு மாற்ற
லிங்குணக் கருளு மென்று லிமையவ ரெவரும் போனார் ௬

ஈசனைப் பூசை செய்தா லெததிற மாமோ வென்று
தேசுடைய பருதி வேநதன் சிநதனை கவலுங் காலை
பாசவே ரரிநது மேலாம் படிமவே டததை னுரு
மோசைகூர மகதி நல்யா ழுறுதவ னவண்வந் துற்றான் ௭

உறுதலும பதஙக ளேக்கி யுளத்திடை யுவகை பொஙக
மறுவறு முனிபா லெய்தி வானவ ருரைதத மாறற
மறிவுறுத திட்டு மனமே ளுஙகதற குபாயநதோநது
தெறுகதிரச சுடரை நோக்கிசசிவாசசனைமுறைமைசொல்வான்

விதிமுறை சிவனைப பூசை விககிர கஙக டமமிற
கதிரவலி லிஙகத தாறறல கடடுரைத் திடுது கீல
மதிகமா மானு டதகி லாயிட மதிக மாகுந
துதிபெறு தேவ லிஙகந தனனினுந தூய தாமால ௯

தூயதிவ லியலிங கததிற சுயமபுவே சுயமபு தனனி
லேயமா லிரதன லிஙக மிரததின லிஙகந தனனின
மேயமா ணிகக மேலா மேருவில வருமா ணிககப
பாயொளி யிலிஙக மேயிப பாரிடத ததிக மாமால ௰

ஆதலாற் றிருமா ணிக்க வசலதனை யடைநது பூசை
காதலா னுனபின் வநத கடுஙகுர லுருமு தனனை
லேதமின் றுகச செயதே யிராக்கதா தமமை வென்று
வாதவ கீனதி யென்றே யாழமுனி போயி னானால ௧௧

வரமுனி போய பினனர் வானுரு மேறறை வானந
திரிபவ னினைபப வெய்தித திரைகட லேழும வெம்பிக்
குரைபுனற சுருக்குண டோம குண்டமொத தழல வோங்கும்
பருவரை யெனவையுந தீயப் பகீரண்ட முடைய மாதோ ௧௨

வநதரு மேறு முன்னோன் மலரடி வணங்க லோடுஞ
சிநதனை மகிழ்நது பெம்மான் சேவடிதொழுது பூசை

பந்தமி லன்பி னூற்றி யாக்கரை வெல்வான் வேண்டிப்
புந்திசெய் தனநீ போநது பூசனை புரிதி யென்றான் ௪௩

என்றுகா விரியின் றெனபா லிரத்தின கிரியைச சார்நது
மன்றநீ யெமது போல வாவியொன் றமைத்து மூழ்கிக்
கொன்றையஞ்சடையோன்பாதங்குழைவினிற்போறறுகென்ன
நன்றெனப போநதவ வாறே நானில மதன்க ணெய்தி ௪௪

செய்ய மாணிக்க வெறபைச சோநததி னிருந்தி திககிற
லையரா முடிமே லுறற பாலைவரூ மூலக மெலலா
முய்யவே பதுமகண போா லுவநதொரு தடாகங கண்டு
நையபா றினறி மூழ்கி நபட ஞெயதனை நண்ணி ௪௫

அருசசனை புரித லோடு மம்லனு மெதிரே தோன்றி
விருப்புடை நீசெய் பூசை வியநதனம வேண்டிற றெல்லா
முரைததருள பெறுதி யெனன வுருமுசே வடிகள போறறி
விரிசசிக னாககா போரில வெல்வது வேணடு மெனறுன ௪௬

என்றலு முருமை நோககி யிளமதிக கணணி யெமமான்
நன்றுநன் றெனனச சோதி ஞாயிறு நிருதா தமமை
வென்றிடு மாறற றநதோம வெஞசமா விளைததன னேயைப
பொனறிடப பொருதி யென்னப் புஙகவ னிலிஙகத துறறுன

வரபபா னருளப பெறறு வானுரு மேறு மீண்டு
திரஙகொளபே ரனபு தனனுற செஙகதி தனைவந திததே
அரநதைவே ராககும பெமமானருளபெறறுவநதேனென்னக்
காமபல படைததோன் சாலக கடஙகடா தனமென் றுனல்

பசும்பரி யேழு பூண்ட படரொளித தோக டாவி
விசும்பினி லிரவிப புததேள விளங்கியங் கியங்கா நின்று
னைசநதிடு பேட மாதத் தெய்துபூ ரணையி லதத
மசைநதன னடையுங காலை யருசசனை புரிவ னன்றே ௪௯

அண்ணல்பூ சனையு வந்த வருணன்ற னிளவ லுக்குக்
கண்ணகன் ஞாலத துற்றுக் கடவுண் மால் வரையை யெய்தி

பெண்ணொரு பாகன் பூசை பேணுதி யென்றவ் வாறே
யுண்ணயந திடியும பூசை யும்பனுக்கியற்று மன்றே ௨0

அன்று தொட் டென்றுஞ் சோதி யலாகதிரப் பரிதி வேந்தா
மொன்றிய வசனி தானு முமையொரு பாகன் பூசை
நன்றெனப புரியு மாயி னலமகொளத தலததின மேன்மை
யின்றெவ ருரைபப தெஙஙு னிணையதற கிலலை மாதோ ௨௧

இருபபுட னிரவி தீாதத மேதகு நாளில மூழகிக
கருப்புரத தீப மேறறிக் கண்ணுத றனைவந திதநோா
பொருக்கெனப பிணிக ளெல்லாம போகருவா போரில
வெலவாா
செருக்குட னுலகங காததுத தேவாதம முனகுங காபபாா

பாரிடத தினைய காதை படிபபவா படிககக கேடபோா
போரிடைப பகைமை வெனறு புவனமோா மூனறும
போறறச
சீாபல பெறறு வாழநது தீபபிணி முழுது நீங்கி
மாரன்பே ரழகு வாயநது வானுல காளவ ரனறே ௨௩

இடி பூசிதத சருககம
முற்றிறறு
ஆகத்திரு விருத்தம ௩0௯

௮-வது அகத்தியர் பூசித்த சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை

விந்த மால்வரை யடக்கிய விழுத்தவக் கிழவன்
வந்து பூசனை யுஞற்றிய மான்மிய மினிச்சொல்
முந்த மால்வரை முனிவிர்காள் கேண்மினென் றுரைப்பா
னிந்த வானில முப்பதற் கிருந்தவச் சூதன் ௧

இமைய மால்வரைக் குத்தர திசையினி லிசைகூர்
தமைய லானிக ரின்றிய தாபதர் குழுக்கொண்
டமைய வாழ்தரு புட்பகத் திரைக்கரை யடைந்தே
வுமைம ணாளன தருளினா லகத்திய னுறைநாள் ௨

ஆவ மீக்கொள வந்தமா முனிவரன் றனைப்பா
ணர் தபெயா மாமுனி நண்ணுதல் புரிந்தே
யீர நெஞ்சினா லிருவரு மளவளாய் வைகிப்
பாரிடத்தினிற் பதிபல தொழுதுமென் றெழுந்தார். ௩

எழுந்து காசியீ ரதம்பிர பாசமு மிறைஞ்சித்
தொழுந்த கைத்தகே தாரமில் வாடவி தொழுது
செழும்பு னற்கங்கைத் தீர்த்தக் காசிசென் றேத்தி
யழுந்து மன்பினற் பிரயா கையோ டவந்தி கைதொழுதே ௪

கும்ப யோனியு நாரத முனியுங்கோ மதியோ
டம்பர் மேவிய தலங்களு நதிகளு மேத்தி
யும்பர் நாடுபோ லுறுவிந்தா டவியுறுங் காலை
வெம்புதீ விழிப் பிரேதமொன் றங்கணே வியந்தே ௫

உற்ற போதினி லுளங்குழைந் தகத்திய முனிவன்
மற்ற விங்கிது முதலிவீ டெய்துறு மாண்பா

லற்ற மில்சிவ தலம்பல வணங்கி வந்தடைவ
னற்ற வாவென நாரத னோர்திசை நடந்தான்

தென்று ளிததனை றிபபிய மகதியாழ முனிவன்
றன்ற னித்தனன் போதலுந தண்டமிழ்ச சலதி
யென்று தெண்டிரைக் கடலினை பருகிய வெஙகோ
னன்ற வன்பிறை காவிரி நதிககரை யடைநதான் எ

அடைநத மாமுனி திருககடமு பநதுறை யதனைத
தொடர்நத வன்பினல வணஙகுபு சுருதிநான முகததோன்
படாநத பேரொளி வேளவிசெய் ததிறம படைதத
தடங்கு லாவிய காவிரித தண்புனல மூழ்கி அ

நிறைநத வபபுனல் கொண்டுதண் குண்டிகை நிரபபி
யறநத வாதவ னைநதெழுத தருணெறி யோதி
விறைநது பேரயபபிரே ததினிற றெழிதத்தும விலவேள்
சிறநத பேரெழில பெறறனன றிசையெலாம வியபப கூ

குறிய மாமுனி குண்டிகைப புனறெளித திடலும்
வெறிய பிரேதமாங குமபனு குதலொரு வியபபோ
வறியிற காரிருட பிரேதமங குறுதலு மமபொன
செறியு மாமணித தீர்த்தமான மியமெலாந தெரிபபார் கO

அததி ருத்தல பானமிய மளபபதற கெளிதோ
முத்தி யாவாக்குங கொடுததது முறைமையா லெனறுங
கததி கைககுழல பாகனவிற றிருபபணற கடலகு
ழிதத ரிதலத தெயபதி யிபபதிக கிணையே கக

குமப யோனியு மவவுழிக் குழைநதபே ரனபா
லும்பா போறறுறு முததா திசைமுக னுகி
நம்பன் பூசனை செயயுதை யததெதிர நணணி
இம்பர் வேண்டிய வரமெலா மியன்முனிக் களிததான் கஉ

உதைய காலேயி லுமபர்கோன் றேன்றலா லவவூ
ருதைய மாபுரி யாயதிவ வுலகொலாம் போறற

வுதைய காலையி லொருமகலர் தாமரைவதனத்
துலைய பானுவொத தொளிதிக ழநதவீ ரன்றே ௫௪

விடையின பாகனை விடைகொடு மேதகு முனிவன்
சடையின வானதி தரித்தகோன் மாணிக்கச சயிலத்
தடைவி னெய்தின னண்ணறகு மேறறிசை யதன்கட்
டடையி லணபொடு தண்டிறை றடாகபொன் றமைத்தான் ௫௫

கஙகை யாதிய தீரததங்க ளனைததுமக கணததிற
பொஙகு தீபபுனற றடமெலாம பொலிவுறத தாபித
தஙகை யாலவிநதத தகநதைபைக் கடிநதரு ளறவோன்
சஙகை யினறிடிய முழுகினன சநநிதி யடைநதான ௫௬

அடைநத மாமுனி யருசசனைக காயின வெலலாம
படாநத காதலா லொருவபிற பாஙகுறத் தொகுத்து
மடஙக ழுகக்கிதன் பஙகனை மததியா னத்திற
றொடாநது பூசனை புரிநதனபா லெதிாநினறு துதிப்பான் ௫௭

அறுசீரடியாசிரிய விருததம

நேயனே யனபு தன்னு னெஞசிடை நினையா தோர்க்குச்
சேயனே யளவி லாத செல்வனே திகிரி தாங்கு
மாயனே முதலாந தேவா வணஙகுமா ணிக்க வெறபிற்
றாயனே மததி யானச சொககனே போறறி போறறி ௧

ஆதியா யனாதி யாகி யகண்ட பூரணமாய் மேலாய்
நீதியாய் நினைவுக் கெட்டா நின்மலா னநத மாகி
யோதியா வையுமு ணாநதோ ருறையு மாணிகக வெறபிற்
சோதியாய் மததி யானச சொககனே போறறி போறறி

ஞான்றுதேன் றுளிக்குங் கொன்றை நாண்மலாத் தொடைய
தோடும்
வான்றளிக் கங்கை யாறு மணிமுடிக் கணிந்தாய் போற்றி
யென்று பேரனபு பூண்டார்க் கிடர்புகா வண்ணங் காக்குந்
தோன்றலே மததி யானச சொககனே போறறி போற்றி ௩

முத்தனை யினைய வாறு மூதறி முனிவன் போற்ற
வத்தனு மெதிரே தோன்றி யகத்திடை வேண்டிற் றெல்லாஞ்
சுத்தனே மொழிதி யென்னத் தூயமா தவனு மன்பா
லித்தகை வரங்க ளெல்லா மியல்புறக் கேட்க லுற்றான். உ0

அஞ்செழுத் துண்மை யின்ன மடியனுக் கருளல் வேண்டும்
நெஞ்சிடை யன்பா லென்று நின்னைமத் தியானந் தனிற்
செஞ்சவே தெரிசித் தோர்கள் சிவகதி பெறுதல் வேண்டு
நஞ்சமு தாக வுண்ட நம்பனே யென்று பின்னும் உக

துய்யனே மதத்தி யானச் சொக்கனே யென்று நாமம்
வையகம் வழங்கல் வேண்டும் வபங்குகாத் திகைமா தத்திற்
செய்யசெங் கதிரோ னுளிற் செய்தவென் றீர்த்த மூழ்கில்
வெய்யதீப் பிணிக ளெல்லாம் விரைந்துடன் றீர்த்தல் வேண்டும்.

அண்ணலே யினைய மாதத் தாருளா கோமயத்தை
வண்ணவான் சிரத்தில் வைத்து மற்றிதின் மூழ்கி னோர்கள்
எண்ணியின் றுதித்த பாட லியல்புற வழுத்தி னோர்கள்
திண்ணிய பவங்க ளெல்லாந் தீர்ந்துசீர் பெறுதல் வேண்டும்

என்று மறுகால் பாட வேடவிழ்த் திளந்தேன் பிலகு
மன்றலங் குழலி பாகன் வகுத்தவவ் வரங்க ளெல்லாம்
நன்றென மலையத் துற்ற நற்றவன் மகிழ நல்கி
பொன்றிகழ் புனித லிங்கம் புகுந்திவீற் றிருந்தா னன்றே உச

சாற்றுசிச் சரிதை தன்னைச் சந்தம் படித்து ளோர்க
ளாற்றிசைப் புவன மெல்லா நலம்பெறப் புரந்து பின்னா
ளேற்றுரு டியமை மாதா குவிமுலை தடத்தின் மூழ்கி
வீற்றினி திருப்ப ரம்பொன் விண்ணுல கத்தி லன்றே உரு

அகத்தியா பூசித்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௩௩௪.

௯-வது உரோமசர் பூசித்த சருக்கம்.

குறுமுனிச் சரிதை முற்றுங் கூறினை வேறு வேறு
வுறுதிகள் பலவுஞ் சொற்று யுயர்தவச் சூத பின்னு
மறிவுறு நெறியி னூலே யுத்தம மான்மி யங்க
ணெறிபெறத் தமியேங் கேட்ப நேயமுற் றுரைத்தி யென்றார்

மாதவ ரினைய வாறு வருந்தலும் புராண முற்று
மோதிநன் குணர்ந்த தூயோ னுரோமசன் சரிதை தன்னைப்
பாதிவெண் மதியஞ் சூடும் பரம்பரன் பாதம் போற்றிக்
காதலாற் றுறவின் மிக்க கடவுளர்க் குரைக்க லுற்றான் ௨

திக்கிரு நான்குங் காக்குந் திரமிசன் வரத்தால் வந்த
தக்கவி ராச னடம்பா சமரவே லரசன் றோன்று
னிகருவேள் வனப்புஞ் சேட னென்னத்தகு மறிவு மெய்தி
மைக்கடற் புடவி யெல்லா மனுவெனப் புரக்கு நாளில் ௩

நாலிரு கோடி செம்பொன் ஞாயநூ னெறியா லீட்டிக்
கோல்வளை யாம லோச்சிக் குவலயம் புரக்கு நாளின்
மேனுயர் தருவைப் பற்றி வெறியபுல லுருவி யுற்ற
போலவோர் தூர்த்தன் வந்து புரவலன் றனைச்சார்ந் தான்

புதரிடை மறைந்த வேடன் புள்ளினைச் சிமிழ்த்தா லென்ன
விதமிவன் போல யாரே யியம்புவா வல்லா னென்ன
சதமகன் குரவன் போலச் சற்குண மெவைக்கும் வித்தாய்
மதவலி வேந்த னுள்ள மகிழ்வுச் சரிக்கு நாளில் ௫

மந்திரித் தலைவன் கூறு மாற்றங்க ளவையுஞ் சாற்றச்
சிந்துரத் திலத மாதர் சேட்டைநூற் றிறமே செப்பிச்
சந்தனக் கலவை மார்பன் சற்குணம் பிறழ்ந்து சாய
வந்தமின் றுய லோகா யதன்மத மறைதல் செய்வான் ௬

அறுவகைப் பொறியி னாலு மறிதலை யளவை யாகு
நெறிதரு மவற்றாற் காணு நேயங்க ளளவை யென்னுஞ்
செறிதரு வங்கி தீர்த் திகழுமப் பொன்னி னுங்கும
நெறிதெரிந் துறுமின் னனகு நிச்சய மென்பர் மேலோர் ௭

தாதகி யரும்புஞ் செய்ய சாலிபோ தனமுங் கன்னன
மேதகு மணிபு நெலலும் விரவிய சமட்டி தனனுற
காதலோர கமழு மினபக் களிமது பிறநதாற போல
வேதமில பூத நானகி னிசைவினா லுணர்வு தோன்றும ௮

ஓதுமப பூத நானகு மொனறுபொன் றினுமய போத
மேதகு முணர்வு மாயும வியநதவப பூத நானகுந
தாதவிழ தாம மாபத தழ்பூதந ததது முள்ளா
தீதிபி னுஙகு மிநத நெறியினின் றாரே யுயநதார ௯

ஆதலாற பலஙக ளில்லை யனனவை தனனைத தூபகு
தீதிபான மாசு மிலலை நெறியினு லவறறை யூட்டு
நாதனு மிலலை முதத நகைவடந திளகதுங கொஙகை
மாதரா ரினப வாரி மடுததலே முததிபாமால ௰

இன்னன பலவும பனனு ளெடுததெடுதத தினைய கூறி
மனனனைச சாரு வாக மதமெனுங கபததுள் வீழததி
பன்னவன் றனுந தீயோ னினையா லறஙகண மாறிக்
கனனியா போகந துப்ததுக் காலனுக குணவு மானுன் ௧௧

அறநெறி திறப்பு வேநத னுபுஞக் கெல்லை கண்டு
மறவிதன் னுலகத் தெய்த மறறவன் மறலி தானு
முறைமுறை யிலோப னென்பா னொருவனைக காண வஞசித
தறுகணு ளரைபங் கேவித தண்டஞசெய் விக்க லுறறான் ௧௨

எரியழன் முதலாந தானத் திருத்தெனக் கொடிய வெயய
நரகிடை யுயத்தி டுக்கண் ணனிவிளைத் திட்டுப் பின்னா
பருதியு மதியுந தாழப் பனிவிசும் பகடு கீண்ட
பெருவரை யடவி தனனுட் பிரேதமாயத் திரிய நீததார ௧௩

அழிபசிக் காற்ற லாகி யடவிக ளோர்டித் தென்று
மழுவினும் பிளத்தல் கூடா வஞ்சிலைக் கரியுந் தீய
உழுவையே முதலவி லங்கி னானசுவைத் துண்டு தீரா
தெழுதரு மூதாதை தீயா லெரிப்புண்டு நிழலு மின்றி

உருத்தெழு மாதபத்தா லுலைப்புண்டு சண்ட வாயு
முரித்தடித் திடலும் பாரின் பொத்துண்டு நிசமு மின்றிக்
குருத்துவிட் டெழுந்துகாட்டுங் கொளுங்கனல்கனிந்துமாறாத்
தரித்திரத் தழுங்கு வார்போற் றெருமந்தயங்குங்காலை

விந்தமால் வரையி னங்கண் மேலோர் னறந்தி றாலே
சந்திரோ தயம்போல வந்து தவத்தினுக் குறைவுள் ளாகி
ஈந்துதிப் பொறியும் வென்ற வறிவுடை யுரோம சமே
ரெந்தைதோன் றுதலுந் தீயோ னெரிபசிக் கிறங்கென் றுற்றன்

மாமுனி தன்னைக் கண்டு மகிழ்ச்சியா லந்தங் குற்று
வேமமா ஞான மெய்த்தி யிணையடி இறைஞ்சி நிற்பக்
காமமே முதல வாய கடும்பகை யெனவ்வயும் வென்ற
கோமுனியனனைசெய்திருகிகொண்டனகுரைக்கலுற்றான்

முன்னைய பிறவி தன்னின் மூர்க்கனே யெண்ணில் பாவந்
துன்னினை யாதை யாலே சூழ்ந்தநின் னறங்க ளெல்லா
மின்னலகூர் சூது வெஃகு மீனாதம மிலலம் போல
மன்னுத லின்றி முற்று மாய்ந்தன மாத ராலே ௧௯

கூறுதற கரிதாய் நீசெய் கொடியவெம் பாவத் தாலே
வேறொரு வழியு மின்றால் விளைத்தவித் தீமைதீர
வாறெதிர்ப் பத்தி லாலே யண்ணறன் கருணை தன்னைப்
பேறுதந் திடுது மென்னாப் பெருந்தவ னுடன்கொண் டேற்றான்

அஞ்சிறை வண்டு கிண்டு வலர்கெழு மஞ்சி லோதிப்
பஞ்சின்மென் னடியாள் பாகன் பதிபல தொழுது போற்றி
மஞ்சிவர் சோலை சூழ்ந்த மாநதி பலவு மாடிக்
கஞ்சமா மலரோ னன்னான் காவிரி நதியைச் சார்ந்தான் ௨0

உடன்வரும் பிரேத ரூபத் தொருவனை வொளிநீர்ப பொன்னி
படிவத்து செய்து தென்பாற பாயொளி பரப்பி யோங்கிப்
புடைவளர் பொதும்பர் மல்கிப் பூதலம பொலிய வந்த
வடகயி லாய மொத்த மாணிக்க மலையைச் சார்ந்தான் உக

காண்டலு மகிழ்ச்சி பொங்கிக் கரகம லங்கள் கூப்பி
யாண்டடை முனிவ னங்கே யவனொடும பணிந்து போற்றித்
தூண்டிய சுடரே போலத் தோன்றலை வீற றிருக்கு மந்தச
சேணொடு திருமாணிக்கச் செழுமலைப பாங்க ருற்றான உஉ

மருப்பினைப் பழித்தன் ஞாந்து மருங்குலுள் வாங்க வோங்கு
மருப்பிள முலையாள பாக னமாந்தினி துறையு மந்தப
பொருப்பினகீழ வரையின மேலாம புண்ணிய தீர்த்தமொன்று
விருப்புடன வாயு திக்கில மேவரக் கண்டு மாதோ உங

இளம்பிறை சூடிய பாந்த ளிகலறப் புனைந்த மோலிக்
களங்கனி யனைய கண்டன் கருணையாற கங்கை யாதி
வளங்கெழு நதிக ளெல்லாம வரமபுரிந தவனை நோக்கி
யுளங்கனிந தாடு கென்று னுரோமச முனிவ னன்றே உச

பெருந்தவ முனிவ னேவப பிரேதரூ பத்தைப பெற்றோ
னரும்பெருந தீர்த்தந தன்னி லாடினா னுடலேலாம
கரும்புகைச சிலையாகக் கொண்ட காமனே யிவனென றேத்த
விரும்புனல லுருவம பெற்றான் விகடரூ பமுமொழிந்தான உரு

காமனே யென்ன நின்ற காவலன றனைக்கொண் டன்னோ
னேமநீள் வரையி னேறி யிருஞ்சிறை வண்டு கிண்டுந
தாமநேர் குழலி பாகன் றணையலாச சரணம போற்றி
சோமகற கருளல வேண்டுங் குழகவென் றேத்து கின்றான்.

புலியதள் உடுத்தாய் போற்றி பூதநா யகனே போற்றி
கலியுக வரதா போற்றி கண்கணமுன் றுடையாய் போற்றி
வெலிபுலி மூன்றுங் காக்க வின்னருள் புரிந்தாய போற்றி
வொலிகடல் விடமுண்டெல்லா வுலகமும புரந்தாய் போற்றி

முப்புர மெரித்தாய் போற்றி மூவரைக் காத்தாய் போற்றி
துப்புடை மத்த யானைத் தோலுரி யசைத்தாய் போற்றி
யொப்புமை யில்லாய் போற்றி யுணர்பவ ருளத்து ளென்றும்
வைப்பெனப் பொதிந்து வைகும் வள்ளலே போற்றி போற்றி

கடுங்குரன் மானுந் தீய கணிச்சியு தரித்தாய் போற்றி
நெடுங்குவட் டினைத் துளக்கு நிருதனை யடர்த்தாய் போற்றி
யடுங்கொடுங் கூற்றை யெற்று மம்புயப் பதத்தாய் போற்றி
நடம்புரிந் தருளா நிறந்த நம்பனே போற்றி போற்றி உக

பூங்கணை தொடுக்கும்வில வேள்புரம்பொடித்தருள்வாய்போற்றி
தீங்கரும பென்ன நாளுந் தேனெறி பழங்கிக் கூவு
மாங்குயிற் குலத்தை யெள்ளி வடித்ததெள் ளமுத மென்னப்
பாங்குறுங் குதலை நங்கை பங்கனே போற்றி போற்றி கூ

பிணிப பிணியு மூவாப் பிறையும்வெள் ளெருக்கு மாறும்
வனனியுங் கொன்றைப் போது மத்தமு மறுகு நன்னீர்க்
கன்னியுந் துமைபத் தாருங் கமழுவங் கிளமுஞ் சூடுஞ்
சென்னியிற் சென்னீர் பாயுந் திருமுடித் தழும்பா போற்றி

எனறின்ன பலவு மேத்தி யிறைஞ்சிய முனிவை நோக்கி
நனறுநன் றென்ன வீசன னுவலந் தீவுந் தொலலாம்
வெனறிவே லரசனுங் வேதிய வூழி காறுந்
தனறனிச செங்கோ லோச்சித் தாரதலம் புரந்து பின்னர் கஉ

அலாமுலை மயிலனு சாய லரம்பைபா கவரி வீச
பொலனருந் தருவின் னீழற புரந்தர னுங வைகி
வலந்தருஞ் சூல வேலு மழுவுங்கைக் கொண்டு நமப
னலம்பெறு கைலை வாழ நலவரந் தந்தா மென்றார். கரு

பொருவறுந் திருமாணிக்கப பொருபபினுக்கிறைவபபோற்றி
யிருவரும விடைகொண் டேறா ரீசனு மிலிங்கத் தூற்று
னருவரை யனைப மாரப னருந்தவ முனிவன் பாதம
விரைகமழ் மலர்க டூவி மீண்டுமீண் டிறைஞ்சிப் போற்றி கச

தீயனும்ப் பிரேத ரூடஞ் செறிந்திடுஞ் சிறியே னுகில்
பேயனும்த் திரிகதேன் றன்னைப பெரிதுங்கை தூக்கியைய
காயனு ரருள்பெற் றுய்ய நலகினை யிதற்குக் கைம்மா
றுயின தென்கொல யானுன் னடிமைக்கு மடிமை யென்றுன்.

வேறுதனவ் வாறு கூறி விடைகொண்டு முனியைப போற்றிப்
போநதனன் முனியு மநதப புணணியப பொருபபினவைகிச
சாநதணி குவவுக் கொஙகைத தையலோா பாகன பாத
போநதிரன மலாசவேவி யினிதுட னமாநதா னனறே ௩௬

பேசுமிக காதை சொறறோா பெரிதெனக கேட்டு நலலோா
நேசஙகொண் டேழுது பேலோா நீசசீருந தீமை யொருமா
பாசஙக ளனைதது நீஙகிப பாருல காணடு பினனா
ஈசன்செம முளரி போலு மிணையடி நீழல சோவாா ௩௭

உரோமசா பூசிதத சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம். ௩௭௧

க0-வது திருவாட்போக்கிச் சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்

நல்லறம புரிந்தருண் ஞான மாதவ
செல்லொளி நீணமுடி யிறைவனை வைகிய
மலலலங் குவடுவாட் போக்கி யாயது
சொலலுக வென்னலு மூசூதன் சொலலுவான் க

திருந்திய கோலினன் செய்ய வேலினன்
பொருந்தலர்க் கடந்திடும் பொருவி லாறறலான்
மருந்தினு மினியவன மாக ராதொட
ரருந்திறற காமனை யனைய பொறபினன் உ

அருளினுக் குறையுளே யாய தூயவன்
மருளறு காடசியான வரமபில சீரததியான
தெரிவரும பெருமையான் சிவனை நாடொறு
முரிமையிற பூசைசெய் துவந்த சிந்தையான் ங

கல்வியங் பெருங்கடற கரைகண டுறறவன்
செலவமு நறகுணச சிறபபும பெறறவ
னெலலையி லுலகைககண் ணிமையிற காததரு
ளலலவன மனுபதி யெனன மேலவன ச

நகைநில வெறிக்குமவெண் ணளினப போதென
முகமலாந் தருளிய முதத வெண்கொடை
யகலிட நீழலசெய் யானை போககினு
னிகலறு சூரிய வனனி யென்பவன் ரு

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

பின்னலவெண டரங்க வேலைப் பெருங்கடல் வளாக மெல்லா
மன்னைபோற் புரக்கு நாளி லகிலமு நடுக்க மெய்த
மன்னிய சிங்க வேறறின் வலிபதி னூபி ரத்தோ
டின்னல்கூர் மயிட னென்றோ ரிகல்புரி யவுணனுற்றான் ௬

உற்றகா ரவுணன் பன்னா ளுந்திபூத் தவனை நோக்கி
நற்றவம் புரிந்தா னந்த நான்முகக் கடவு டோன்றிக்
குற்றமின் றாக நீசெய் கோதிலாத் தவங்க ணோக்கி
யற்றமி லுவகை பூத்தா மாவமேவ வரதி லென்றான் ௭

வேதிய னினைய கூற வெஞ்சினத் தவுணன் கஞ்சப்
பாதங்கள் பணிந்து முக்கட் பண்ணவன் முகுந்த னோடு
மேதமி லிந்தி ராதி யிமையவ ரிவரா லென்று
மாதங்க மின்றி வாழ்தற் கருமபடை யெவையும்வேண்டும் ௮

இங்கெனக் கென்று வேண்டி யியம்பிய வரங்க ளெல்லாம்
பங்கய னுதவிப் போந்தான் பாழித்தோ ளவுணர் கோவுஞ்
சங்கரன் றனக்கு மம்ம தப்புதற் கரிய தாகி
யங்கண்மா நிலத்தில் வெய்ய வாலகா லம்போற் புக்கான் ௯

நல்லற மெவையு மாற நலந்திக ழந்த ணா
ரெல்லையில் வேள்வி யெண்ணி லிமையவ ரால யங்கள்
பல்லவுஞ் சிதைய நூறிப் படுமதஞ் செருக்கிப் பாருக்
கல்லல்செய் தழிக்க வன்றோ னழிவினுக் கிரங்கி வேந்தன் ௰

பாலொளி விரிக்குஞ் செய்ய பருப்பத மதனைச் சார்ந்து
மேலுறை யமரர் சித்தர் விஞ்சைய ரியக்கர் மேன்மை
நாலிரு திக்குங் காக்கு நலங்கெழு மிமையோர் மல்குங்
கோலநீள் வரையி னந்தி குரைகழற் கமலம் போற்றி ௧௧

வீரகைவே லரசன் வெய்ய மயிடனா லுலக மெல்லாம்
சோகமிக் கழிந்த வண்ணஞ் சொற்றனன் றொழுது நிற்ப
நாகிள மதியஞ் சூடு நந்தியம் பெருமா னன்றென்
றேகநா யகனுக் கிவ்வா றியம்புது மென்று போந்தான் ௧௨

நம்பனை வணங்கி நந்தி நாயக னணித்தாய் நின்றே
யம்புலி மயிடன் றன்னா லலக்கணுற் றழிந்த வண்ணந்
தும்பையந் தொடையா யீங்கு சொல்லுவான் மனுவந் துற்றா
னெம்பிரான் றிருவு ளத்துக் கேற்றவா றென்னை யென்றான்

நந்தியிவ் வாறு கூற நாதனு நயந்து நோக்கிப்
பைந்தொடை மனுவை யிங்கு வரப்பகர்ந் திடுவா யென்னச்
சிந்தனை மகிழ்ந்தன் னோனுந் திண்டிறன் மனுவுக் கோதக்
கந்தடு களிற்று வேந்துங் கழல்பணிந் தாங்கு புக்கான் ௰௪

புக்கவ னன்பு கூர்ந்தே புளகமெய் யரும்பக் கண்ணீ
ரொக்கமா பகநனைப்ப வொளிமுடி வணங்கிப் போற்றி
மைக்கட லுலக மெல்லா மயிடனு லுலைந்த வாறு
செக்காவா னிறத்தி னார்க்குத் திருவுளந் தேறச் சொற்றான்

சொற்றலுங் கருணை மூர்த்தி தோடவிழ் கமலப் போதி
னுற்றவன் றனனு லன்னோ னுறுவர மனைத்து நோக்கி
மற்றவன் றன்னைப் பார்த்து மயிடனை யிடப்பான் மேவுஞ்
சிற்றிடை யிவளை யேவிச் செகுத்துநீ சேர்தி யென்றான் ௰௬

பரமப ரனினைய கூறப் பார்த்திபா திலகன் றானுங்
கரந்தலை முகிழ்த்துப் பாத கமலங்கள் முடிமேற் சூடி
நிரந்தரன் றன்னைப் போற்றி நெடிதக மகிழ்ந்து சால
வரந்தைதீர்ந் தகிலத் தெய்தி யணிநகர் புகுந்தான் மன்னோ.

மாதுமை தன்னை நோக்கி மயிடனைக் கொல்லு மாற்றல்
ஓதின்மற் றுன்னு லன்றி யொருவர்க்கு முறுவ தன்றா
லாதலாற் சிங்க மூர்ந்து வடலெழு துர்க்கை யாகிப்
பூதலம் புகுதி யென்றான் பூவையு மனைய வாறே ௰அ

கன்னிய ரெழுவ ரோடுங் கரசினி புகுந்து சோதி
மின்னியற் படைக ளெல்லாம் வியனகர மெட்டுந் தாங்கித்
துன்னருஞ் சிங்க மூர்ந்து துர்க்கைதன் வடிவ மெய்திப்
பன்னிய வட்ட காசம் பலமுறை புரிந்து மாதோ ௰௯

பற்பல வரைக ளெல்லாம் பாரகமொத் தழுங்க வெற்றி
மறமெறுழில் கிளர்ந்த திண்டோண் மயிடனைத் தேடிக்காணாள்
சிற்பரை சிற்றத் தோடு சேண்டொடு மருணை வெறபிற
பிற்படத் தாண்டு மம்பிற் பெருகுணை கத்தோ டுற்றாள் ௨௰

காண்டகு சிறப்பி னோடு கவலையொன் றுனு மின்றித்
தூண்டிய சுடர்போ லாங்கு சுராசுரர் தொழுது போற்ற
வாண்டகை மடங்கற் பீடத் தமர்ந்தன னிருந்த காலை
மூண்டெழு சண்டவாயு முழக்கம்போன் முழங்கி நேர்ந்தாள்

கொழுங்கனல் விழிகள்சிந்தக் குவவுத்தோள்கொட்டியார்த்து
முழங்கிய விசையை வைகு மூர்க்கனை நோக்கி ஞாலத்
தொழுங்கல பலவுஞ் செய்தா யொழிதியோ வொழியா தாவி
விழுங்குமிக் கொடிய வாளால் வீழ்தியோ விளம்பு கென்றாள்

விஜயை யவ்வாறு கூற வெகுண்டெரி சிதற நோக்கிப்
பைந்தொடி யாத லானம் பக்கல்வந் தினைய கூறி
யுய்ந்தனை பெண்மை யாண்மை யுறுவதெவ் வகையோ வென்று
நிந்தனை பலவுங் கூறி நின்றிடா னென்று சொன்னான் ௨௩

ஊக்கமிக் கெழுந்த தாக்கை யுடன்றுபற் புலவா நந்தை
நாக்கவ ணடங்க வீசி நாந்தகஞ் சுழற்றி யோச்சக்
கோக்களிற் றுழவன் வல்லே கொதித்தெழுந் தணங்கின் மீது
நோக்கரும் படைகள் வீசி நொடிவரை செருப்ப னென்றே

பெண்ணுரு வெடுத்துக் கூற்றம் பிறங்கிய தெனவே நின்ற
திண்ணிய வணங்கி னாகந் திறந்துசெங் குருதி பாய
வெண்ணில் பலகணைக டூண்டி யிகல்செய வவளு மன்னோன்
வண்ணமார் பகத்துச் சூல வாளைவேல் வீசி யார்த்தாள் ௨௫

இருவரு மினைய வாறே யிமையவர் படைகள் வீசி
யொருவருக் கொருவ ராற்ற லொழிவில ராகி மண்டி
வருடமா யிரம்போர் செய்தார் மண்ணும்விண் ணகமு மெல்லா
மரிதரி தென்ன வம்ம வவர்வலிக் களவு முண்டோ ௨௬

வடவையு முருமூரு சீற்ற மாறுகொண் டமர்செய் தென்னத்
திடவரைத் தோள்கள் கொட்டிச் சமர்க்களத் தடருங் காலை
யுடல்சினங் கதுவி விந்தை யுழுவலி மயிடன் றன்னை
யடர்மருப் பிரண்டும் பற்றி யவனியிற் சுழற்றி வீழ்த்தாள்

ஆற்றல்சான் மயிடன் சென்னி யழுந்தத்த னடியூன்றிக்
கூற்றுவா யன்ன வாளாற் கொடியவன் சிரத்தை யீர்த்து
வீற்றுவிற் றுக வேலை யங்கமும் வீசி யார்த்தா
ளேற்றமாம் பிரமசத்தி யுடன்வீர சத்தி யன்றே உ௯

இகல்புரி மயிடன் மீண்டு மீருரு வெடுத்தா னென்ன
வகலிட முழுது மஞ்ச வணங்கெதி ரடுத்த லோடும்
பகலெனக் கிரணம் வீசும் படையுடைச் சமரி வேறு
புகலிடமொன் றுங்காணா ளொன்னிநன் னகையைச் சார்ந்தாள்

அத்திசை யிரண்டும வல்லை யணுகலு மாளி யூர்தி
வித்தகன் வணங்குந தென்பால் விளங்குமா ணிக்க வெற்பை
முத்தக முரிஞ்சுங் கொமமை முகிண்முலை யெழுவ ரோடுஞ்
சித்தமின புறவந் தூற்றாள் சென்றவப் பிரம சத்தி ௩௦

அடிவரை யிடுதற கஞ்சி யதனிபோ ரிரண்டு மாங்கே
தடைபடத் தியங்கி நிறபச சமரியும வரைமீ தேறி
முடியிசை மதியஞ சூடு முதலவனை வணங்கிப போறற
வெடிபடுஞ சிங்க வூர்தி விழைவுற வெதிரவந் தூற்றான் ௩௧

கொண்டல்போ லிருண்ட கண்டன் குமரியைக் குறிபபி னோக்கிக்
கண்டித்த லரிய சந்திர காசமீய்ந் தலைவயி ரண்டுந
துண்டித்தல் புரிதி யென்னத் தூக்கையு மிதுகொ டேயோ
வெண்டிசைக் குமிடிககு மாறற லிடியினை யிடிப்ப தென்றே

மனத்திடைக் குறித்த லோடு மற்றவை தறிந்து பெம்மான்
கனத்திடை யுருவி யோங்குங கதிர்மணிச சிகரத் தொன்றைச்
சினத்தொடு கொண்டுபோழச் செய்தியென் றருளத் தாழ்ந்து
புனக்களி மயிலன் னாளும போழ்ந்தன ளதுகொண் டன்றே

ஐயமீ தின்றிப் பின்ன ரத்திபோ ரிரண்டு மாளத்
தையல்சந் திரகா சப்போர்த் தாரைவா ளோச்சிப்போழ்ந்தாள்
பெய்கழ லமரரெல்லாம் பெரிதரி தென்ன வேலை
வையகஞ் சிவாய மென்ன மனத்திலற் புதமுற் றாரால் ௩௪

அருந்தவ முனிவிர் கேண்மி னன்றுதோட் டணையவெற்பைத்
திருந்திய சிவாய வென்னத் திசையெட்டும் பகரா நிற்குங்
கருங்கட லுலகந் தேவ கட்கையென் றுவந்து வாழ்த்தப்
பொருந்திய வெழுவ ரோடும் பூவையு மங்கு வாழ்வாள் ௩௫

கம்பொடு திகிரி தாங்குங் கன்னிதன் பேரி னாலே
பம்புநீர்த் தீர்த்த மொன்று பாங்கிற் கண்டா ளாங்கு
நம்பன்ற னருளி னாலே நவமிநாள் படிந்து ளோர்கள்
வெம்புதீ யத்தி தீர்ந்து விசயமும் பெற்று வாழ்வார் ௩௬

பேதையே னறிந்த வாறப் பிரான்மலைப் பெருமை சொற்றேன்
தீதிலாத் திருமா ணிக்கச் செழுமலைச் சிறப்பை யாரே
யோதுவ ரின்னுங் கேண்மி னுலகமுண் டவனே யாதி
மேதகு தேவ ரேனோர் விழைந்துபூ சித்த தாமால ௩௭

முன்னநாள் வராக ரூப முகுந்தன்கொண் டெல்லை யெல்லாந்
தன்னுடை மருப்பி னேந்தித் தரையெலாந் துளக்க வந்த
வின்னல்தீர்த் திடவான் றீர்த்த மேற்றிசை யதனகட் கண்டா
னன்னதி முழுகி யன்ன மளித்துளோ ரமர ராவார் ௩௮

ஈறிலாப் பரத்து வாச னீசான திசையி லன்னுட்
டேறுநீர்த் தீர்த்த மொன்று சிவபிரா னருளாற் கண்டான்
கூறினு மனைய தீர்த்தங் குளித்தவர் பாத முத்திப்
பேற்றந் துறுவா ரந்தப் பெருமையார் பேச வல்லார் ௩௯

விண்ணவ ரெவரு முண்மை மேதகு முனிவ ரியாரு
மண்ணக முழுதுங் காக்கு மனுகுல வேந்தர் முற்றும்
நண்ணிமா ணிக்க வெற்பி னம்பனைத் தொழுது போற்றி
யெண்ணிய வெண்ணி யாங்கே யெய்தினா ரென்பர் மேலோர்

சொல்லரு மன்பி னாலே சுவாயம்பு மனுமே னாளில்
நல்லதோர் மேட மாத நலங்கொள்சுக் கிலபக் கத்தி
லெல்லொளி மிருக சீரத் திருட்பிழம் பெடுத்து நங்கும்
பல்கதி ரால வட்டம் பரித்திடு துவச மேத்தி ௪௧

அத்தநா ளதனி லாழி யம்பொற்றேரா நடாத்திப் பின்னர்
சித்திரை நாளிற் றீர்த்தந் தேவனுக் கியற்று மிந்த
வுத்தமத் திருநாட் சேவை யொருதினஞ் சேவித் தோர்கள்
முத்தன்வாழ் கயிலை மேவி முதல்வனைப் போல வாழ்வார் ௪௨

எண்ணிலபே ருள்ள மேரு மிரத்தின கிரீச மேலாம்
புண்ணியம் போலு மாரா பூஷணர் கடக நாதர்
திண்ணிய மதத்தி யானைச் சொக்கநா திக்கெங் கும்போற்ற
நண்ணு மவாட் போக்கி நாத ரென்பவர் நம்ப ராவார் ௪௩

ஊழிபல் கால முள்ள முவந்துவாட் போக்கி மேன்மை
பேழையரு சடையீர் சேடன் பேசினும் பேச வற்றோ
வாழியம் புடவி மேலயா னறிந்தவா றறியச் சொற்றே
னேழைபங் காளன் றாப வினையரு ளதனா லன்றே ௪௪

சொற்றவிப் புராணம் வாழி சோதிவாட் போக்கி வாழி
வற்றமில் திருமாணிக்க வணிகிள ரசலம் வாழி
நற்றவா வாழி பூசை நான்மறை முதல்வர் வாழி
யுற்றபே ரன்பர் வாழி யுலகெலாம் வாழி வாழி ௪௫

திருவாட்போக்கிச் சருக்கம்
முற்றிற்று.
ஆகத் திருவிருத்தம். சகசு.

கக-வது ஆரியராசச் சருக்கம்.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

காரியல் கண்டத் தண்ணல் கவுரியோ டுறைவாட் போக்கிச்
சீரியல் பணைத்துளு சொறறேன் செய்தவக் கிழமை பூண்ட
வாரிய ராஜன் காதை யறைகுவுன் கேண்மி னென்று
நேரியன் மனத்துச் சூத விமலனைப் பரவிச சொல்வான் க

சீர்கொண்ட மாமணியில் வைத்தநசையாண்மணிக
டிகழ்பல் சூடடு
வார்கொண்ட மாசுணஞசீர்ச சென்னிமுத லங்கமெலாம்
வளைந்துங் கூட
மேல்கொண்ட வீதியிறபன மணிசுமந்து மேன்மேலு
மிசைசை யோஙகப
பார்கொண்ட மாணிக்க மலையமரும் பெருமானைப
பரவி வாழவாம் உ

எழுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

மணிமறு மாபி னுறைதிரு மடநதை
மனமழுக் காறுகொண் டேடத
தனிவரு மகிழ்வா விளநகை புரிநது
தழுவமண் மகடிரு முகததிற்
பணியணை மீது கண்படை கொள்ளும்
பச்சைமா லெழுந்துதன் கையா
லணிபெற வணிந்த திலகமே நிகர்க்கு
மியாம்புக ழாரிய நாடு ந

நலமலி யறத்துட் றேவறம் போலு
நதியினிற கங்கையே போலும்
புலமலி மலருட் பங்கயம் போலும்
புருடருண் மாயனே போலுங்

குலமலி தருவுட் கறபகம் போலுங்
குவட்டி னுண் மேருவே போலும்
அலமலி வயலசூழ் பறபல நாட்டு
ளியாமபுக ழாரிய நாடு ௫

வேலைமீன சுமநது மெய்பல குறிகண்
மேவியுஞ் சாப்பமா யுழன்றுங்
காலைநே ரசுர ராலடி படுங்
கலங்குமிந திரனுறை நாடோ
சாலவே பெருமை யுறமொரு குறையுஞ்
சார்பிலா ரியாபிரா னரசாள்
சீலமா நமக்கொப பாவதென் றன்னைதச
சிரிபபதிவ வாரிய நாடு ௬

மறைவளந தொலைநத சிறுமையான மூன்று
மன்னரும வலாரிபாற சென்று
விழைவொடு மிரநத மூன்றுநாட் டினுக்கு
மிகசசிறப புடையதே யனறோ
தழைமழை வளபப மெறறைக்கு மோங்குந
தன்மையா லாரியா கோமான
பிழையுறப பிறாபாற சென்றிர வாமற
பெருமையீயா டாண்டவிந நாடு ௭

சிவபிரா னென்று மமாநதருள் சிறப்பாற
றிகழசிவ லோகமாங் கடலசூழ்
புவனமுண் டருண்மா லென்றுமவை குதலாற
புகழமிகு வைகுநத வையபாந
தவமறைக கிழவ னெனறுமவாழ் தலினற
சததிய லோகமா மமா
ரவமிலா மகவா னுறைதலாற பொன்னு
டாமுய ராரிய நாடு ௮

சீரினிற் றிகழுஞ் சிவார்ச்சனை செய்தி
சிவனடி யாரபணி செய்தி
யேரினிற் றிகழு மகமபல செய்தி
யாவர்க்கு நன்மையே செய்தி
நாரினிற் றருமம் பலசெய்தி யென்றென
நாட்டிற்குஞ் செவியறி வுறுக்கு
மாரியத தன்மை பூணலா லிந்நா
டாரிய நாடெனும பெயர்ததால அ

தினமுமிந நாட்டை வணங்கிவாழத் துதலா
சென்னிநா டாயதொன் றிதனசீர்.
நனிதெரிந் தழுக்கா றடைதலாற குன்று
நாடென்று மாயதொன் றிந்நா
டினமலி யெந்நாட் டினுககுமே லாய
தெனவுண்மை நடுமொழி யியம்பி
வனமலி நடுநா டாயதோன றென்றான்
மறறிதன் பெருமையார் வகுப்பார் கூ

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

ஓங்குதமிழ் முதறபலவாம் பாடையினு மாரியமிக்
குயர்வா மென்று
தேங்குபல கலையுணாந்து தெளிந்ததெய்வப் புலவர்களுஞ்
செப்பு வாரேல்
வீங்குதமிழ முதறபலபா டைகள் வயங்கெந் நாட்டினுக்கு
மேலா மென்று
தாங்குபுக ழாரியஞ்சே ரிந்நாட்டை யுரைபபதற்குத
தடையா துண்டே ௰

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

எங்குமே வேள்வி யெங்குமே மணங்க
ளெங்குமே யெம்பிரான் விழாக்க
ளெங்குமே யறங்க ளெங்குமே செலவு

ரெங்குமே யினியபா ட... –
ளெங்குமே கீத மெங்குமே மியங்க
ளெங்குமே கணிகையர் நடன
மெங்குமே யுவகை யெனிலிந் நாட்டி
னெழில்வள மியம்புதற் கெளிதோ ௧௧

பெருநதட மொன்றிற பலரு நீரெடுததுப்
பெருகிய தததமா ளிகைசேர்த்
தருந்தியேற பவாகரு மளிபபது போலிவ்
வாரிய நாடொனறின் மகவான்
பொருநதள் கேசன் பிரமன்மா லெவரும்
பொறகுவை கைக்கொண்டு தததம
இருநதலந திளைததி யாவாக்கு மளிபபா
ரென்லிதை யெனசொலலிப புகழ்வாம் ௧௨

திருவிஞ் லழகாா கலவியாற போகச
சிறப்பினுற கொடையினுற பொறையான்
மருவிய பிறநாட டினாகளை யுயாத்த
வலியள கேசன்வேள சேட
னுருவளர் மகவான் றருமண்மா திவரை
யுவமிபப ரிணையமை யுயர்தத
வருளினிந நாட்டு மைநதரை யுவமை
யாககுவ ரிவர்ககுயாந தவரியாா ௧௩

அறுசீரடியாசிரிய விருததம்

வாங்கலெனு மொழியிரபபோா புகலவாாத்னதயெனவஃதை
வரைநது மற்ற
ரீங்கலிலா வளைத்தலின்பே ரியாவையுஞ்சொல் வாரீபாா
நிகழ்த்து மாற்றந்
தீஙகமையு மில்லெனுஞ்சொல லெனவஃதை வரைநதுமறறத்
திகழ்வீட் டின்பே
ரீங்கமையாத வையும்புகல்வா ரிந்நாட்டோ ரிவர்கொடையை
யென்சொல் வாமால் ௧௪

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

விரும்பிய சிறுமா னேந்திய பெருமான்
விநாயகற் களித்தமாங் கனியு
மரும்புகழ்க் காரைக் காலம்மை யாருக்
கன்னவ னளித்த மாங்கனியும்
விரும்புயிர் நாட்டின் மாம்பொழிற பழுத்து
விழுந்தசெந் தீங்கனி யென்று
லரும்புக ழுடைய விப்பொழிற கனியி னமைசுவை
யளப்பவ ரெவரே ௧௫

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

பாய வேரினிற பழுத்ததீங் கனியினைப
பாதலத் தவருண்ண
வாய நாப்பணிற் பழுத்ததீங் கனியினை
யகலிடத் தவருண்ண
மேய வுச்சியிற பழுத்ததீங் கனியினை
விண்டலத் தவருண்ண
தூய வண்பலாத் தினந்தொறும் வழங்குமித்
தொல்புகழ் நனாட்டில ௧௬

அந்த ரத்தொரு சிறுகடு கெறியினு
மவனியில் விழுமாறு
லந்த ரத்துறு பெரும்பொறை சுவர்க்கநா
டவனியில் வீழாம
லந்த ரத்திடை நிற்கின்ற திருநாட்
டணிபொழின் முடிநீட்டி
அந்த ரத்தெழுந் தென்றுமே கவலைக
ளறச்சுமப் பதினன்றே ௧௭

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

கோதில்பல் வளமை பொருந்திலாங் கலிவண்
குருந்தின்மே லிவர்ந்துகா னீட்டி
நீதியிற் பலகாய் முந்திகளுறைத
னிகரிலாக் கௌணியர் கோன்செய்

வாதினிற் றோலவி யடைந்தகா ரமண
வஞ்சகர் பல்ரமது ரையினி
லாதி யினுட்டுங் கழுக்கண்மே லேறி
யவைநுனி யமருதல் போலும் கஅ

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

இலையென் பதுபூஞ் சோலையிலை யீயென் பதுதே மாலையினே
யலையென் பதுநீர் வாவியிலே யடியென பதுநீஞ் செய்யுளிலே
சலமெனபதுவான் பண்ணையிலே தாழென் பதுநீள் வாசலிலே
நலமென் பதுவே நிறையளகை நாணுஞ் செல்வ விந்நாட்டில

காவென் பதுபூங் காவினையே காதென பதுவார் காதினையே
தாவெனபதுவோர் தாவினையே சரணெனபதுசெல்சரணினையே
யேவென்பதுகூரேவினையேயெள்ளெனபதுநெய்யெள்ளினையே
மாவெனறுரைக்கு மடவாகண் மருவுமிந்த வளநாட்டில் உ௦

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

விலகிலாப புவிமா மடந்தையந் தரத்தின
மேனுல கெவையுமோர கானந
தலையினமேல் விழினும விழுமென வஞ்சித
தக்கவவ வுலகெவற் றினையு
மிலகுமெண் ணிலலாக் கைகணமே னீட்டி
யெறறைக்குந தாஙகுதல போலு
மலகிலாத தென்னந தருககுழாம விணணை
யளாவிமே லோஙகிய தோறறம உக

தாஙகுசெங கமல விருமலா வளியாற
சாய்ந்தொன்றோ டொன்றுதாக் குறநீா
வீங்குபா சடைமேன் முத்தெனத துளிகள்
விளஙகலசெங குமுதநண் பகலி
னேஙகுவெள் வளையை மதியெனத தழீஇப்பின்
னுண்மைதோந தானம வாடிப
பாஙகுநின் றிடலைக் கண்டுகை கொட்டிப்
பழிப்பறச சிரிததிடல் போலும் உஉ

கண்ணிய கொடிமேற் புனைந்தபூந் தொடைகண்
டூன்றிடப் புரிசைமே னிற்ற
லண்ணியவீர ரிருசுடா நடமா
னருள்விழி யாயசேர்ந் திருந்து
மெண்ணிய வவற்றை விழுங்குவ தென்னெனத்
தெறிதாத்துவின் னியங்குரு பணியைத்
திண்ணிய வீட்டி யாற்குத்தி யலைத்துத்
திசைவியப் புறவைத்தல போலும் உ௩

மருதமாஞ்சோலை கூந்தன்மற் றதன்பால்
வருமதி முகங்கண் டங்கமுங்கு
குருகுவேய் தோள்கண் மணற்குன்று கொங்கை
கொடியிடை நிதம்பம்வான் றடாகம்
பெருகிய வாழை துடைகைகாற் செவ்வாய்
பிறங்குவண் கமலநீள் விழிகள்
வருமலாக் குவளை யாகவீற் றிருந்து
வளர்ந்தர மகிழ்வதிந் நாடு உ௪

மடந்தையா மேலவீட் டௌளிடு மகிலின்
வண்புகை வாயிலின் புறமே
யடர்ந்துசெல் பான்மை யனைவர்குழலை
யாய்முகி லினமென வகத்துப்
படர்ந்துசென் றருகே பார்த்துநமக்குப்
பகையிவை யினியெனச்செய் வோமென்
றுடங்குபே ரசசம் புறந்தள்ள நடுங்கி
யோட்டஞ்செய் தோற்றமோப் பாமால் உ௫

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

உருவேய்த்தோ ளிருநிதம்ப நலமூன்று விழிமூக்கி
னொளிருமுத்த
மிருளோட நான்முக மின் னனுசிடையோப் பறுபதமே
லெழுபொற் கொங்கை

மருவார்செங் கமலமென்கை யுடையாரிந் நாட்டினில்வாழ்
மயிலன் னார்க்
ளருகாத விவ்விரும்பூ திவளவன்றெடுத்துரைப்ப
வடஙகுங கொலமேலா ௨௬

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

விரிமலர் மேயோன் மிளிர்துழாய் மாயோன்
விண்ணவர் வியக்குமிந் நாட்டி
னரிவைய ரிடத்துஞ் சோலையி னிடத்து
மகன்றபூங் கடிதடங் கவினுங்
கரியபூங் குழலார் மாரபுமா ளிகையுங்
கைக்கடங் காததன நிமிரு
மூரியமின் னனையார்கொங்கையு மேலா
ருள்ளமுஞ் சாந்தமே மணக்கும் ௨௭

கருதிய தெய்வப புலவர்பாக் களுங்கருங்
;ணக்குறு வளமையிந் நாட்டிற்
கருதுமை பரிசோந் திலங்குமின் னனையார்
கண்ணும்வான் சோலையின் கண்ணுங்
கருதிய வன்னச சிலம்புறு நலலார
காலுமீர்ப் பண்ணையின் காலுங்
கருதுமால் வளைகள் விளங்குறு மடவார்
கையுமபூ வாவியுங் கையும் ௨௮

திருமகள் கணவன் மார்பினை வெறுத்துத்
தினமும்வா ழினையபொன் னாட்டி
னிருமைசேர் மணிமே கலையுறு மாது
ரிடையும்பொன் மாளிகை யிடையு
மருவுமா லாம்ப லேயும்பொன் னனையார்
வாயும்பே ரகழியின் வாயுந்
தருமலர் மஞ்சு துஞ்சும்பூ வையர்தந்
தலையுமவான் புரிசையின் றலையும் ௨௯

கொடிநடு நிறுத்திச் சூழவெண் முத்தஞ்
சூழிற்றுசெம் மணிமுற்றஞ் சூழ்ந்த
வடிவுறு பவளக் கைபிடிச சுவாமேல்
வயங்கமா ளிகையுயா தோறறம
படிசுவை யுணவு நதிமத வேழம்
பசுமணி யொவவொன்றல விண்ணை
நெடியநா வெண்பற செய்யவாய் திறந்து
நிமிர்ந்துநேர் சிரிப்பது போலும ௫௰

இருவகை முளரி மலருமென் மலர
வெண்ணிலா நாளநீர் வயஙக
ஒருவின்வான கதிரக ளிரண்டையுண டெழு
முரசங்கட கெளியமோ வெனறு
பெருகிய வரவின் குழுவெலா மொருஙகு
பிலததினின றெழுநதுமேல வநது
வெருவவெண் ணிலலாப பானுவு மதியும
விழுஙகிவாய ககருதல போலும ௫௧

ஓங்குநம் முருவ மெடுத்தமா லந்நா
ளுபேநதிர ஞகிவீற றிருநத
வீங்குசீாத தீறககங காண்டுமென் றெழுதல்
விழையமீன வானதி பாய
ஆங்கவை தடததி லின்மைகண் டெருமை
யடுததலுங் கமுகிளம் பாளை
தேங்குநீா தோன்றச சேலென வருநதுந
தெளிவிலார் சுகமென்று மடையார் ௫௨

நகைமணி குயிற்றி விண்ணுயர் மாட
நகுமுடி புனைந்துதாழ தொடையின்
மிகைமலர் தொடுத்த நுனிசிறு வளியான்
மேன்மேன வாயிலின் சைவ
தகையினுட் டெயினுந் தையலாா முகத்தைத

தண்மதி யென்றுவாய் விழுங்கப்
பகையின்வான் பணிகள் சினநதுநேர் வந்து
படம விரித் தாடுதல் போலும. கஉ

கொச்சகம்

எ ழுதுபுகழ மறையொலியு மெழுதாத மறையொலியு
மெழுசுவையா கமவொலியு மினியபுரா ணத்தொலியு
மெழுதருமந் நூலொலியு மியமபுபிற பாவொலியு
மெழுகலியினெழுகலியி னிறுமாபபை யடக்குவன. கங

முரசொலியு முழவொலிய மொய்தாள வலம்புரியின்
விரவொலியும பொறசின்ன மேவொலியுங் கஞ்சனத்திற்
பரவொலிய மியாழொலியும பலவகைய துளைக்கருவி
வரவொலியு மிநநாட்டின் மல்குவன பலர்வியப்ப கச

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

ஓதிமங் கரையிற சூழசசெங் கமல
மொளிர்தட நீறணி மறையோர்
நீதியிறசூழநது செய்யுமவேள வித்தீ
நிறைகுண்ட நிகாதநிடு மதனபாற
றீதினமா முழுதுந தளிர்தசெதான்று நின்றல
சிவனவி பெறநிறறன் மானுங்
கோதிலவ வாவி நாப்பணிற றுயிலகார்க
குழாமெழல் புகையெழல போலும். கரு

கடிமணி குயிறறி மேனுல கெல்லாங்
கடந்தபொன் மாடங்கார் மேக
மடியுற வருகு வெண்முகின் முடியி
லமாமேற செலநிற்குந தோற்றம்
பொடியணி பெருமான் முன்புபோ லின்மை
பொங்கழ லாயடி முடியு
நெடியனுமயனுங் கேழலா யனமாய்
நேடநிற் பதுதிக ராமால் கசா

நிலைப்புறு பொழில்கள் இலைதொறு மிகுசெந்
நிறத்தளிர் பொதுளிய தோற்ற
மிலைகனி காய்பூ முதற் பலகைமா
றெண்ணுரு தளிபயது மன்றிப
புலமுறு பவறறைக் கவர்வதற் கடைந்தோர
பொங்கிரு ளாலவை தெரியா
தலமரு வாரென் றெண்ணிலாத தீப
மளவிலகை யேந்துதல போலும ௩௮

மன்னிய தடமும பொழிலுமவர்ன பணையு
மாடமும புரிசையு மகமுந
துன்னிய பிறவு மறையமேன முகிலின
ருகுதிவந துறைநதிடன் மகவான்
றனனில வளமை யலாகளுநோககிற
சாருஙகண் ணேறெனக் கையான்
முன்னிய கரிய படாம்பல வெடுத்து
* மூடிய பரிசினை நிகாக்கும ௩௯

நலமுறு தம்மை யீனறுதாங குதலசெய்
• நனறியாற கனிதரப பாஙகர்
நிலவுபற கதலி முயல்களபோற குனிநது
நிறபமற றதுகண்டு புவிமான
குலவுவாய் திறததல போலுமா சினிவேரூக்
குழாததினிற பழுததீவ கனியாற
பலமுறு மவனி குளிாநதபூஞ சோலைப
பரபபெலாமவெடிததிடுந தோறறம ௪௰

மநதிகள் கரையிற சூழ்நதிடச செநதா•
மரைமலா வாவியி னடுவோா
முநதிய மயிட மூழ்கிமே லெழுதன்
மொய்புகழ் வழுதிமே லேவ
நநதிய வமணா சூழ்நதுசெய் வேளவி
நகுமழற் குண்டததி னுப்பண்•

வெந்திறல் வேழ மொன்றுமே லெழுந்த
வியப்பினை நிகர்த்திடு மன்றே ௪௧

உழுபவ ரொலியு நென்முளை வீச
லுறுபவ ரொலியுநீர் பாய்ச்சி
யெழுபவ ரொலியுங் களையெலாங் களைவுற்
றெடுப்பவ ரொலியுநந் தெய்வந்
தொழுபவ ரொலியும் விளைகதி ரறுத்துத்
தொகுப்பவ ரொலியுநெற் குவித்துக்
கெழுபவ ரொலியு மிடந்தொறு மோங்குங்
கிளர்புக ழாரிய நாட்டில் ௪௨

மனுவினு மதிக நீதியோ னாகி
வானவ ருய்யநன் கண்ட
கனைகடற் பிறவாத் தெள்ளமு தினுக்குக்
கண்ணப்பர் போலன்ப னாகி
நினையுமெவ் வுயிர்க்கும் பெற்றதா யாகி
நிகரிலா வாரியர் கோமான்
வனைதடந் தோளாற் புரந்தவின் னாட்டின்
வளமெலாம் வகுக்கவல் லவர்யார் ௪௩

கலிவிருத்தம்

இனைய பல்வள மெய்திய நாட்டிடை
சிலவின மாயன மணத்திறப் பூந்தேவியர்
மனைக் ழுத்தணி மங்கல நாணென
வனைய வோங்குமோர் மங்கல நன்னகர் ௪௪

இலங்கு மின்னக ரெண்ணருஞ் செல்வமுந்
துலங்கு போகமுந் தொக்க சிறப்பினு
லலங்கு விண்பொன் னகரு மளகையுங்
கலந்தி ருக்கின்ற பான்மை கடுக்குமால் ௪௫

நாம கட்கய ஞவினுஞ் சான்றது
மாம கட்கரி மார்பினு மேலாய

தேம மூனறுல கின்றதாய்க் கெமபிரான்
வாம மெய்யினும வண்மைய திந்நகா ௪௬

அன்னம வேணடினு மாடைகள வேண்டினுஞ்
சொனனம் வேண்டி னுஞ்சொறகலன் வேண்டினு
மென்ன வேண்டினு மியாாக்கு மளித்தலா
விநந காககிணை யாநக ரிலலையே ௪௭

கவினு மாறு முகமின்றிக் கநதனு
மவிாக ருமபுவில வின்றி யனஙகனும
புவனி வநதவிப பொன்னகா நண்ணினு
விவரை யாவரி னையரென றோவரால ௪௮

எஙகும வேளவிக ளெஙகு மறையவ
ரெஙகு யாதவ ரெங்கு மறவொலி
யெஙகு மீகைய ரெங்குந தருமஙக
ளெஙகு மாமண மெஙகு மியங்களே ௪௯

மாசி லாத மகிழநரோ டூடிய
நேச மஙகையா செங்கை யினீககிய
காசு மலகு கலன்களு மாமணம
வீசு மாலையும வீதியிற குபபையே ௫௦

எலலை யிநநகர்க கெலலா முளவெனபா
ரிலலை யெனபன வெததனை யோவுணடு
செலல விலலை திருடடிலலை பொய்யிலலைக
கொல்ல லிலலை குறையிலலை நோயில்லை ௫௧

பருகு நீர்த்தட மேபஙக முள்ளன
மருவு செய்யே மணிக்கம் பலையன
திருவின் சந்தனச சேறே கடியன
கருது மினனா சிலமபே கலியன ௫௨

செய்ய வாவியே தீர்வில பயததன
துய்ய காவே யலரன தோகைய

விட்ட மேன்மை விசைய நிசிசல்லார்
கட்டிம வண்ணக் கலைக ளவிழ்ப்பன ௬௭

நகுவி மானமவி மானத்தை நண்ணுவ
தருபொன வேதியோர வேதிகைக சாரவன
மிருக ருப்பு கருமமினை மேவுவ
தொகுபல கொககொரு கொக்கினைத தோய்வன ௬௮

செருக்கு மைநதா பிணக்கறச சிறறுண
வுருககு நலலாரவா யூடலைக கண்டுகாப
பெருதத நாக ம பிணககறத தேனெறிட்டு
வருக்கை யின்சுளை மந்திவா யூட்டுமால் ௬௯

செய்கை நலல தெரிவையா பாவரு
மைக லபபின மகிழநாக கடந்துவார
வைக லும்மிறு மாநதுமே மேனுக்குநகொாந
கைக ளநநவா கைகட கடநகிடா ௭0

உயருந தங்க ளுரைககுப பகையென்று
மயிலன ஞாபலா வணசிறை வைததலபோற
குயிலுங் கிளிளையும பூவையுங் கூட்டினிற
பயிலச செயது பழககுவா தேமொழி ௭௧

தொடுத்தப்பாகச சுவைசொட்டு பாககளை
படுதத காதலிற கேட்டு மகிழநதுநே
ரடுதத நாவலாக் கமபொனனு மாணடயு
மெடுதெத தெதுப பெருஞ்செலவ ரீவரால ௭௨

வேழ மெண்ணும விழுமநம பேரினை
வேழ நீகொணட தெசனென வீட்டலபோல
வேழ மீாத்து மிந்திததொடித் தெண்ணிலா
வேழம் பலவிற கறிதது விழுங்குவ ௭௩

கொச்சகம்

வாங்குவன வாசிலேப மயங்குவநா னிலபபொருளை
யேங்குவன பொறசிலம்பே யிழிவசெழு மலாததேனை

தூங்குவன மாலைகளே துகளுறுவ வீதிகளே
தாங்குவன நிதிப்பெருக்கே தத்தைமேவுவ பொழிலே ௭௪

வாடுவமின் னாரிடையே வணங்குவமின் னார்நுதலே
சாடுவநல் லார்விழியே தாழ்வவவர் பூங்குழலே
வீடுவவெந் தீமைகளே வெறுப்பவொரு மும்பிழையே
வோடுவநீர் நதித்திரளே யொடுங்குவகற் றவருள்ளமே ௭௫

கலிநிலைத்துறை

தேக்கு பூமுதற் பற்பல தானஞ்செய் செல்வர்
வாக்கு நீர்ப்பெருக் காற்பயிர் நாட்குநாள் வளர்த்
தோங்கு மப்பெரு விம்பினை நோவறத் தமைக்
காக்கும் விண்முகிற் குறையுமேலெழுவனக் கடுக்கும் ௭௬

புனமற் போர்செயப் பகன்முற்றுங் கடிதடப் பொற்றேர்
ரினிய காளையர் ரேறுத லன்றி வினமத்தவே
ணினையு மாகமக் கலவிப்போர் செயநிசி முற்றுங்
கனிவி னேறுவார் மங்கையர் கடிதடப் பொற்றேர் ௭௭

நீடு சாபமு நிறைவலிப் பகழியு மாக்கி
நாடு மூவுல கினைநிரு ணங்கைதான் படைத்த
கோடி மாரனைக் கொடுத்திட வளர்ப்பன போல
வாடில் செய்யெலாங் கன்னலு மலர்களும் வளர்வ ௭௮

நிதமும் நீசிலை யாக்கக்கொள் கழைபலர் நேரிய
வதிரு மாலையிட் டரைப்பர் புனமல ராகளந்தோர்
விதைப்பின வந்துபா ரணத்தமை நாணியாக் கொண்ட
மதனை யோலமிட் டழைத்தல்போ லொலியிடும் வண்டர் ௭௯

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

பாவலர் செய்யு ளோங்கும் பாவலர் செய்யு ளோங்கும்
பூவலம் படரு மோங்கும் பூவலம் படரு மோங்கும்
காவியங் கண்ணு ளோங்கும் காவியங் கண்ணு ளோங்கு
மாவினம் பலங்க ளோங்கு மாவினம் பலங்க ளோங்கும் ௮௰

ஓதுசங் கலைக ளொங்கு முருசங் கலைக ளொங்கும்
பேர்துசெய் மணத்தா ரொங்கும் பொங்கெழின ... அக
மணத்தா ரெங்குந்
நீதறு மகத்தா ரெங்குஞ் செந்தமுன் மகததா ரெங்கு
மேதமே வையயா ரெங்கு மியாரையும் வையயாரெங்கும்

கலிநிலைத்துறை

இனிய சொல்லன பூவைவா யேகுயில வாயே
கனிவின கிளிவா யேயல கழனியின் வாயும்
புனித நன்மணஞ செயதுமா தரையணை பொற்பு
முனிவின மைநதாபா லேயல மொயபொழிற கண்ணும் அஉ

அறுசீரடியாசிரிய விருததம்

கொங்கை யேநதுதன மின்னனு ரேயல
கொயவன நறும போதும
சங்கை யேயட்டுதல் கலைவலோ ரேயல
தையலா மிடறேடுந
துங்க வண்டொலி காவினபா லேயல
தோகையாாகைபபாலும
அங்கமோ'துதன் மறையவ ரேயல
வலாததடம பயிலசேலும அக

கொச்சகம்

அரியமறை முழக்கொருபா லாகமத்தின் முழங்கொருபாற்
புரிமிருதி முழக்கொருபாற புராணத்தின முழக்கொருபாற்
றரியிசைஞான முழக்கொருபாறறமிழமறைமாமுழக்கொருபால்
விரியிய னூன் முழக்கொருபானமிளிரபிறபா முழக்கொருபால்

மண்ணவாத நெருககொருசார் மாதிரதகா நெருக்கொருசார்
பண்ணவாத நெருக்கொருசார் பாதலததர்நெருக்கொருசார்
விண்ணவர்த நெருக்கொருசார் மிலைவணததர நெருக்கொருசார்
றெண்ணயனர் நெருக்கொருசா ரிநதிராத நெருக்கொருசார்

முழுவிளவொலி யொருபான் மிக்க
முரசொலி யொருபாற் கஞ்ச
மெழுமொலி யொருபா லியாழி
னியம்பொலி யொருபாற் சின்னந்
தழுவொலி யொருபாற செலவர்
தருமொலி யொருபால வாழ்த்திக்
கெழுமொலி யொருபாற் கீர்த்தி
கிடைத்தமை கலமு தூரில ௮௫

கலிநிலைத்துறை

ஓங்கு மாதவ ருறைதிரு மடங்களு மபல
தாங்கு மனனமா தானஞ்செய் மடங்களும் பலல
தேங்கு தீஞ்சுவை திகழ்தீப பநதரும பல்ல
பாங்கு சோபனா கலைபயில சாலையும பலல ௮௭

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

யோனி வாயப பட்டுப் பிறநதிடா வீசனை
யுயாபதி பனனுளும்
யோனி வாயபபடடுப பிறகதுமா லயனமுத
லும்பரு மண்ணோரு
மேனையோ ரும்புன் பசுக்களே யெனபதை
யிழுமதையோா தெளியாத
தேனோ யோவெனக் கிள்ளைக ளுரைததல்கேட்
டிரங்குவ பலபூவை. ௮௮

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம் [பூண்டு]

ஈசன்மெய் யெழுத்தைந தெண்ணி யிணைபிலகண் மணிகள்
வாசவெண் ணீறு மேனி முழுமையும வயஙகப் பூசி
மாசிலா நான்குஞ செய்து நானகையு மருவ வைகு
மாசைமே லாசைபிலலா வடியவா கூட்ட மெஙகும ௮௯

கலிநிலைத்துறை

கர்சு நாண்மலர் பறபுநற காய்கனி தேமா
வாசி லாதசீ ரின்னிசை யணிபொருள் வியப்பம

பேச வான்றொ டொழிவெலாம பிறங்குத லனறி
மாசி லாதநன னுவலர் பாவெலாம் வயங்கும கூ0

தூய்ய கொங்கையுந தோள்களு நிதமபமுந துடையுஞ்
செய்ய தாள்களும புறஞசறறே தெரியநுண் டேசு
மையின மெய்புனைந திளநகை யுலகெலா மயக்க
வைய மன்றெலா மஙகைய ரணிநடஞ செயவார கூக

தளர்நு சுபபினமே கலைபொன்முன் றுனைவெண் டரள
மொளிதன் மங்கைய ருறுபபெலா முறறபல கலனை
யிளமை யல்குலெப போதுநதோய சுகமெமக் கலலா
துளது கொல்லுமக கெனறுமுன் சிரிததலை யொககும கூஉ

தங்க ளுயகா மணிநிறந தலைபுய மெலலா
மஙகை மாாபிற மாதாகள கவாநதிடா வண்ண
மங்க மாகுறி யிட்டென விளஙகுமன போடு
துஙக வூடலா லுதைததாட் செமபஞசிச சுவடு கூங

கொசசகம

காமெலலாந தகடவொாற களரயெலலா மடவனனம
பாமெலலா மலாசசோலை பனையெலலாம விளைசாலி
சாமெல்லாஞ் சூறபணிலந தடமெலாஞ செழுஙகமலம
மேமெலலா முகிறறொகுதி வீடெலலாந தனகருவியல கூச

அறுசீரடி ஆசிரியவிருததம்

சேறு மணக்குஞ செய்யுளளாந தெயவ மணககுஞ செயயு
ளெலா
நீறு மணககு மஙகமெலா நிறைபூ மணககு மஙகையெலாஞ்
சாறு மணககு நியமமெலாஞ சாந்த மணக்கு நியமமெலாஞ
சோறு மணக்கு மககளெலாஞ் சொரிநெய் மணக்கு மகஙக
ளெலாம கூரு

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

முன்னமொரு சூர்ப்பனகையான் மனைவியொடும் வலாரியைய
முதிர்ந்து நீங்கத்
தன்னமொடு சயந்தனுமவண் சிறைமேவப் பலவளமுந்
தவிர வேங்கு
மாநகரை மனைபுதல்வர் வளத்தோடு மாரியர்கோ னகலா தாளு
நன்னகர்வெண் சுதைமாட வரிசையாம் பற்காட்டி
நகைக்கு மன்னோ

கலிநிலைத்துறை

இன்ன சீரபல வெற்றிய மங்கல மென்னும்
பொன்ன காக்கர சாயினன் பூதல முழுது
முன்னு மாரிய ராசனென் றுரையியற் பெயரின
மன்னர் மன்னரும வணங்குதாண் மணிமுடி வேந்தன் ௧௭

கொற்ற வெண்கொடை குவலைய மெங்கணு நிழற்றச்
செற்ற நேமிவெண் டிசையெலா நடையறச் செல்லச்
சொற்ற வாருதி சூழ்புவி முழுமையு மொருதார்ப்
பொற்ற டம்புய மேருவாற் பொதுக்கடிந் தாண்டான் ௧௮

அட்டின் மாற்றலர்க் கந்தகன் போன்றுபல் லுயிர்க்கு
முட்டு மாறிய மொப்பவ னொக்குமே பருளாற
படரு மைந்தரு நிகாப்பவன் பற்றலர் நிணம்வா
யிட்டொய் திக்கெலாம பார்க்கின்ற வெரிதவழ் வேலான் ௧௯

வாய்ந்த பூதல மெங்கணு மழைவளஞ் சுரப்ப
வாய்ந்த தானமு நதவங்களு மறமும்வண் பொருளுந்
தோய்ந்த வின்பமு நிலைபெறச் சுரர்மகிழ் வெய்த
வேய்ந்த நான்மறை வேள்விக ளெண்ணில செய்தான் ௨௰

கோதி லாதமற போரினுல் வீமனைக் கொடையாற்
றீதி லாதசீர்க் கன்னனைத் திகழும்விற் போரா
லோதி நேர்புய விசையனை யொத்தவ னென்னு
நீதி யோட ரசாள்கையாற் றன்னையே நிகர்ந்தோன் ௨௧

முற்றுநீத்தமா தவத்தினர் முனைமிகு பயமும்
பெற்ற நான்மறை யாளர்பாற் பொருவிலாப் பணிவுங்
கற்ற நாவல ரவையின்மேற் கணக்கிலா மதிப்பு
முற்ற நல்குர வெளியர்பா லிரக்கமு முள்ளான் ௩௨

சொன்ன தானமுந் தூயகோ தானமும் பூமி
மன்னு தானமும் பற்பல தானமும் வழங்கிப்
பொன்ன வாமலர்ப் பொழில்வைத்து வளர்த்திடன் முன்னு
தன்னை நீங்கிய தருமமென் றனைத்தையும் புரிந்தான் ௩௩

விழையு மாலமேய்ந் தாலுண்டாலம்வாழ் விமலன்
பழைய வாலயம் பற்பல புதுக்குப் புதிதாத்
தழையு மாலயம் பற்பல சமைத்தவன் விழாக்கள்
குழையு மன்போடு பற்பல குறைவறச் செய்தான் ௩௪

எங்கு நாயக னினிதுறை யாலய மெல்லாந்
துங்க வாகமஞ் சொல்விதிப் படிசெயும் பூசைக்
கங்கண் வேண்டுவ யாவையுந் தினந்தின மகிழ்விற்
றங்கு முண்மையாற் காலந் தொறுமிகத் தந்தான் ௩௫

மின்னு கண்மணி நீறணி மெய்யினர் வந்தால்
மன்னு மாதனத் தெழுந்துமுன் வரவெதிர் கண்
டென்ன பாக்கியஞ் செய்தன னடியனே னென்று
சென்னி மேற்கரங் குவித்தவ ரடியில்வீழ் சீலன் ௩௬

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

படைகுடி கூழ் மைச்சு பற்றுநட் பரணென் றாறு
முடையவ னாகி மன்னர்க் கொருசிங்கம் போன்றான் மிக்க
வடலினுஞ் சாமை யீகை யறிவூக்கந் துணிவு கல்வி
முடிவி லின்பந்தூங்காமை முதற்பல நலமு முள்ளான் ௩௭

அளவிலா நீதி நூலு மறநெறி வகுக்கு நூலும்
பளகிலா விரதம் வேழம் பரிபடைத் தொழினூ லாதி
வளமுறு கலைக ளெல்லா மாசறத் தெளிந்தவ வாற்றே
யுளநுழை தரப்பல் லோர்க்கு முணர்த்துறு முரவு மிக்கான்

தளகொடு பிரந்து நின்று தங்குறை சொல்வோர் காட்சிக்
கெளியவனாய்ச் செய்ய முகமலர்ந் தின்சொற் கூறி
யளியினாற் சீரே சீரென் றவரவ ரெண்ண மெல்லா
முளமகிழ் தரமு டித்தே யுபசரிப் பிறவுஞ் செய்வர்னாகூ,

பகைவ ராற் களவர் தம்மாற் பரிசனம் விலங்கு புள்ளாற்
றகையுறு தன்னா லென்றுஞ் சாரபய மொழித்துப் பூவின்
மிகையுறு முயிரையெல்லாம் விழியினை யிமைகாக் கின்ற
வகையென வோம்பி யாதி மறைநெறி புதுக்கி வைத்தான்

வேறு

அன்பொ டொறுமை நடுநிலைமை யடக்கமொழுக்க மருளவாய்மை
யின்ப நட்புப் புகழீகை யினசொல் கல்வி கேள்வி குணம்
வன்பி னூக்கங் கண்ணோட்ட மாட்சி யறிவு செங்கோன்மை
முனபொப புரவு சான்றாண்மை முற்றப் பிறக்குமிடமானான

வலிமை கால மிடனறிந்து வலிய கொடுங்கோன் மன்னர்களை
மெலிய வமர்செய் தோர்கணத்தில் வென்று வாகை மிகச்சூடிக்
கலிசெய் வீரக் கழற்சரணங் கவின வணிந்தன் னோர்பொருளை
யலைடக் கவர்வன் குடிதளர்ந்தா லறிவிலானன்று மவாங்காதான்

வேறு

கூறுதிசை யெட்டினுமெய்த் தருமமிகழ்ந் தெழுந்தெழுந்து
குதிகொண் டாடப்
பூறுதலில் விண்ணோரு மண்ணோரும் பல்லாண்டு
பல்லாண் டென்னத்
தேறுநெறி மறையறவோர் செயுமகத்தி லவலஞ்சுழித்துச்
செந்தீ யோங்க
நாறுகொடைப் படையேந்தி யிந்தமா நிலம்புரக்கு
நாளி லோர்நாள் ாகஈ.

கலிநிலைத்துறை

கருமலர்க்கொடி நாமக ளன்னு பொற்றாலி
யறுப டாவகை நஞ்சமுண் டருளிய பெருமா

னூறி னட்புறுந் தோழன்வா ழொருநக ரென்ன
மறுவி லாதபல வளமுஞ்சால் மங்கல நகரில் ௱௧௪

மூவசீரடியாசிரிய விருத்தம்

ஓங்குபொன மடந்தை கமலமுங் கணவ
னூழுநீத தகன்றிடா துறைபத
தேங்குபல பாவை பரதொடு தூங்கத் திசைபெலாஞ்
செவிகரங் கவிழுபப.
வீங்குபே ரெழில்செய சூடாமணி நால
விளங்குபல கொடிகளின் னசைபத
தாங்குபல படையின் வீரக ணிறபத
தகுமுா சென்னில முழங்க ௱௧௫

வாய்ந்தபல வளஞ்சேர் சூடாமணி முகப்பு
வானளா போங்கநன மணிபா
லாய்ந்துசெய சிலம்புங் கொலுவின மண்டபமு
மரங்கமுந தெற்றியுஞ் சால
வேய்ந்தவத தாணி மண்டப முதலா
விளம்பிய பிறவுநன கொளிர
வேய்ந்தபொன வாயிற பற்பல கவின்செ
யெழுநிலை மலகுகோ யிலினகண் ௱௧௬

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நிகரில்செழும பொறறரைமேற சுடர்விடுசெம பவளக்கா
ணிறுவி யும்பர்
திகழுமா கதப்போதி சேர்த்தலைமேல் வசசிரவுத்
திரங்கி டத்திப்
பகருநவ மணிபரப்பி யோவியங்கை புனைந்துசெம்பொற
பலகைமீது
நகவிணக்கி நவமணிசசா ளரப்பளிங்கின் சுவர்த்தலமும்
நன்கு செய்து. ௱௧௭

பேணிலமா ளிகைவேதி சூளிகைபன் மணிச்சிகரம
விழைய வாக்கி
மாணிலகோ மேதகத்தி னமைகொடுங்கை சூழ்புதத்து
வடங்க ளூற்றிக்
காணிலபன் மணியொளிர்பொன விதானமேல யாத்தபல
கையினின றூங்கும்
வாணிலபொற சோபானச சுடாபாடபு மததாணிமண்டபத்தில

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

தூங்குபே ரிருளை யெடுத்துவாய விழுங்கேரு
சுடாவிடு செபமணி குயிற்றி
வீங்குசெம பொனனு லழகுறப புனைந்து
விளங்குசிங காதன மீது
தாங்குபா துகைமேற சரணம்வைத்த திருபாற்
றகக்வா மருங்குறச செனறு
வாங்குவிற றடக்கை யாரிய ராச
னனவா சிங்கம விற்றிருந்து ௧௧௯

முபங்குமெய் நடுமோய கறையொடு சூழ
முதிராசுவைத தெள்ளமு தொழுக
இயங்குவின் மதிபாா வநது நின்றெனன
வெழினமணிக காமபொடு பசசை
வயிங்குநற சிகரங் கவினவெண டாள
மணிவடஞ சுற்றெலாந தூங்க
தயங்குவெண் கவிகை திசையெலா நிழற்றித
தண்ணிய விளநிலா வெறிபப ௧௨௦

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

பூமேவு தாஞசுமகக்கும புவிப்பொறையை யொருதோளாற
பொறுத்து நீககு
மாமேவுநன்றியினை மகிழ்சேட னுந்திசையில
வுதிபல வாய்பபுங்

கோமேவு தமநுதல்கூட் டினுமெடுத்துச் சொரிந்தமணிக்
குவியல் போலத்
தூமேவு முடிமீது விலக்கட்ங்கா மணிமகுடஞ்
சுடர்விட் டோங்க ௱௨௧

திருமுகத்தி லிருவிழியும் பெருங்கருணை மடைதிறந்த
செயல்போன் மின்ன
வொருமதியி னிருபாலு மிருபருதி யுதித்தொளிர்த
லொப்ப நாளுங்
குருமலரா முறைவதனத் திருபாலு மணிமகரக்
குழையில் வீச
நிரைநுதற்புண் டரதிலக நிலவுறவாய முறுவலிள
நிலவெறிப்ப ௱௨௨

தகைமுகமா முழுமதிய மீன்றவொரு குழவிமதி
தவழ்தல போல
மிகையொளிவெண் முத்தார தவழொருபாற் சிறந்தமறு
விளங்க மேவிப்
புகழுமைமா வலரபலரு மகலநிற முரமென்று
புகழ்தற் கேற்ப
வகலநிற முரம்வாய்ந்து முலகலந்தா ரணிமரும
மழகு செய்ய ௱௨௩

கொங்குறுதாரப படைசூழ்ந்திசை சயமாது வாழ்செம்பொற்
கோயி லாகி
மங்குமுறை யிகலவேந்த ரெவரையும்போ ரிடைவென்று
வாகை சூடித்
தங்குசுடர மணிவலயம் புனைந்தொன்னர் முகம்வாடத்
தழைந்து செம்பொன்
பொங்குமக மேருவெனப புடைபரந்து வீங்கியிரு
புயங்க ளோங்க ௱௨௪

பஙகயமா நிதிசஙக நிதியிரண்டும் வள்ளன்மை
பழகு மாறு
தங்கியசீர்க் கமலமொடு சங்கவிரே கைபமைந்து
கனின்ற துமபப
பொங்குபுகழப பாவலரும் வறியோரு மிவைபோதும
போது மெனனச
செஙகனக முதறபலவு மெடுத்தெடுதது வீசியிரு
செஙகை சேபப கஉரு

வெயினமணிபபூ ணெடுமோனே ரிவவரச னிலகுதிரு
மெயம றைப்ப
வயனமறைதத துநதியொளிர் கௌவுததுவநனடிணிமறைத்த
தகலங குலலை
வயமலிபொற ற்றுணமறைதத வவைவோலவியாணமறைறயேன்
மறைகக்ுங குறற
வியலெனது நடுவெனுமபோக் கடாதெனபபீ தாமபரததை
யிடைசோத தோஙக கஉசு

மூநதமூநதப பணிவேநதா முடிமகுட மொனறொடொனறு
மோதி மீது
சநதுநவ மணிததிரளும பொறறுகளும பேராபபமறை
செமபொற றுளக
விநதிலப் பகைவர்தலைத தொகையெலலாஞ சிதறவுதைத
தெடுத்த திககி
னாநதவிழுந துருளவெறறிச சயவீரப பொறகழலக
ளணிநது'மலக கஉஎ

பெருகுபுகை பொறிதுமமி விழுஞசெநதீ யெதிரெடுததுப
பிறமொன ஞாமெப
தருமிறைசசி பூமாலை மெடுததெடுத்து வாய்ப்பெய்துந
தணியா தோங்கும்

திருவாட்போக்கிப் புராணம்.

கருதுகடும் பசியினைமிகு நிணம்விழுங்க காவளைத்திக்
கடைவாய் நக்கி
மருவலாமுன்வரவையெடுத்திசையினும்பார்த்துறுசின

வணங்காத மணிமகுட மன்னருமபொன் முடிசாய்,
வணங்கி யெய்தத
வணங்காமே னகையனையாருபாலும பொறகவரி
யசைத்தல் செய்ய
மணங்காலபூங குழலரமபை போலவாவெள ளடைசுருட்
வணங்கி வாழததப
பணங்காலு நிதமபவருப பசியனறா செமபொனமணமப

செயயதிலோத தமையனையாா முன்னடஞுசெய்
தினனிசைததேன செவிவா யூறறத
துயயசெழும பனிதீரங கலவையும் பூ மகளபோலவார்
துளிபப வீச
மையமர்பூம பொழினமலர்ததேன றுளிசிதற விளநதென்றல்
வந்து லாவ
வெய்யமலாத தொடைசசெழுநதேன் சொரிநதுமிகு
மணமெஙகும் வீசி நால ௧௩௩

அருநதவமா முனிவா குழாம பலலாண்டு வாழ்கவென
வாசி கூற
வருமபுகழ் நாவலாகீததி மலரெடுத்து நாலவகைப்பா
மாலை சூட்ட
விருநதலமா முடிமன்ன னிருகடைக்க ணருளின்வழி
யேவல செய்ய
பொருந்தியமா கதர்சூதர் பிரதாபச் சீர்த்தியினைப்
புகழ்ந்து நிற்ப ௧௩௪

நண்ணறிவி னமைச்சர்பலர் குறிப்பின்வழி யெப்பணியு
மொடியிற செயய
விண்ணவாபோல் விழியிமையா வீரர்பலா சுடாவடிவாள்
விதிர்த்துச சூழ
வெண்ணருமின் னிசைவீணை முதறபலயா ழுமுதவொலி
யெஙகும் விமமத
தண்ணுமைபே ரிகைமுதறபல் லியஙகளுமா மணிமுற்றங்
சால வாாபப ㅤ௱

ஆய்நதமனு நீதிநெறி தழைத்தோஙக வரசுபுரி
பவூமயந தனனில்
வாயநதகவுத துவமணியும விணமணியுஞ சிவறச
மணியு நாணப
பாய்நதிரு சுடாகானறு விலைகுலகம பதிறனகும
பிறறு மேனமை
யேய்நதமணி யாரியாகோன செபபொனமுடிச சிகரமா
யிருநத தொனறை ௱௯௯

கலித்துறை

புரிநது செலவவாட் போககிவா ழெமபிரான கரநதான
கரநத காரண மெனனையோ தினமுஙகா விரிநீா
திரமப முழுகவோ மணியினமே லாசையோ நீதி
சுரநத மனனவ னனபுாாக கறிவிபபதத் துணிநதோ ௱௯௪

விழைவிற றனனே ய நபபிய மெய்யனப ரிடததிற
பழைய் வோடுகோ வணமறை பழைமையாங களவன
மழைபோ ருஉஙகொடை மனனவன முடிமணி மகுடந
தழையு மாபணி தனைததிரு டுதலொரு வியபபோ ௱௯௫

வலலை பொனமுடி ச சிகரமா மணியினமை நோககி
நலல மைசசாக ளஞசிமெய் நடுஙகிவேந தனபா
லொல்லை வநதுகை வாய்புதைத் துயாமுடி சாய்தது
மெலல் வேதிருச செவியிடை விளமபினா ரினறூர். ௱௯௬

அனைய வாசகங் கேட்டலு மாரிய மன்ன
னினையு நெஞ்சொடு முகம்மலர்ந் திருக்கையா லெடுத்து
வனைய வோங்கொளி மாமணிச் சிகரமின் மையினாற்
பனையு மாமுடி பொலிவிழந் திருத்தலைக் கண்டான். ௱௩௭

ஆவி நீங்கிய வங்கமு மையமை தோட்சித்
தேவி நீங்கிய கமலமுந் திகழ்சுடர் பரப்பும்
பாவை நீங்குகண் மணியுமிப் பருஉமணிச் சிகர
மோவி மேன்மையின் முடியுமொப் பாமென வுரைத்த ௱௩௮

காவ லாளரைக் காவல னழைத்தெதி ரிறுத்தி
நீவிர் கையிலவாட் படையொடு சூழ்ந்து முன்னின்று
மாவின் மாமுடி மாணிக்கங் கவர்ந்தவ ரியாரென
ஞவினேருறுங் காவலை யழகென நகைத்தான் ௱௩௯

மன்ன னிம்மொழி வகுத்தலுங் காவலர் வணங்கி
யன்னை போலுவா யாகக்குநீ நின்மணி கவர்வோ
ரிந்நி லத்திலை பிறவுல கினுமிலை யாங்க
ளென்ன வானபணி யேவினு மியற்றுது மென்றார் ௱௪௰

என்ற காவலர் முகத்தினை யிறையவ னோக்கி
யின்று நம்மரு குற்றவ ரிந்நக ருள்ளார்
துன்று மற்றைய நகருளா ரியாரையுந் தொகுத்து
நன்று நம்மெதிர் கொணர்மினின் னேயென நவின்றான் ௱௪௧

தலைவ னேவிய பணியினைத் தலையின்மேற் றாங்கி
மலைவின் மன்னவ னருகுற்றோர் மங்கல நகரார்
குலைவின் மற்றைய நகரினர் யாரையுங் கொணர்ந்து
நிலைவில லேந்திய காவலர் நிருபன்முன் விடுத்தார். ௱௪௨

விடுத்த யாரையும் வேந்தெதிர் பொதுப்பட நோக்கி
படுத்த காதலி னென்முடி மாமணிச் சிகர
மெடுத்து ளோரளித் தாலவர்க் கெண்ணிலாக் கனகங்
கொடுப்பன் வேண்டுவ யாவையுங் கூறினு மளிப்பேன் ௱௪௩

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

வெருவுறத் தண்டஞ் சிறிதுநான் செய்யேன்
மெய்மை யீதென்றன னியாரு
மிருசரண் வணங்கி நின்பொருள் கவரு
மெண்ணமும் வருங்கொலோ வெமக்குப்
பெருகிய தனையா லெங்களுக் கெல்லாம்
பெற்றதாய் போன்றனை யன்றோ
கருணையங் கடலே நின்முடி மணியைக்
கவர்ந்திலேங் கவர்ந்திலே மென்றார் ௱௪௪

வந்தவா டலரு மிவ்வகை மொழிய
மன்னவ னதற்குடன் பட்டு
நந்தம திடந்திற செல்லுமென் றவரை
நொடியினி லனுப்பி மெய்யன்பு
நந்திய வமைச்சர் பலரையு நோக்கி
நண்ணரு துண்ணறி வுடையீர்
கந்தமார் மலர்த்தார் முடியின் மாணிக்கங்
கணத்தினிற் போயவா றென்னே
முந்திய துணிவிற் கவர்ந்தவ ரியாரவர்
மொழிந்திடு முண்மைதேர்ந் தென்றான் ௱௪௫

ஐயநின் சபையி லியாவரு முறைந்தா
ரியாங்களு நின்னரு கமர்ந்தேம்
வெய்யவா ளேந்தி வீரர்க ணின்பொன்
மேனிகாப் பாளராய் நின்றார்
மையுறு மனத்துக் களவர்கள் வந்து
மறைந்திடுஞ் சமயமு மில்லை
துய்ய மாணிக்கந் தொலைந்த வாறென்னே
சூழ்ச்சியாற் றெளிந்திலே மென்றார். ௱௪௬

அமைச்ச ரிவ்வாறு மொழிந்திடக் கேட்ட
வாரிய மன்னவ னவரை

யிமைப்பிலா விழித்தீச் சொரிந்திட நோக்கி
யெரியுயிர்த் திருகையுங் கொட்டி
நமைப்பொரு வமைச்சர் ரிலையென நகைத்து
நுவலினை வடவைத்தீ பொங்கச்
சமைப்பரு முகங்கண் மாளிகைக் கின்னே
சாருதி சாருதி யென்றான் ௩௪௭

ஆங்கவர் வேந்தனை யின்முறை சமய
மியாதிற்றல விழையென வகன்று
போந்தியமனை யனைவரும் போக்கி
யொருதனி வேற்றறை புகுந்து
வீங்கிய கதவ மடைத்துத் தாழ் கொழுவி
மென்மலர் மெத்தையிற் றேய்ந்த
தேங்குபொன் மேனி புழுதியிற் றோய்ச்
செழுந்தரை வீழ்ந்தெங்கும் புரண்டு ௩௪௮

எண்ணிலா வேள்வி புரிந்தெதனாற் கற்பு
மியற்றியு மாநிலத் தவரைக்
கண்ணினை யிமைகாக் கிறைவர் தென்னக்
கருணைபாற் புரந்து மாமனுப் போ
னண்ணியச் செங்கோ லெங்கணுஞ் செலுத்தி
நன்கரசளித்தவர் தமுழ்
னண்ணிய வெண்போ லிப்பெரும் பழி
யாவரா மெற்றனர் நந்தா ௩௪௯

சிகாமணி மகுட நானென்ன சிரமேற்
சோதத்திரு விபாவார் தாரு சிரியார்
நகையுறு மதுப்புதிதொன்று செய்ய
நலகுமுன் கிடைத்த மாமணி போற்
றகையுறு மணிமு வுலகினு மிலையே
தக்கபொன் முடியென்ற சிந்தை

பகைவரிச செய்தி கேட்டுமுன் னைகததாற
பரிவியே னுயிர்தரிப் பேனோ ௬௰
படைபல விருநது மாண்பல விழுநதும
பற்பல வமைச்சாக ளிருநதுங
குடிபல் விருநதும பொருளபல விருநதுங
குறைவிலபல் லுறவின ரிருநதுந
தடையற நேமி திசையெலாஞ் செனறுந
தண்ணிழல வெண்குடை புரிநது
மிடைவிடா தோஙகு முடிமணி யிழநதேற
கென்பய னெனபய னநதோ ௬௧
திருடா லெனககு வருமிடை யூறறைச
சிதைபபதான வலியிலே னெனறுன
மருவிய வெனனையே துணையென நமபி
வாழுமா நிலததவ ரெலலாம
பெருகுமற றவரா ற சாரும விககினந தைப
பேதையே னகறறலெவவாறு
தருமமாங கடவுட கொருசிறி தேனுந
தண்ணளி யிலலையென செயவேன் ௬௨

அறுசீரடியாசிரிய விருததம

ஈசனே பெருஙகருணைக கடலேசிந தாமணியே
யெநதா யன்பா
நேசனே யிமையவர்தங குலக்கொழுநதே தெளளமுதே
நிமலவாழ்வே
நாசியிலா கியமுகமும விரலிழநத பாணியும்வெண்
ணகையில் வாயு
மாசின்மணிச் சிகரமிலா முடியுமொபபா மிக்குறையை
மாறறு வாயே ௬௩
தனக்குநிகர் செழுஞ்சுடரே தநதையுமா யெவவுயிர்க்குந
தாயுமான
வுனக்குவழி வழியடிமை யாய்ச்சைவ சமயத்தி
லுதித் தேனீறு

மெனக்கினிய கண்மணியு மணிவேனின் மெய்யடியா
ரேவல செய்வேன்
மனக்கினிய நினறுமமரு செழுத்துமொழி வேனியான்
வருந்த லாமோ ௩௰௪

மறநதுநினை யலலாது வேறுபல சிறுதெய்வம்
வணங்கே னன்பிற்
சிறநதநின தடியவரபா லல்லாதீங் கெவரபாலுஞ
சேரேனின்று
ணிறைநதபுகழப் பிரதாப மலலாது வேறொனறு
நிகழ்த்தேன மெய்ம்மை
துறநதபல பரசமயக குழிவீழநதோ ருடனுயாயான்
சுமக்க லாமோ ௩௰௫

தாயனைய பெருங்கருணைக கடலேசிந தாமணியே
தருவே யிநத
நாயனையேன றனையுமொரு பொருட்படுத்தியரசாளகை
நனகு தநதாய்
பேயனையேன் செமபொனமுடிச சிகரமிழந திருகண்ணீர்
பெருகி யோடப்
பாயதரை வீழநதழுதா லஞசலெ ழந திருவெனறுப
பான்மை யென்னே ௩௰௬

ஆலமெழ நடுங்கியழு தலறிவிழி நீரசொரிய
வையா வோல
மோலநினக கெனசசரணமேன மாலபனு முமபாகளு
மோடி வீழச
சாலவவர் கண்ணீரைத் துடைத்தஞசே ரென்றபயந
தநது காரின்
கோலவிட நுகாநதபெருங கருணையிலோர் சிறிதளித்தாற்
குறைவ தென்னே ௩௰௭

முடியேனு மடியேன்றன் குடிமுழுது நினக்குவழி
யடிமை யென்று
படியேழு மறியுநின தனுசெழுததுங கண்மணியும
பரவு நீறு
மடியர்மெய்ப பொருளாகக்காண் வேகைமறை நெறிபுரகரு ம
வகையாற றோர
கடியாமன றுறைவாயென் றுபாகேட்டோர நினைபணத்ர்
நகைப்பா ரைபா ௱௫அ

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

இன்புறுநின் னடியார்கூட் டதொருவர் முதலைபுணாச
பிணையுந தநதார
வன்புறுநீ முடிசசிகர மறைததவாபாற கவாநதெனகரு
வழங்கென பிறனமெய
யன்பாகளுக் கெளியே னியா னவாவலிமை யெனக்கிலையென
றறைவா யாறற
றுன்புறுமென் னுவிபைபயா னினிசசுமகக கெிபபோதே
துறபபே னைபா ௱௫௯

புரமபொடித்த நகையாவோ கூறறுதைதத் தாளாவோ
பூவின மேயோன்
சிரநதடிநத நகையாவோ மதனெரிதத கண்ணுவோ
செழியன மேனிசு
சுரநதணித்த நீறறுவோ நஞசடக்கு மிடறறுவோ
தூய கஙகை
கரநதடக்குஞ சடையாவோ வெண்செய்வே னென்செயவேன்
கடையே னைபா ௱௬0

நின்னடியார் நினைக்குமுனம வநதவர்பா லிடையூறறை
நீக்கு கினறு
புனனடியேன் மருடபங்க மடைந்தபரி பவமேவி
யொழுகக் கண்ணீ

தன்னமுற பெய்வோதது நெடுநேர நின்றழுது
தவிக்க லாமோ
வெனனமுதே யெனனமுதே யென்றழைததால வாராத
தெனனே னையயா ௱௬௩

என்றினைய பலவுமொழிந தீசனுக்கென னரசாட்சி
யாவா செய்ய
நனறுதிரு'வுளபபாஙகோ வவரேசெய திடுகவினி
நானசெய யேனகாண
சென்றுதவம புரிவேனென றொருவாறு மனககவலை
தீரநதெ ழுநதே
யனறினருக கேறனையான பொறகதவந திறககமுய
லமையநதனனில ௱௬௨

கனவிலுமா லயனகாணா வாட்போககி யமாநதபெருங
கருணை வாரி
நனவினிடைத திருவுளள மிரஙகியொரு நரைதிரைகூ
னணணி மூததப
பனவரெனக கோலூனறி வநதுநினறு ரவனை மனனன
பாரததுப பேசா
தினையவரியாா காபபறையில வநதவெதவ னெனறு பயந
தெதிரே நினறான ௱௬௩

எஞசலிலா மணிககதவந திறவாம லஞசிநின்ற
விறைமை நோககி
யஞசலஞசல மனனவகோ விரிநாட்டில வாடபோககி
யமலன றனபால
பஞசுதிகழ நினதுமுடிச சிகரமிருந திடககணடேன
வாயமை யீது
தஞசமவ னிடநீபோ வஃதொன்றே வேணடுவன
தருவா னெனறு ௱௬௪

மறைதலுமா ரியராச னெனையாளத தெய்வசிகா
மணியே வநதான

குறையினியா வுள்ளெவனக்கென்றெழுந்தெழுந்து குதித்தாடிக்
குப்புற்றெழூஉ
நிறையுளத்தி னடங்காத பெருமகிழ்ச்சி மலர்முகத்தி
னிறைந்து தோன்ற
விறையொடுதன் முன்னனுக்கா வணஞ்சசாபல னையுமழைத்து
விருப்பி னோக்கி ௱௯௫

எம்பெருமானெளியேன்பால்வைத்தபெருங்கருணை யென்னே
யென்னே யென்று
நம்பெருமான் மறைமொழிந்த கனிவாயா லுரைத்தவெலா
நன்கு சாற்றத்
தம்பெருமா னேரனுக வையாரீ முன்பென்ன
தவஞ்செய் தாரோ
வும்பர்பிரான் றிருவருளே திருவருளென் றமைச்சர்வியந்
துவந்துநின்றார். ௱௯௬

நின்றவாயான் மன்னர்பிரான் மாமறையு மாலயனு
நேடிக் காணா
நன்றருண்மைத் திருவடிக ளேயனுங் கண்குளிர
நன்கு காணப்
பொன்றயங்கு சடைப்பெருமான் வந்தருளிப் புகன்றபடி
பொன்னித் தீரத்துச்
சென்றுவளம் பொலிநாட்டில் வாடபோக்கி நகர்க்கின்னே
செல்வே னென்று. ௱௯௭

விரைந்துப்பரி பூட்டுதடப் பொற்றேரின் மீதேறி
வீற்றிருந்து
புரிந்ததன னிளவரசா கியசெல்வப் புதல்வனுமோர்
பொற்றேர் மேவ
விரைந்துநாற் சேனைகளுஞ் சேனாதிபர்களுஞ்சுற்
றெங்கு மொய்ப்ப
நிரைந்துபல் பல்லியமு முழங்கிடச்சா மரைகுடைக
ணெருங்கி மின்ன. ௱௯௮

மந்திரிக ளுறவினர்க ளியாவர்களும் பல்செழுந்தேர்
வந்து சூழ
வெந்திறலவாழ் கதைநேமி சூலமழு சிலைபரிசை
வேன்முன் னாகச்
சந்தமுறு படைபலவுந் தாங்கிவிழுந் தழல்சொரியுந்
தகுப்ப சிங்கம்
வந்தபரி சேய்ப்பவெண்ணில வீராகுழாம வந்துபுடை
வளைந்து மொய்ப்ப. ௱௧௯

கலுழிலைத்துறை

வளமை யோங்கிய மங்கல நகரினை நீங்கி
யளவி லாதசீ ராரிய நாட்டினை யகன்று
பளகி லாதபன மன்னாக ளெதிர்கொடு பணிப
வுளம கிழ்ச்சியாற றபல நாடுக ளொருவி. ௱௨௰

வான ளாவிய மலைகளு நதிகளுங் கடந்தே
யூன ளாவிய வாயவிலங் குறைவழி வருங்காற
றேன ளாவியுண வண்டுகள செழுமுகை விரிப்பக
கான ளாவிய கானமொன றெதிருறக் கண்டான் ௱௨௧

காம வேளினுக் கபுநாண கரிபரி யிரதந
தாம மாசிலை கரகளஞ சத்திரம படிகம
வாம மாருமவெண சாமரம வைகுதற கிடமாய்ச
சேம மாபல தருக்களுஞ செழித்தவக் கானில ௱௨௨

வாய்ந்த கோட்டுமா நீழலிற கோட்டுமா வதிவ
ஆய்ந்த வேங்கையி னீழலின் வேங்கைக ளமாவ
வேய்ந்த வத்தியி னீழலி னத்திக ளிருப்ப
தோய்ந்த நாகநன் னீழலி னாகங்க டுயிலவ ௱௨௩

வளரும் வன்னிமேல் வன்னியும் வானின்மேற் சென்று
தளர்வி லாதுமொய யெகினமே லெகினமுந் தளர்கா

யளவு ஞூதமேற் ஞூதமு மளவிலா விலேயுக்
கிளரு நாகமே லுகமுங் கிளர்வன வென்றும் ௱ள௪

திருவி னுக்களின் பாலெலா மாக்களுஞ் செழிப்புற்
றொருவில் சேக்களின் பாலெலாஞ் சேக்களு மோங்கு
மெருமை மேவிய பாலெலா மெருமையு மெங்கும்
பெருகு சப்புவின் பாலெலாஞ் சப்புவும் பிறங்கும் ௱ள௫

ஆணை யாணும்பூம் பூவையைப் பூவையு மணையக்
காணி டறதொறு மளவிலா நகையவா கலப்ப
ஆணை யாணும்பூம் பூவையைப் பூவையு மணையக
காணி டறதொறு நகையவா கலப்பது முறையே ௱ள௬

ஆணும பூவையு மிடைவிடா தணைநதிடு மிடததிற
பேண வேபல கானமுளை பிறபபன பிரிவி
லாணும பூவையு மிடைவிடா தணைநதிடு மிடததிற
பேண வேபல கானமுளை பிறபபது வியபபோ ௱ளஎ

சப்பு வினனொரு பாறசிவை தயஙகுறுஞ சாறறிற
சமபு வினனொரு பாறசிவை தயஙகுத வியல்பே
சமபு வினமுனஞ சேனொன றுதஙகுறுந தகைய
சமபு வினமுனஞ சேனொனறு தஙகுவ முறைபே ௱ளஅ

பாலை மேவிய பாலெலாம வெணணெயே பலகும
பாலை மேவிய பாலவெணணெய் பலகுதல வியபபோ
வாலம வாரியி லெழுநதுமேல வானினை யடரு
மாலம வாரியி லெழுநதுவா னடாதலும பெரிதோ. ௱ளகூ

எழுசீரடியாசிரிய விருததம்.

நாகம் வேஙகையின் முன்மனற நறசபபு
நண்ணிநின் றுடுறுஞ சாற்றி
நாகம் வேஙகையின் முன்மன்ற நறசப்பு
நண்ணிநின் றுடுத லருளே

நாகம் வேகனையின் முன்கம்ப லேபசச
 நண்ணினர் பெறறிட மேவு
நாகம் வேகனையின் முன்கம்ப லேயசச
 நண்ணினர் பெறறிடல் வியப்போ. ௱௮௦

கலிநிலைத்துறை

மந்த மாருத மெல்லவே வந்துவந் துலாவ
நந்த வாமலர் தேனசிந்தி நறுமணம வீச
வந்த மாபல கிளையுங குயிலகளு மளியும்
வந்த பறபலா மனுததைப பிசைபிற லுநத்தும். ௱௮௧

ய தாமரை முகமலரந் தெயதினாக கெல்லாம்
புனித வாவிதெள ளமுதமிக களிபபன பொருவிற
கனியுங காயகளு நூகாநதிடக கனிவொடு வழஙகி
நனிது யினறிடத தருவெலா நனனிழ லளிபப ௱௮௨

நபமி குநதலிக கானிலா ரியாபிரா னண்ணி
பபாவு யிரததுநாற சேனையு மாததிட வெழுநது
துயர கறறுசீாத தொண்டைநா டணமிபாங குளள
பனசெப காஞ்சிபே முதறபல தலஙகளு மபணிநது. ௱௮௩

புலவா போறறுசீாப பெணணைநன னடடினிற பொருந்தி
பலகில சீாததிருந் வெண்ணெயநல லூாமுத லாப
தலமெ லாநதொழு தன்பினா சானறவாட போகசி
யிலகு மெமபிரான றிருவரு டெனறிசை யிராபப ௱௮௪

படியு ளோாசெயத பாககியப பயனெனு மபொனனி
நெடிய பலவளஞ் சுரநதரு ணோரிய னடடிற
கடிது வநதுநான மறைபவா கவினமகம புரியு
மடிவில சீாததிலலை நகரினின மகிழ்வொடு சோாநதான். ௱௮௫

சாாநத மனனவன தாஙகுபொற கோபுர மிறைஞ்சி
யாாநத காதலி னுட்புகுந் தணிகொளசிற சபையை

நேர்ந்த வன்பொடு வலஞ்செய்து நெடியனுங் குறுகாக்
கூர்ந்த பேரருட் கோதிலா வமுதினைக் குறுகி. ௩௮௬

விழியி லானந்த வருவிநீர் சொரிந்திட வேர்வை
வழிய மெய்யெலா மலர்க்கரஞ் சென்னிமேற் கூப்பி
யழிவி லன்பினு லடியற்ற மரமென வீழ்ந்து
தொழுது பன்முறை யெழுந்துநோ துயரற நின்று. ௩௮௭

அன்னை போலுநின் னற்புதத் திருநடங் காண
என்ன பாக்கியஞ் செய்தன னடியனே னெந்தாய்
கன்ன லேயமு தேயுயர் கருணையங் கடலே
யின்ன மாலய னெய்தரு மரியசெம் மணியே. ௩௮௮

ஐய னேநின தருளுடை யார்திரு முகத்த தழகுஞ்
செய்ய வாயிளு முறுவலி னழகும்பொற் சிலம்பின்
றுய்ய குஞ்சித பாதத்தி னழகுநோ தொழுது
கைய னேன்கணிற் கண்டன னிதுதவப் பயனே ௩௮௯

என்று தோத்திரம் பன்முறை யியம்பி நின்றடி
யொன்று மானந்த வெள்ளத்து ழுழ்கிமுன் னும்பர்
சென்று ளதபொன் னம்பலத் தாடுநந் தேவ ளமுதை
நன்று கண்டுபின் பிரியவாற் றுமையா னகாந்து ௩௯௦

இடைவி டாதுமுன் னோக்கியே சென்றெதி ரிறைஞ்சி
விடைபெற் றுள்ளந்தன் னொடுமேவாத் தன்பால வேட்கை
யுடைய நாயகன் குஞ்சித வடிமல ருன்னிப்
புடைய கன்றசிற் றம்பலத் தினபுறம் போந்து ௩௯௧

செய்யபூந் தொழிற் சிதம்பரத் தலத்தினை நீங்கித்
துய்ய சீர்க்கழு மலப்பதஞ் சுடரினைத் தொழுது
வெய்ய புன்பிறவிப் பிணி யொழித்தருள் வேணு
வையம வாழ்த்துறு வயித்திய நாதனை வணங்கி. ௩௯௨

துங்க மாருமா யூரத்தி லாடிப் பரவித்
துங்க மார்திருத் துருத்தியிற் பரனடி தொழுது

தங்கு சீரமச சிவாயசற் குருமணி சாரந்த
எங்க ளாவடு துறையம ரீசனை யிறைஞ்சி ௱௯௩

திருவ ரீடரு மபபுரத தீசனைச சேவிக
தருகு சீரிடை மருதம ரான்றனைப பணிந்து
மருவு சீரகுடந தையிறகுமப நாதனை வாழ்த்திப்
பருகு மன்பினை யாறறுறை பரமனை யேந்தி ௱௯௪

ஆயுஞ சம்புகேச சுரத்துறை யமலனைப் பழிசசிப்
பாயுஞ செம்பொறசோ பானநீள சிரகிரி மீது
தாயு மானவன ருளினைபபன்முறை தாழந்து
வேயுஞ சீர்ததிபப ராய்ததுறை விமலனை வழுத்தி ௱௯௫

பலவ ளப்பமு மிகுகடம பந்துறை சாய்நது
புலவா போறறுசீரக கடமபவன கேசனைப போறறி
யிலகு மபபிரான பொறறளிக் கெதிருநச சென்று
குலவு காவிரித தீரததமெப குளிரநதிட மூழ்கி ௱௯௬

பிரிய மோடியா தெனறிசை நோககலும பெருகு
நரியெ லாம்பரி யாக்குசித துடையநம பெருமா
னருளி னுறபுக ழமைநதவாட போக்கி மாமலைச்சீர்
விரியு மாணிகக மாகததன் விழியெதிர தோனற ௱௯௭

கண்ட போதிஃ தறபுக மறபுதங் கருதீ
தண்டா நாயக னடியேமனன பாலவைதத வருளை
யெணட ருஙகுறை யெனனைபெற கிங்கென மகிழ்நது
கொண்ட வனபினு லிருகையுஞ சென்னிமேற குவித்து ௱௯௮

எநதை யாரமகிழந திருக்குமா மலைக்கணித் தாக
வநத பான்மையா லினிபபொறறேறர் வதிநது செல் கேனென்
றநத மாபடை சூழ்நதிட நடநதுசென் றன்பான்
மநத மாருத மாணிக்க மலையரு குற்றான் ௱௯௯

அனைய வாரிய மன்னவ னுங்குறற போது
நிலையு மவவரை யடியினி னிலவி விண்ணோங்க

வனைய் முயிரக் கான்மண்ட பத்திடை வதிந்து
புனையு மதகலப ப்ராணைநூற கலைவலோ புகல்வார் உOO

முதகி வேண்டினு மளிபபது மொழியிரு நாணகு
சித்தி வேண்டினுந தருவது சிவபிரான் மலாததாட்
பததி வேண்டினு மீவது பகர்குசை நுனிசோ
புத்தி வேண்டினுங கொடுப்பதிப புண்ணியத தலமே உOக

மாயன் வாழுபதம வேண்டினு மலாமிசை யிருககுந
தூயன வாழுபதம வேண்டினுஞ் சொலலுமா யிரங்கட்
காயன் வாழுபதம் வேண்டினுங கடுவமு தாக்கொ
ணுபன் வாழ்பதம வேண்டினு நலகுமித் தலமே உO௨

மிக்க வாயுளுஞ் செலவமுங கலவியும வீறு
தகக மக்களு மனைவியு ஞ சீரமா பலமுங
தொகக தெவவரை வெறறிகொண் மேனமையுந துணிவும்
புகக வன்பினாக் களிபபதிப புண்ணியத தலமே உOரு

அனனம வேண்டினு மணிகலன் வேண்டினு மளவில்
சொனனம வேணடினும பறபல நவமணித தொததி
மனன வேண்டினு மாடைகள் வேண்டினும வயஙகு
மெனன வேணடினு மியாவாகரு மளிகருமித தலமே உOச

வாயு வுமபணிக கிறைவனும வானவாக கிறைப்பு
மாயும பானுவு மகததிய முனிவனு மலபு
தோயு ரோமச முனிவனுங தூாகசையு மரவப
பாயி னுனுமபல் லமாருமப பஙகயத தவனும உOரு

பாதது வாசமா முனிமுதற பலமுனி வாரு
முாததின மாநிலத தவருமபா தலததுறை வோருந
தநததி னேனைய பலருமித தலததெம பிராணபால
வாததின வேண்டிய வரமெலாம பெறறுவாழுந தனராலஉOசு

எழுசீரடியாசிரியவிருததம்

வாயுதீர்த்தஞசீச சேடனற தீாத்தம
வளமுறு மிநதிர தீாத்த

மாயுமின் சுவையின் சூரிய தீர்த்த
மகத்திய தீர்த்தமெய யன்பிற
ரேயுமோ மசதீரத தநதுாக்கை தீரததந்
தூய்ஸமசோ வராகமெய்த தீர்தத
மேயுநற் பரதது வாசதீரத தம்முன
னெண்ணிலாத தீரததமிவ குளவால உ0எ

இனையபற பலவாந தீரததததிற படிாதோ
ரியாவருஞ செலவரா யுலகிற
றனியர சாளுஙம வேநதராப விணமேற
றயங்குறு தேவாக ளாகி
வனைதரு நீழ விநதிர ராகி
மலர்மிசைப பிரமாக ளாகிப
புனைதுழாய் வேய்நத கேசவ ராகிப
பொருவிலசீ ருருததிர ராவரா உ0அ

பெருகுமித தீரதத மாடினோா மெய்யிற
பிணியொடு பிறவிவெம பிணியு
மொருவிநல லழகு ஞானமும புகழு
மோங்குமா யுளுஞசெலவப் பெருகது
மருவிய கறபின மனைவியுஞ சிறநத
மக்களுஞ் சுறறமும பெறறுக்
கருதிய வெலலா மடைநதுநம பெருமான
கழலிணை நீழலசோந திடுவாா உ0கூ

கலித்துறை

அடுஞ்சி லைக்கரத் தரியய னிநதிர னமரா
விடுமெப னிக்கதிர வெஙகதிா மனிதாபுள விலங்கு
நடுங்கி மாய்நதிட வேழிரண் டுலகமு நலிவுற
றொடுங்கு மூழியுஞ் சிறப்பொடு மோங்குமித் தலமே உக0

கொச்சகம்

நிலைமருவததுதிப்போாக்குநினைப் போாக்குநகாண்போர்க்குந்
தலையளியால வேண்டுவன தநதருளும் வாட்போக்கி

மலைமுழுதுஞ் சிவபெருமான் வடிவமெனி லதன்பெருமை
யலைகடல் சூழ் புவியினிடை யாவர்தாஞ் சொலவல்லார் ௨௧௧

என்றுபுரா ணம்புகல்வோ ரிசைத்தமொழி செவிபுகலுங்
குன்றுநிகர் பெருங்கருணைக் கோமான்வீற் றிருந்தருளு
நன்றுபல தலங்களினு நனிசிறந்த இத்தலமே
யின்றுநா னிங்கெய்த வென்னதவஞ் செய்தேனோ ௨௧௨

மருவுமிந்த வரைமுழுது மாதேவன் வடிவமிதி
லருவினையே னமிதித்தே றலாகாதென் றகங்கலங்கி
நிருபர்தொழு முடிவேந்த னிறபமணி மலைமீது
வருகவென மும்மைமுறை யாகாய வாக்கெழலும் ௨௧௩

கடிகமழ்தா ரோனிதுவுங் கண்ணுதலோ னருளேயென்
றடிமலர்பொற் படியேற வங்கைமலர் முடியேற
நெடியதுதி வாயேற நெஞ்சினிடை மகிழ்வேற
மடிவின்முன்செய் தவமேற மணிவரைமே லேறினான் ௨௧௪

ஏறியபோ தெம்பெருமா னினிதமர்செய் பொற்கோயில்
வீற்றினமணிக் கோபுரந்தன் விழியெதிரே தோன்றிடலு
மாறில்பெரு மகிழ்ச்சியொடு வணங்கிப்போ யுட்புகுந்து
பாறில்பெரு நசைதூண்டப் பற்பலகால் வலஞ்சூழ்ந்து ௨௧௫

முடிவற்ற பெருங்கருணை மூர்த்தியார் சன்னிதியிற்
கடிதுற்று மெய்முழுதுங் கண்ணீர்வெள் ளம்பெருக்
வடியற்ற மரமென்ன வவனிமிசை விழுந்துவிழுந்
தொடிவற்ற பேரன்பா லுவந்துபல முறைவணங்கி ௨௧௬

திருமலர்ச்செங் கையிரண்டுஞ் சென்னியின்மேற் குவித்
தெழுந்து
பெருகுமுரை வாய்குழறப் பிறங்குமுரோ மஞ்சிலிர்ப்பக்
கருதுமுளங் கசிந்துருகக் கணக்கில்பர வசமாகி
மருவியரி யயன்காணா மாணிக்க மலைக்கொழுந்தை ௨௧௭,

மெய்யாநின் மெய்யடியார் விரும்பியுண்ணுந் தெள்ளமுதே
செய்யாசிந் தாமணியே தேவர்குலக் கொழுந்தே
மையாரும் பொழில்சூழ வளம்பெருகும் வாட்போக்கி
யையாநின் னையலலா லடியேனுக் காதுணையே ௨௧௮

முன்னேகோ லூன்றியொரு முதுமறை யவனாகி
யென்னேவந் தெனையிங்கு வருவித்த வென்னமுதே
மன்னேமா மருமணியே மறைதுதிக்கும் வாட்போக்கி
யன்னேநின் னையலலா லடியேனுக் காதுணையே ௨௧௯

கண்ணேயென் கண்மணியே கருணைப் பெருங்கடலே
தண்ணார்தண் மதிசூடுஞ் சம்புவே சங்கரனே
யெண்ணார் புரமெரித்த வெந்தையே வாட்போக்கி
யண்ணாநின் னையலலா லடியேனுக் காதுணையே ௨௨௦

வித்தகவெண் ணீறணிந்த மெய்யன்பாக் கேவல்செய
வுத்தமவெந் தெழுந்தோத வொளிசெயுங்கண் மணிப்பூணப்
பித்தனேற் கறிவளித்த பெருமானே வாட்போக்கி
யத்தனேநின் னையலலா லடியேனுக் காதுணையே. ௨௨௧

வண்டார் குழலொடுநீ மருவு மணக்கோலங்
கண்டார்வ முற்றுத்தொழுது கண்கைபெற்ற பேறுபெற்றேன்
றண்டாத் தென்றன்மெல்லச் சாரந்துலவும் வாட்போக்கி
யண்டாநின் னையலலா லடியேனுக் காதுணையே. ௨௨௨

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

என்றுமுன் றுதித்து நின்ற விறைவனைத் தேவ தேவன்
வென்றுறு மாதி சைவ வேதிய னாகி யன்பாற்
சென்றுமா லயனுங் காணாச் சிவலிங்கப் பெருமான் பாங்கர்
நின்றுபொன் முகம லர்ந்து நிறையருட் கண்ணா னோக்கி

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நினதுபேர் யாது நின்பதி யாது
நீயிவ ணெவண்பெற வந்தா
யெனவின வுதலு மன்னவ னுரைப்பா

னென்பெய ராரிய ராசன்
வனமுற் மெனதூ ராரிய நாட்டின்
மங்கலமென்முடி பணிவிக்
கினமுற மறைந்த திங்கண்மேவியசீர்
கேள்வியுற றதுபெற் வடைந்தேன் உ உ ச

என்னனு நுதற்கண் மறைத்தவே தியாகோ
னெயபிரான் கனவிலென பாலவந
தன்னமாா கழனி யாரிய நாட்டை
யாளுமோா மன்னவனவருவான
பின்னமி லவனை நிரபபறா மூழகப
பெருகிய பொனனிீா கொணாநது
கொன்னவிா நபபா விருககுமவான செமபொறப
கொபபரை நிறைததிடச செயது உ ௫

பின்னாஙங கனைகள வைததகாப் பறையிற
பிறஙகுமோா மணிசசிக ரததை
யன்னவன றனககு வழஙகெனை மறைநதா
ராசனின னைணமியா தெனறு
மென்னையா ளுடைய கருணையங கடவுக
கேழையே னிபபணி புரிய
முன்னைநானசெயத தவமென்னெ நயமான
மொழிநதவா ரியறறுவே னெனறு உ உ சா

ஆரியா பெருமா னுயிரங குடஙீ
டமுதநோ பொனனியிற கொணாநது
பேரியல மணிபபொற கொப்பரை நிறையப
பெயதலுஞ சிவபிரா னருளாற
பாரிய லநீா புறஙகசிந தோடும
பானமையாற குறைநதிட முடியி
னீரினை மறைதத வேதியன பொனனி
நீரினைங கொணாகென வேவ உ உ எ

பின்னுமவ் வேந்தன் பற்பல தசும்பிற்
பெருகுகா விரிப்புனல் கொணர்ந்து
மின்னும்வான் செம்பொற் கொப்பரை நிறைய
விடவுமுன் போற்குறைந் திடல்கண்
டென்னுமிப் பெரிய பாத்திரம் பொள்ள
லுற்றதென் றறிந்துநீ யதனுட்
பன்னுகா விரிநீர் கொண்டுவந் தூற்றப்
பகர்ந்தது நீதியோ வென்றான் உஉரு

மன்னனை யின்னுஞ் சிலகுடநீரால்
வருத்தனீக் காதுபோய்ப் பொன்னி
நன்னதி யின்பா லெடுத்துவந் தினைய
நலமுறு பாத்திர நிறைத்தி
யன்னநீ ரொழுகி முன்புபோற் குறைந்தி
டாமென்ன மறையவ னிசைப்பப்
பின்னரும் வேந்தன் பொன்னிநீர் கொணர்ந்து
பிறங்குபொற் கொப்பரை நிறைத்தான் உஉசு

பின்புநீர் சிறிது குறைந்திட முன்றும்
பிறைமுடி கரந்தநான் மறையோன்
வன்புறும் வேந்தே சிறிதுநீர் குறைந்த
வகையினா லஃதைநீ கொணர்ந்து
பொன்புனைந் தொளிரு மினைய பாத்திரத்திற்
பொலிவுற நிரப்பினா லன்றி
யன்புற நினக்குத் தூயமா மணியை
யளித்திடே னளித்திடே னென்றான் உ௩0

கண்ணினை யிடப்பக் கழுத்தினை யரியத்
கையினை யன்பர்கற் றேய்ப்ப
வெண்ணிய சேயை யறுத்திடத் தலையை
யிருஞ்சிலை மோதிடச் சகித்த

நயான பணமுறை
பொன்னிநீ தூரம்போய்க் கொணர்ந்து
பன்னிய வரையா யிரம்படியேறிப
படுந்துயர் சகிதநிடமான் கொல்லோ ௨௫௧

மறையவன் புகன்ற தீமொழி மன்னா
மன்னவ னிருசெவி புகலு
நிறையழல் விழிகள சொரிந்திட வடங்கா
சினங் கொணடெ திர நோக்கி
முறையிலாநினது மனங்கல்லோ விரும்போ
முனபெனன வார்த்தைநீ மொழிந்தாய
தறைமிசை நினைபபோற சீவகா ருணியரு
சற்றுமில லாதவ ரிலலை ௨௫௨

சாற்றுகா விரிநீத தூரம்போயப பெரிய
தசுமபினின முகந்துசென னியின்மே
லேற்றுபு சுமந்து பணமுறை வெயிலி
னிபபெரு மலையின மேலேறி
யாற்றுற வோவை பொழியக்கால சலிபப
யான்படு துயரநீ கணடு
மாற்றுரு வொளிமா மணியினை வழங்கா
வகையெனனே யெனவெகுண டார்த்தான் ௨௫௩

துய்யபொன வேணி காநதவே தியனியான
சொற்றவா றியற்றிலு லன்றி
ஐயனேநீ யெத தனைசினங் கொளினு
மவிர்மணி யளித்திடே னென்ன
வெய்யவா ளோச்சி யரிய ராசன
வேதியன் முடியில்வெட டுதலுஞ
செய்யவு னிலிங்கத் தொளிப்பவாள வெட்டுச
சிவலிங்க முடியில்வீழந ததுவே. ௨௫௪

விழுதலு நம்மான் றிருமுடி யிரத்தம்
    வெள்ள மிக்கெழுவதைக கண்டான்
பழுதிலா மணியே யெனனகா ரியமிப
    பாவியேனசெய்தன னிலகெகென்
றழுதனன பதறிக கதறிணை முகததி
    லறைநதனன சோாநதுவீழ்ந தெழுந்து
தொழுதனன புலனகள கலஙகிமெய வோத்துத்
    துடிததனன விழுநதெஙகுப புரண்டான் ௨௬௫

வெய்யவேல வேநதன் சிவலிஙகப பிரான்பொன்
    மேனியைப் பிருகையாற றழுவி
பையவேணா யுனக்கு கொடுமையிழை செயவோ
    வடியனேனன விரைநதிஙகு வநதேன
மெயயனே யெனககண் ணருவிமெய பொழிய
    மெலிநதுளம பதைததுநெட் டுயிர்த்தான்
றுயபதன கலைபாற றிருமுடி யொழுகுஞ
    சோரியை மெனமெலத துடைததான் ௨௬௬

துடைததலு மேனமே லிரததமிக கொழுகச
    சோாநதுவீழந தனனவிரைந தெழுநது
படைபடரும வளஞசால மாணிகக மலைபின
    பாலெலலாம பனமுறை தேடிக
கிடைபபரு மளவில பசசிலை கொணாநது
    கேடிலாச சிவபிரான் முடிமே
னடைபபரி வேநதன பிழிநதுவாாத தவற்றை
    நலமுற வரைததுபபூசினனுலை ௨௬௭

பூசிய பினனுங குருதிமிக கொழுகப
    புலையனே னிசசெயவ தெனனே
மாசினின னருமைத திருமுடி யிரததம
    வருவதுமாறிடா வகையான
மூசிய புழுவு மலமுமுத திரமு
    முபங்குமிப் பாழுடல் சுமக்கேன்

றேசினின் றெதிரேன் முடியினைமோதிச
சிதறிமாய வேனைனத் துணிந்தான உ௩அ

புண்ணிய வருமைத திருமுடி யிரததிம
பொழிவதை யெனததகண் மணியே
கண்ணிற காணச சகிபபனோ வெனறு
கருணைநா யகறகணித தாக
வணணிய கலவின முடியினை மோத
வனபனே நிலனு நிலனெலன்று
வெண்ணிய பெருமான சிவலிஙகத திடநின்
றெழுநதிரு கையினை றடுததான உ௩௯

தடுததலு மிலிஙக முடியினமேம விரததரு
சறறுமில லாமைகண டரச
னடுபபரு மளவின மகிழசசிகொண டெதிர்நின
றஞசலி சென்னிமேற குவிததுத
தொடுததபூந துவைவ மாலயன காணச
சோதிநின திருவுருக காட்டி
யெடுப்பருங கருணை தநதனை யையா
வினிககுறை யாதெனத துதிப்பான உ௪0

வேறு

தேமருவு கொனறைமலா சடைககணிநத சிவனைக்
காமனைமுன னெரிசெயத கணணுதலை யடியார
நாமருவு வாட்போக்கி நலவரைமேன முளைதத
மாமணியை யெணணுத மனமெனன மனமே
மாதேவன றனையெண்ணு மனமெனன மனமே உ௪க

கோதேயு மென்னையுமாட் கொண்டருளுங கோனைக்
கூதேயும வெண்சஙகக் குழைபானைக் காவிற
றூதேயும வாட்போககி சாரநதுறையு மெஙகண்
மாதேவன றனையேததா வாயெனன வாயே
மாதவர்வைப் பினையேத்தா வாயென்ன வாயே உ௪உ

பொங்கழலின விடநுகர்ந்து பூமடந்தை நாவி
னங்கமுறு கலைமடந்தை யிவர்கழுத்தி லணிந்த
மங்கலநாண காததருளி மாணிககமலைவாழ
சங்கரனை வணஙகாத தலையென்ன தலையே
தறபரனை வணஙகாத தலையென்ன தலையே உசரு

மாலுடையாாகாணரிய வானவன் கூறறுறைதத
காலுடையான மெயசசுரும்பாா குழலுமைமை கலநத
பாலுடையான வாடபோககிப பதியுடையான் வேத
நூலுடையா னீறணியா நுதலென்ன நுதலே
நுண்ணியனவெண ணீறணியா நுதலென்ன நுதலே உசசு.

அறபகத்தை மகிழந்துறைபு மண்ணலை மால்வெள்ளி
வெறபகததை யொழியெனறு வேணடினருக கமுனத
மறபகதலத யலாசூடு மாணிகக மலைமேற
கறபகததைக காணுதகண ணெனன கணணே
கண்மணியைக காணுத கணணெனன கணணே உசசு

தவமுடைய நாலவாகளசெய தமிழவேத முடையா
னுவமையிலாத திருககரததி னேறகுமழுப படையா
னவமகறறி வாட்போககி யமாநதபெருங கருணைச
சிவபெருமான சீாகேளாச செவியென்ன செவியே
தேவாபிரான சீாகேளாச செவியெனன செவியே உசசு

மாயனயன காணுத மாமணியை யிநதப்
பேயனையேன் றனையுமாள பெருங்கருணைக் கடலை
மேயபுகழ வாட்போககி வீறறிருககுந தெயவ
நாயகனை யெனனுதாா நாவெனன நாவே
நமசிவாய வெனனுதாா நாவெனன நாவே உசஎ

நண்ணுதம னியபபொதுவி னடப்புரியு மிறைவ
னெண்ணுமடி யாாபலர்க்கு மெய்ப்பினில்லவப பனையான்
மண்ணுலகோர் கொண்டாடும் வாட்போக்கி மலைவாழ்

கண்ணுதலோன பணிசெய்யாக் கையென்ன கையே
கடவுள்பணி செய்யாத கையென்ன கையே உசஅ

செப்பரிய நான்மறையின் சிரத்தொளிரு முதல்வ
னொப்பரிய நறசுருமபார குழலம்மை பொருப்ப
றபபரிய வாசையிலாத தனியோகி யேஙக
ளபபன்மலே சூழாத வடியென்ன வடியே
ஐயன்மலை சூழாத வடியென்ன வடியே உசகூ

வாஙகுகஙகை முடியிருநது மறறதனை விருமபா
னோங்குபொன்னி யாடிவதிற போராசை யுடையான்
றோங்குபுகழ் மாணிகக மலைப்பெருமான் சிறபபு
வீஙகுறுகண் மணிபூணு மெய்யென்ன மெய்யே
விமலன்கண் மணிபூணு மெய்யென்ன மெய்யே உருO

மாரமரமே மெய்த்தவனுங மலரவனுங காணப்
பராபரனமெய யடியாரகள பரவவரு மருளான்
புராதனமாரு சிவாயவரைப பொறகோயில வாழும்
பிரானடிககா ளாகாத பிறபபென்ன பிறபபே
பிறஙகுசைவ சமையமுறாப் பிறபபென்ன பிறபபே உருக

எழுசீரடி யாசிரியவிருத்தம்.

எனததுதி செயது வேநதனைம பெருமா
னெதிரவிழுந திருகையாற் சிலமபின
னனபபுறு மலாததா ளிரணடையும பறறி
மகிழ்நதுபே ரன்பினு லிசைபபான்
சினததொளிா வாளாற றிருமுடி வெட்டிந
தீமையை மறநதெனை யாணட
னினக்குநான் கைமாறெனசெய்வே னெ
நிகரிலாக கருணைபங் கடலே. உருஉ

எண்ணிலங பிறவி யெடுததெடுத் தநதோ
வின்னமும பிறந்திறந தளவி

னண்ணிய துயரக கடலமூந தீாதிந
நாயைநின் றிருவடி சேர்ப்பாய்
தண்ணிய மலரோன பதவியும வேண்டேன
றககமர்ல் பதவியும வேண்டே
னுண்ணிமுற றருவோன பதவியும வேண்டே
னுனனடி வாழததலே வேணடும உருந.

செயய வாசவனும பிரமனு மாலுந
தேவரு மறைகளுங.காணு
வையநின னருமைத திருவடி மலரை
யடியனேன றிசிதத பின்னா
வையமாள சிறப்பை யொருபொரு ளாக
மதிப்பனோ சீரியன விலுறததேன
வெயயனேற கினிநின னடிக்கலப பலலால
வேறொன றும வேணடுவ திலையே. உருச

எனனனும பெருமான றிருவுள மிரஙகி
யேநதலே யிருலகயாற றாககி
மனனநின கருததின படிமுடிபபேணி
மனததுய ரொழிகெனத தேறறி
யனனவ னிட்டதி விருநதபொன முடியை
யருட்கடல வாஙகியம முடிமேற
றன்னரு கிருநத மணிசசிக ரததைதத
தயஙகுறப பொருததி யமமுடியை உருரு

பேரிகை முதறபல வியங்களு முழஙகப
பெருகுபூ மாரிவான் பொழியச
சீரிய வடியாா சிவபிரான் கருணைச
சிறபபினை யெடுததெடுத தேததப
பாரினி லெவரும் புகழுமவாட போக்கிப
பதியமா தெய்வ நாயகன் சீ
ராரிய ராசன சென்னிமேற சூட்டி
யளவிலா மகிழசசியோ டுரைபபான உருகூ

அரசனே யின்னுஞ் சில்தின முலகை
யாளுதி பின்னாநின் புயனுசோ
தரமுறு மவனிச சுமையைநின புதல்வன்
றனிப்புயத் திறக்கிவைத் தனநாம
பரவுநம் மடியிற பிரிவறச சேர்ப்பேம
பயப்படேலென் றருள செய்ய
வரமிகு நிருபன பன்முறை வணங்கி
மலர்க்கரஞ் சென்னிமேற குவித்து ௨௫௭

நின்னருள வழியா னடப்பதே யல்லா
னீசனே றொருசெய லுளதோ
பன்னருந் நின்பா லடியனேன பெற்ற
பாக்கிய மியாவர்தாம் பெறுவா
ரின்னல்சா விந்த நாயினேச சிவிகை
யேற்றிய நின்துபே றருளே
யென்னநான சொல்லிப் புகழ்ந்திட வல்லே
னீசனே யிருடசிந்தா மணியே ௨௫௮

என்ற காவலனை யெம்பிரா னோக்கி
யெமக்குநீ செயவழி பாட்டை
மன்றநா மகிழ்ந்தோ நினக்குவேண் டியசீ
வரமெலாங் கேளென வேந்த
னின்றுமென குலத்தோர பொன்னிநீர் கொணர்ந்து
நினக்கென்று மாட்டிடல வேண்டு
நன்றிமை யவர்கள செல்வராயீற்றி
னறகதி யடைந்திடல வேண்டும ௨௫௯

ஆய்ந்தசீ ரிராச லிங்கமென றுருபே
யையநீ பூணுதல வேண்டு
மேந்தவப பெயரை யிடப்பெற றோர்நின
றிணைமலர சேர்ந்திடல வேண்டும
வாய்ந்தவிவ வரைக்கு மணிவரை யெனுமபே

மாநிலம் வழுவகற்றல் வேண்டுமே
வேய்ந்தசீர் நினைத் திருமுடித் தழும்ப
னெனப்பலர் துதித்திட வேண்டுமே உ௯௦

ஐயநீ யாடப் பொன்னினீ ரெடுத்த
கணிகொளப் பெற்ற குடமெனப் போருஞ்
செய்யநீர் நிறைப்பச் செம்பொற் கொப்பரைகள்
செய்து வைத்திடு நன்மையோருந்
துய்யநீர் கொணர்வோர் பலர்க்கும் வேண்டுவ
சோர்விலா தீயுமே லோரும்
வையமே லுயர்ந்த செல்வராய் நின்து
மலரடி வாழ்த்திடல் வேண்டுமே உ௯௧

அண்ணனீ மொழிந்த படியினிச் சிலநா
ளானபின் னடியனேன் றன்னை
பெண்ணரு நின்றாள் சேர்த்திடல் வேண்டி
மியான்பெறும் புதல்வனை யிந்தத்
திண்மைமா புவியிற் றனியர சளிப்பத்
திருவருள் செய்திடல் வேண்டும்
நண்ணரு மவனு மவன்வழி யோரு
நற்கதி யடைந்திடல் வேண்டுமே,

என்றன னவனூர் றெம்பிரான் வரங்க
ளினமுக மலர்ந்து தந்தருளி
நன்றமை யிலிங்கத் திடைக்கரந் தருளா
நவில்புக ழாரிய ராசன்
வென்றவாட் போக்கி முனைத்தமா மணியை
விட்டுநேர் குதற்குளங் கலங்கி
மன்றருட் பெருமான் பாலவிடை பெற்று
வணங்கிமுன் னேகியே சென்று உ௯௨

எதிர்விழுந் திறைஞ்சிக் கோயிலின் புறமே
யெய்திமூ வுலகையும் பெற்ற

மதிநுதற் சுரும்பார் குழலுமை யமரு
மாமணிக் கோயின்முன் வணங்கி
முதிருமன் பாலுட் போயவல்லு செய்து
முன்புன முறைபுணர்ந் தெழுந்தே
யதிகவா னந்த வருவிகண் பொழிய
வஞ்சலி சென்னிமேற் குவித்து உகச

எனையு மாண்டருளுங் கருணைநா யகியை
யிதயநெக் குருகிடத் துதிப்பான்
வனையுமா வாடபோகத்தி னிரையமா கருணை
வள்ளலுக் கினியதெள் ளமுதே
நினையு மெய்யடியார்க ளெய்ப்பினில் வைப்பே
நிகரிலா வருட் சிந்தா மணியே
யுனையலா லெனக்குத் துணையெவர் புகல்வா
யுலகெலாம் பெற்றநற் றாயே உகரு

அடியவர்க் கமுதே யிமயவெற் பீன்ற
வன்னமே யென்றுகண் மணியே
நெடியனும் வணங்குஞ் செல்வியே முக்க
ணிமலையே யுயர்பரா பரையே
பொடியணி பெருமா னாவியே செய்ய
பொற்கொம்பே யெங்கள்பாக் கியமே
யொடிவில்சீ ருனையன்றிமெய்த் துணையா
ருலகெலாம் பெற்றநற் றாயே உகசு

முன்னும்ப ரருளா லெமதாழ் னடந்து
முதல்வியே நின்றிரு வுருவை
மின்னுதம் முளத்திற் றியானிக்கு மடியார்
வேண்டுவ தருந்தயா நிதியே
மன்னுமா வாடபோகத்தி யமருமம் பிகையே
மலைமன்னன் செய்தவப் பேறே
யுன்னுநின் னடியிற் சோதனை யாளவா
யுலகெலாம் பெற்றநற் றாயே உகஎ

கலித்துறை

என்ன வாரிய மன்னவ னேத்திமுன் வணங்கித்
தன்ன மிலசுரும பாற்குழற் ருபினபால விடைகொண்
டன்ன மாற்றுமவாட் போக்கிமே னின்றுங்கீ ழிறங்கி
யன்ன மாவய லாரிய நாட்டினை யடைந்தான் உகூஅ

அங்கு மேவினாற் சேனையு மாப்பொடு சூழ்ந்த
தங்கு சீரினமங் கலநகர் சாாந்துவீற் றிருந்தே
யெங்கு நேமிசென் றிடவுயி ரெவற்றையு மன்பு
பொங்கு தாயெனக் கருணைபாற் புரந்துவாழ்ந் தனனே உகூகூ

புகழி னாரிய மன்னவன் பொன்னிரோ கொணர்ந்து
துகளி லெம்பிரா னருள்பெற்ற கதைபினைச்சொற்று
மகழும வலவினை யாயாசெய தவத்தினு லுதித்த
பகரொ ணாதசீ ரொருவாத்த கதையினைப் பகாவாம் உஎ௦

ஆரியராசச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம்-கூஅகூ

சிற்றுயரருள் பெறு சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்

துன்னு பலவளஞ் சோழநன் னாட்டிடை
மின்னு செல்வ மிகுகுழித் தண்டலை
யென்னு மூரி லிடையர்தஞ் செல்வமென்
றுன்னு மண்ண லொருவ ருதித்தனர்

சிவபிரான்மலர்த் தாளன்றிச் சிந்தியா
ரவனடித் தொண்டாகச் சேவல்செய் யன்பினா
ரிவருங் கண்மணி யஞ்செழுத் தெண்ணுநீ
றுவமை யில்பொரு ளாகக்கொண் டுத்தமர்

தெரியு மாண்டிறச் சிறியாமெய் யன்பின்ற
பெரியார் நீரும் பஞ்சபுலனும் பெட்பொடு
புரிபச் சுக்களை யுணர்ப்பித்துப் போற்றலர்
லுரிய கண்ணனை மூலனை யொத்தவர்

இனைய நற்றவ ரெண்ணில பசுக்களை
வனையு மாணிக்க மாமலைச் சாரலி
னனைம லர்ப்பொழி லூடேறு மேய்த்தட
னினைப் போமபு நியமங்கைக் கொண்டுளார்

இருந்த வத்தின ரினநிரை பாலினைப்
பெருங்கு டத்தினிற் பெய்து சுமந்துபோய்
விருப்ப மாணிக்க வெற்புறை நாதற்கு
நெருங்கு மன்பொடு நித்தமு மாட்டுவார்

ஒருதி னத்திலவ் வோங்கு மவ்வரையடி
மருவப் பாற்குடம் வைத்தோர் தொழில்செயப்
பொருவி லன்பி னருகுசெல் போதினிற்
கருங்கா கங்கவிழ்த் ததப் பாலினை

அந்த வாறுசிற றுயாசண டஞ்சினா
னெந்த னாருழு தாரதலை நூறிட
முந்த வெறுபினைமேன மோதினை யையகோ
விந்த வாறுநன றென்று கலங்கினா ௯௭

ஐய னேயுனக காட்டி புகிழ்விக்க
மையல் னைக் கொண்டு வந்தவிய பாவினை
வெய்ய காகங் கவிழ்த்த வித்தநின்ற
பொய்ய னேனுயிர் போக்கு தலுண்மையே

என்று காலைய யையமையா டெம்பிரான்
மன்ற மாலவின்ட மேற்கொண்டு வந்துநே
நின்ற வப்பனை நோக்கி நிகழ்ந்தவான
வென்ற விவ்வரை யெங்குமமேனியே ௯௯

ஆக லாலவெற படியினிற சிந்துபா
லேதை மேவவீ ணுயதென றெண்ணலை
கோதி னமமெய குளிர்ந்திடச் செய்தநா
லோதி தறகுளத தெணணி லுவப்புறறும ௱

என்ன வப்பர் பணிந்தெழுந் தெந்தையே
முன்னம வேலை யெரித்த முறைமைபோற
பன்ன ருடபிழை பண்ணிய காககையை
யின்னம் மேவ வெரித்தருள செய்யென ௱௧

அடிய ரெண்ண முடித்தரு ளங்கண்ண
படிய வானிற பறக்கும் கொடியினை
கடிது செங்கனற கண்ணினி னோக்கினன்
கொடியெ ரிந்து குவலயம வீழ்ந்ததே ௱௨

அன்ன பான்மைசிற றுயாகண் டப்பனே
யென்ன பொருள் வைத்தனை யேழைமேற
கன்ன லேயருட கற்பக மே யென்ப
பன்ன ருந்துதி பாடின ராடினார் ௱௩

இந்த வன்பனை யெம்பிரா னோக்கிநற
கொந்த நலவரம வேண்டு மியம்பெனக
கந்த விவவனைக காகம வாரவனைகச
சிந்த வில்லருள செய்திடல் வேணடுமால நீச

வெய்ய பலபிற விக்கொடு நோயினை
யைய னேயினி யானசகி யேனெனச
செய்ய நினனடி சோதகிடல வேணடுமான
மெய்ப்பனை யென்று வீழ்ந்து வணஙகினா ப௫

வணஙகு மனபனை வளளல் கேட்டவா
ணிணங்கு நலவர மீந்தன னென்றதன
மணங்கொள சேவடி சோதத்னன வானவ
கணஙகள பெயதனா கறபகப பூமழை ௫௬

விரியும வணபுகழ் மேவுசிற றூயாதம
சரித மீதினித் தணையிலக் காவலைத
தெரியு மெய்யனபு சேர்ந்து வாயராம
பெரியா பெறற கதையினைப பேசுவாம ௭

சிற்றூயரருளபெறுசருககம

முறறிறறு.

ஆககதிருவிருததம- ௭௱௩

வயிரப்பெருமாள்மலைகாவல்
பெறுசருக்கம்.

கலிவிருத்தம்

தூய சானறவா மேவிய தொண்டைநன னாடிற
பாய சீாமிகு காஞசிவண் பதியினிற நநது
வாயா முனசெயத மாதவப பயனென வனையாா
மேய நறகுலத தவதரித தனரொரு மேலோா

மாசு நீககிமா முததியை வழஙகுபஞ செழுததும
பூசு நீறுஙகண மணியுமே பொருளெனக கொண்டோா
ராசு றுமெய்ப பரசிவ னடியவாக கெலலாந
தூசு கோவணம பறபல வளிததிடுந தூயோா

இடலில லாமபசு பதிபெற லெனநினைந திருளசே
ருடலெல லாமவிடுந திறனுடைப பெருமையை யுடையா
ரடலெல லாமபிறப பகனறவாக கெனவறிந தியாவும
விடலெல லாமபொருந தியருடன பிறநதோா மினனுள்

பாச வோறுத திடுபழம பொருடனைப பதிதத
தேசு லாவுறு மனததினண் மகளிரிற சிறநதாண
மாசி லாதகற புடையவ ளுயிரகண்மீ மாறு
நேச மாாதரு கருணையிற றுயினை நிகாவாள

இனன பான்மைய ளிளையவ ளொருதின மிகலாள்
சொன்ன மாறறமெந ஞசகஙகிடந தறுபபவத துயரைப
பன்ன வேணடிமுன னேனமனை புதுபசு பதிபே
என்னபேறுறச சென்றதனன புவியிலென றிசைத்தாள். ௫

தங்கை யாருரை கேட்டலு மருகினிற றவிக்
கங்கை சூடியை வெறுப்பொடு துதிப்பது கடனன்

றெங்கையே நினை யெவரேது புரிந்தன ரிரைந்தாய்
சங்கை நீத்துள படிவிளம் புதியெனச் சாற்றும் ௬

குதலை மாற்றமு மிலதொரு குழவியைக் குமைத்தான்
பதலை தாக்குற பாலக னெனதுளம் பதைத்தே
விதலை தாக்கவுச சிறுவனைத துரிதமாய விலககி
முதலை வாழ்ததிநத தியக்கட ளியறறுமம முடிவில ௭

சென்றுதா யிஙடச சிறவணேவே றுரைததேதா தெரியேன
துன்று போரிலிற பிணமுணுங கூளிபோற றடிததே
என்ற னைபபல வசைசொலி மலடியென் றிகழநதாள
பொனற லணறிமற றுளளதோ கதியெனப புகனறேற் ௮

முனனைநாட செயத கொடுவினையோ வணறி முனிவா
தனனை யாயநதவா சாபமோ குருமொழி தளைநத
சிலை மோகுலு தெயவததா னுறறதோ தெரியே
னினை நாடபழி மொழிகளைச சுமயயதற கிருநதேன ௯

பிண்ட மாயககரு வினினமுனம பிணிததிடும பொழுதே
தண்ட மாயபபிறர வசைபல சொலிததபை சிறிதும
அஞ்சு றுதவல வினையன மலடியென றழைகக
முண்ட கததனெனை றலைமிசை விதிததனன் முடிவே ௰

என்று நொநதுளைநத தேககமுற றிவளபடுந துயர
நின்று நோககினா பொறுததிலா நெடியனை கையாற
சென்று தூககினா மலாமுகந துடைததனா சிவமே
கன்றுமனங குலைநதலைந தழிவது கடனே ௧௧

வச்சிரததின்முன னாகிய தேவருமவணங்கா
அசசு றுததுமிப் பிரளயந தவிரென வசுறறி
வைசசி றைபபதி யெனநிலத தொளிபிரு வளஞ்சோ
கச்சி யப்பதி யுறைபவர்க் கொருகுறை காணேன் ௧௨

தங்கை யேவருந தாதிரு தேய்வினைத் தவிரபபா
னங்க ளுபக னணிமையி லெனவுரை தவின்று

அமைகை யேந்துமைந்த தனைப்பெற்று மன்னிதினைகண்டு
திங்கள் சூடியம் பலத்தொழ வெண்ணியிந்த செய்யும் ௧௩
அம்மை யேயென்க கொருகிய முளத்து புரிவா
ளிம்மை யேசில வேண்டுநீ யிருந்துவன வெழுந்தே
செம்மை மாமணி தந்தநல் திருக்கையி றரித்தே
னம்மை யாள்பொருட் டினிதரு ளிபகல னயந்தார் ௧௪

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

உலகளக்குந் திருமாலை யூர்ந்துசெலு மழவிடையா
னுமைவி னவுக
கலங்கலுலந் தளிகளினுண ணனை தீரக வெனமகிழவுற
றருளக் கேட்டுப்
பலதினமுந் தவமுஞற்றக் கனைமயினைச் சந்துசெலப்
பணித்துப் பற்ப
நலமிகுந்த பதிமடைந்தோர் நகைபுணர்ந்து குறிபணித்த
சடிலற் போற்றி ௧௫
வருமேவாகத் முதற்பொருளாய ஞானவுழ் தாயத்தூய
மணியி னீங்காப
பெருமைபெறு காந்திபதாயச சலமழவிற் றண்டகியாய்ப்
பிறியா தோங்கிப்
பருவமுறு காமாட்சி படிமை திருச்சரணமலைப
பாவி நின்றே
பொருமைபெறு திரிகரணத் தொழுமுறையே வாழ்த்தியிங்
துரைப்பதாறோ ௧௬
வயிரமணிக் குணறேடா கனகபுரி சூழுலகு
மனனைச் செவ்வேள
வயிரமணிக் கைவேலாய் சினருசு ரிடாகணைந்தாய
மஞ்ச துஞ்சம
வயிரமணிக் கிரீயுடையீர் தகையுடையீ ரருளுடையீர
மணமார் சிலவீர்
வயிரமணித் தனுமறையோ புகலிடமுன் றோவிதனை
வழுத்தாய் கொலலோ ௧௭

என்னவுரைத் தோலமிடக் கண்டுதிரு வருளிரங்கி
யினிதி னோக்கிப்
பன்னரிய பலதலமுந் தொழுதுவரு மளவினெத்தும்
பாலிப்பா னென்
றன்னவிடத் தனதுமனப் படியுதவும் பரமனெனை
வருளிச் செய்தா
டனையடைந் தவராகந் தன்னினமனு மன்னனைய
சரீரி தன்னால் ௧௮
அழகுலவு செவிமாநதிப் பாம்பலவாந் துதிபுகன்று
விடைபெற் றன்னே
பழியகலும் பலதலமுங் காணவேண்டி காதன்மிகு
பத்தியோடே
கழுமலத்தி ராசா திருநாவலூர் டிகளடிக்
காடலனு சூழ்ப
பிழியுநவ ரசநிறையுங் கனகசபை நடனமிடும்
பெருமாற் கண்டே ௧௯
எண்ணிலபல புவனமொரு சிறுகூறுபட பொருந்துமதை
யெண்ணிப் போற்றி
மண்ணினமனுப் பைங்கூழக் டழைக்கவருண மழைக்கிபுக்கும்
வள்ளைப் போற்றித்
திண்ணியபெருஞ் சசிலையைத் தண்ணியெனக் காணுமொரு
திறனைப் போற்றிக்
கண்ணகலாப் பொருளிதனைக் கண்ணினறி வுறுத்துமம்மை
கழல்கள் போற்றி ௨௦
கண்ணப்ப ரருளடையப் பாலித்த நாதரடிக்
கமலம் போற்றி
வண்ணப்பி ரசமலரான் விணடிருவா ரதேடிநின்ற
மலையற் போற்றி
நண்ணப்ப ரகிலாண்ட நாயகியி னடிபோற்றி
நயப்பிக் காகப்
பண்ணெப்பி நடுவிருளிற் பாவைமனை போநதபதம்
பரவிப் போற்றி ௨௧

ஞானப்பா றந்ததிருத் தோணிபுரத் தம்மையப்ப
ரடியெரு ஞான்று
மீனப்பா லாகாமற் காத்தருளென் றறவுமுறை
யிட்டே போற்றிக்
கூனப்பான் மதிவேணிய பானுறையும் பலதலமுங்
குறுகிப் போற்றித்
தேனெப்பா மொழிவணிகப் பெண்டாயாய்ப் போந்ததிருந்
தேவைப் போற்றி உஉ

நீறுபடு மேனியெனச் சம்பந்த வடிகளுரை
நிகழ்த்திக் கொண்டே
ராறுசடை யண்ணலைவந் தமுறப் போற்றுபராய்த்
துறையம் மானைச்
சேறுபடு மிருகமதக் களபமுலைத் தேவியரைத்
திறம்பா தேத்தி
மாறுபடு வினைகெடமுன் வேதநெறி யோம்புதமிழ்க்
காவ தாறல் உ௩

அடைந்தவாக் குறுகரணம் பொறிபுலன்கண் முதலாய
வனைத்துந் தூய்தா
படைந்துமுந் துறைவுமுடன் னெய்திநலம் பெறவிடுக்கு
மணிசோ பானனி
ருடைந்துமுறை நெறிபிறழா தெண்டிசையுஞ் சிறமேறனை
குவித்து நெஞ்
முடைந்துருகி யுடல்குழைப்பப் பரவசமாய்த் தினந்தொழுத
லுரித்தா மன்றே உ௪
ஆதலினித் தகையுடையான் கபிலமலைத் திசைநோக்கி
யரனம் பாலை
ஏதமிலா தடிவணங்கிக் கரையுமா றாறுமுழக்க
மெங்கு மேறக்
காதலொடு மதுமுதலா கியதிசைக டொறும் வாழ்த்திக்
கண்டா ரிங்கே
ஆதரவாய் மாமணிபாம் விரிசுடராய கணமணியா
யகண்ட மாகி உ௫

சிவமணமாய்ச் சிவலிங்க வுருவாகிய பொலிமலையைத்
தென்பா லின்னே
பவமகன்றே மிடியகன்றே நமதுதிருத் திருவேயோர்
பற்றும் வேண்டேந்
தவமுள்ளோ மீதன்றிப் பெருகவெனப் பலமுறையுந்
தாழ்ந்தே மிக்க
அவசமொடுந் தென்கடம்பந் துறையமரும் பெருமானை
யடிதாழ்ந் தன்றே உசு

பொன்னிந்தித் துறைதெரிந்த மாணிக்க வுருவகத்தைப்
போற்று தாக
ளென்னபலன் பெறுவாரந்தோ விதுகாறுங் கண்டிலனென்
றேங்கி யேங்கி
மின்னவிருஞ் சடைமுடியா னருங்கருணைப் பெருந்தகைமை
விபுதன் போந்த
தின்னதுணைப் பரிவொடுமா துன்னிநடந் தானென்றெவ
ரிசைக்கற் பாற்றே உஎ

கலித்துறை

இருக்க ரங்களுஞ் சிரமிசை யேறியே குவிய
வுருவ மெங்கணும் புறமயிர் பொடிப்பவுற் றுருகிப்
பெருகு கண்களி னீர்வரக் கபிலையைப் பிரியாப்
பருவக் கன்றென விரைவினிற் றனைவொடும் படர்ந்தார் உஅ

கும்ப யோனிய ரேனைய முனிவரர் குழாமுஞ்
சம்ப ராரிமுன் னாகிய தேவர்க டவத்தோர்
நம்ப னேயெது மருளவ னெனுமுரை நயந்தே
யிம்ப ரேதரும் பரமனென் றுவந்தன னிப்பால் உகூ

மூசு வண்டறை பூந்துண ரடர்ந்ததா னமுருந்து
வீசு தண்டலை நோக்கின ரதன்வழி மேவப்
பாச நீத்துநற் பதவியை யளித்திடும் பாதத்
வாச தீர்த்தமுங் குணதிசை வயங்கிடக் கண்டான் ஙo

மாட்சி மேவிய சுரநதி யேயென மன்த்துட்
காட்சி யாதரு சரிதைவி நயமொடு கலந்தே
ஆட்சி பிள்ளையை யடைந்தன ரதற்குடைந் ததிக
மீட்சி பாலிப்பத் திதிதரு குவதொரு வியப்போ ௩௧

உய்ய வாருயிர்த் தொகைதனக் கருளிய வுரிமைத்
தூய்ய நீறணிந் தனுபவ முடித்தெலாந் துமித்தே
வெய்ய காலனைக் கடிந்தடி யவர்துயர் விலக்குஞ்
செய்ய மாமணிச் சிலம்பினைத் தொழுதனன் றெளிஞன் ௩௨

நெஞ்ச மாரனமுன் மெழுகென வுருகிட நெகிழ்ப்ப
புஞ்ச மேனியு ணடுக்குற முகிழ்கை பூப்பக்
கஞ்ச நோக்கிழி யூற்றென வெதும்பிமிக் கலுழப்
பிஞ்ச காமறை புடிநட மிடுமொரு பெருக்கே ௩௩

கிரண மேனிய நிருமல னெனத்துதி கிளத்தி
முரண தீர்மயிற் றனிபடிப் பிணித்துயர் முடியிற்
றிரண நாவுநற் றயிலப்பூ ரணக்குடந் திளைத்தே
அரண மாதுரு லோடுநடந் தெனவடி பெயர்த்தான் ௩௪

ஐங்க ரத்தனைப் பிரணவ வடிவமே யதனுட்
பொங்கு பேரொளி யேயெழு வுலகரும் போற்றுந்
திங்க ளஞ்சடை யாயிட ரகற்றிடத் திகழுங்
கங்க ணம்புனைந் திருப்பவோ காவெனக் கரைந்தே ௩௫

பொன்ன னிடுந்திருப் பாறைகண் டனன்முனம் புலவர்க்
கின்ன ரும்பொரு ளுதவிய திறமுணர்ந் திறைஞ்சி
மின்ன லுற்றிட விலகுமா மணிக்கிரி மேய
பன்ன கத்தனஞ் செழுத்தொடு மனங்கழல் பதியா ௩௬

வஞ்ச னென்றகைச் சிறிதிலேன் புலமிலேன் மறத்தக்
கொஞ்ச னேன்பெரி யவருரைத் தெரிகிலாக் கொடிய
பஞ்ச னேனுய ருய்யுமா றுணர்ந்திடாப் பதக
நெஞ்ச னேனையு மாட்கொள நினைவையோ நிதியே ௩௭

இந்த வாறுபற் பல்புகண் றவனைழுந் தருள்சம்
பந்த நாதியா பதமல ரடிமுடி பணிந்தே
முந்த நோக்கிநற றெருவ்டைந திருங்கயு முடிசேர்த
தநதமில லமேதார் முதறனே வளமபட வடுத்தான்

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

பரமதத துவமே போற்றி பரம கறபகமே போற்றி
பரம சததுவமே போற்றி பரமதற பரமே போற்றி
பரமவே தாநத வோற்றி பரமவே காநத போற்றி
பரம சிததாநத போற்றி பரசுகோ ததியே போற்றி . ௩௯

அண்டபிர மாணட போற்றி யகிலகா ரணனே போற்றி
கொண்டலஞ சடையாய போற்றி குலமறை முடிவே போற்றி
துண்டவம புலிபபற பூதத தொகுதிசூழ தாட வாடும
புணடரீ கததாள போற்றி புரைபிலரிய போற்றி போற்றி ௪0

அனுபவ சித்தே போற்றி யைவகைத தொழிலக ளாற்றிப
பனுவலசெய தருளசன மாரகப பரமதந திரமே போற்றி
தனுவுமைம பொறிகண் ணுதி யாகியுந தணநது நின்று
மெனுமறை கதற வுளளா யிலலதாய நிறபாய் போற்றி ௪க

சிநதைநொந தயாநதேன போற்றி செயவதோன றறியேன் போற்றி
வநதுநின் னடியை நேரே வணஙகிடப பெறறே னிந்நாட்
சநததி நாயேன றஙகை யகட்டிலவந துதிததுத தன்னஞ
சிநதிச செயய வேணடுஞ சிவசிவ சிவமே போற்றி ௪௨

உனனைநெக் குருகி யேதத வுளமவச மிலலை யேனு
நின்னது நாமத தொனறிற சிறுகூறு நிகழததி ஞேரன் .
முனனைவல வினையினை ருரு முடிவிலாக் களிப்பி னிற்ற
னின்னருட் கடனென் றன்றே யாவரு நிகழததுகின்றார் ௪௩

பிட்டுக்கு முடிமண் ணேற்றும பிததனை யெனுமா ரூரர்
இட்டுக்குமகிழ்நதொன் றொன்றுநதெவிளைப்பளிததுஙகாட்ட

கட்டுக்கு முவர்க் தாட்பட்ட கருணைமா கடலே யென்றன்
யுட்டுக்கும் வஞ்ச மேயோ வுரைசெய வழுத்தா நிற்பான் ௪௪
அற்புதங் கொல்லோ நிற்கு மரியதோ வமல ருத்ர
தற்பர வுனையன் றியாதுஞ் சார்பில னெனமே லோங்கி
நிற்பதோர வயிரம பூண்டு கிரிவல நியதி யாறறிப்
பற்பமே பொருளாய்க் கொண்டோ னிருநதவோா பகலின
மன்றே ௪௫

வேறு

நம்பனிரு சரணமலா முடி பணிய நயன்முற
முரல நாசித
தம்பமிசை யிடுசுடரி னறிவுமன மொடுகரஙகள
தழுவிக் கூபப
வம்பமருங் குரவருரை பணமெனொடுநா வழுததவதை
வாயநததானனம
நம்பலொடு கவரவளித தருளகருணைக கெதுபரித
னலமென றெநதா ௪௬
பொன்னிரசி தழுமலையே மணிமலையே யிவாகளுளதெப்
பொருளும் வேண்டார,
இன்னபொரு ளின்னபணி யின்னதரி தெனவுரைபபா
ரெவருங காணென
மன்னனெனப பெயர்புனைநது கருணைமொழி வழியுமொரு
தசைவா கீசா
சொன்னதமிழ தனைநினைநதத திருவங்க மாலையினைத
தொழுது தேறி ௪௭
நன்றெனக்கை மலாகுவிததுக் குதிததாடிப பாடிமிக
நகைததெண் டோளன்
குன்றெனவண் ணிதியிருக்கத தலைத்தலையும் புயமணிநது
தலைகொண் டான்கை
யென்றினிது விளங்கிவயத திருவடியைப் பலமுறைதொழுந்
தேததி நின்ற
நன்றிபுனை தலையுடைய தலையைமணி மலையாறகு
நலகு வேனல் ௪௮

என்னமுடித் தறுதியுட னெழுந் தகடன் முடித்தலை
மிசைநதே முன்சென்
றன்னதியல் பறிந்தன்ஞேர் தலைமுடிக்கங் காத்திளிது
வுவநதா யன்றிப்
பின்னைவெகு நவிரமிசைத் தலங்கலணிந் தனைகழறகுப்
பிறிதொன றினைறற
சொனமுடி யமராதுதி பதமணியச சிரநதருவன
றணிநதற பாயே ௪௯

தநதியுரி யோயிமத் தாடிபுலித தோலுடையாய
சரண மெஙகை
வநதியெனும் பெயாமாளத தநதுமகன றனையவளின
மயக்கந தீாபபாய்
முநதியென வேண்டியொரு மணடலமுற றனரொருநாட
கனவின முதத
வநதணராய்ப் போநதுனது குறைதவிாததோ நகரேகி
யறிவாயெனறே ௫௦

ஓதிமறைந் தனரனநத றெளிநதிருகை முடிகுவிததே
யுருகண ணீாதே
காதிமுழு வதுநனைபப மொழிகுழறப புளகாஙகம
போாபபக கஙகை
பாதிமதி புனைபவள வாாசடையி ருமதுதையப
பயனபெற றோகஙக
கேதுதுறை வெணசசயிலம் வலஞ்சூழநது பூதிசல
மிருஙகைக கொண்டான ௫௧

எஞசறவிாத தருள்சுருதிக் கழலவாழி கருணைமுகி
லெழுநதே சிநதுங
தஞசமலா விழிவாழி யபயகாம வாழிநிசிக
கனவிற றோனறித்
தஞ்சமெனு மெளியவருக் குரைக்குமொரு வாமவாழி
தகைநா வாழி
பஞ்சமுறு கிரிவாழி வண்டினங்க ணிறைகுழலெப
போதுமம வாழி ௫௨

திண்ணைபடி பரவவருவோர்க்குக்கவி சோபானம்.
நீடு வூழி
மன்னாவலர் தருந்தருவும் வாழ்வெய்தத் தாழ்தலொடும்
வாழ்த்திக் கொண்சேர்
நன்னிலம்புக் கலமவாய்த்த முனிவரடிக் கமலமலர்.
நாடிப் போற்றிக்
கன்னல்புடை சூழ்கழகக் காஞ்சிபுரி நோக்கிவழி
கடப்பதானான் [illegible]

ஈசனுள்ளென்னவருவ னூர்திபற்றித் தடைவனென
வேகுவார்பின்
னாசையுடன் றுணைவைபின் னொருகாற்கண் டகல்வனென
வணுகுங்காலை
வாசநக ரேகியுண ரெனவுரைத்த மறைமொழியை
மறுத்தே மாயின்
மோசமுறு மெனவெருவிக் காஞ்சிபுதத் தாமகவாக்கு
முறையிற் கூறி [illegible]

சோதரிதன் னகர்நோக்கி வருவதுகண் டெதிரோடித்
தொழுதற் குள்ளா
யாதரநற் கருணைபணைந் திருக்கையமைந்த தோதிபவ.
னகமே புக்கு
மேதகுநற் றிருநீறு நீருதவிப் பயணமென
மிகவல லொர்நீ
ரோதுமொழி கேதுபுரி வோமகளீ ரெனவயலா
ருரைக்க வுற்றார் [illegible]

மெய்யவுரை செவிகொளுமுன் வந்தியெனு நிந்தைபது
வேறு மாற்றம்
பையநெருங் கின்போனு சிவனருளாற் காணுமெனப்
பகர்ந்து போனார்
ஐயனுரை யுன்னிமனத் துயருள் மின்னிநனி
யறிவார் வைகக்
கையவைபின். கலைபினனேர் பையெழுமை கண்டுமெனக்
கவலை தீர்ந்தான் [illegible]

வேறு

பாலனு தித்தபி னைப்பகமுற்ற விருங்கதி பற்றுதுமென்
றால மடக்கிய கண்டனை யுள்கி யிருந்துழி யுற்றவர்தாஞ்
சால வளைக்குல நிதிதில் மாமணி போற்குவை தக்கினபோற்
பாலகனைப்பெற மேலகமுற்றவர் பேரனைசை பற்றினனே ௫௭

மைந்தன் வளர்ந்துறு திங்களி லாடக வாளி செவிப்புகுதி
சந்தமு றும்பணி கந்தர முச்சிகை தாளரை மற்றுமுள
வெந்த விடந்தொறு மந்தம தாக விசைத்திறை கோயில்புகா
வந்தனை சிந்தனை தந்தம ரோடு மகிழ்ந்து புரிந்தனனே ௫௮

இத்தகை மற்று மியற்றிமுடித்துழி யெண்ணிரு கண்ணெனவே
புத்தமு தத்தை நிகர்த்தது துய்த்து மதத்திடு போதரிய
வித்தை படிக்க விடுத்துமிகுத்த களிப்பொடு மேவுறுநாண்
மத்த முடித்தவர் சித்தி விளைத்த வருப்பை யிசைத்திடுவாம்

கண்டு சொல் மங்கைய ரண்டலி லார்த் தணந்துழி காதலர்கண்
மண்டல மெங்கு மலைந்து தொடர்ந்து வழுத்தி யழைத்தலினோர்
கண்ட விடத்தாக னுவினடைந்தூ தொண்டனெனக் கழறீஇ
மண்டை யளிப்பவன் விண்டளிகொண்டு மறந்தனை போலு
மெனு ௬௦

பூசுரர்போலி துரைத்துல கத்தவர் பொய்யுரை மெய்யெனவே
யீசுரனு றுயர்போனறிட மைந்த னளித்தனரினறு தொடர்ந்
தேசுரை பெற்றனை சத்திய மற்றனை யென்றது சென்றிடவே
தேசுரை பாகனு திதுதென வொல்லைவிழித்து மனந்திகையா

வஞ்சனை கொண்டிடு நெஞ்ச னுழன்றிடு வம்ப னிடும்பனிடங்
கஞ்சனை வென்றவர் கெஞ்சிடு மங்கிரி வந்தது கண்டிமினுஞ்
சஞ்சித மிஞ்சுதல் கொண்டிட விஞ்சை தணந்துபிணங்கிடுதல
பிஞ்சைக ணெஞ்செனு வஞ்சுதல் கொண்டு பணிந்துகனிந்து
மரோ ௬௨

ஓர்ப்புடனென்றலை காப்பது நின்கழல சோபபதுமுனகடன்மா
போர்ப்புகை மாயையி னோர்ப்பி லழுந்திடு புல்லிய கல்வியென

வேர்ப்பது மிச்சட மேற்ப தெனக்கு விளைந்தது தீமையெனு
வாரப்பது நாமென னாரப்பதும்வைசறைபார்ப்பது மாயினரே
காலையி னித்தபக டனமுறை யாற்றி கபாலி பதத்தின் மிசை
மாலை புடைத்தவர் சோதரி பக்கலில வந்தன ரந்தரமாய
மேலை யிடத்தமா மாமணி வெறபிடை வேலை யிருக்குதென
றால மொழிந்தனள் யாவும வழுந்தி முகறகபி டேகியெனு ௯௪

சேட்ட னுரைத்தவன் மாறமுணாந்தி சீக்ரமேவணதெலா
மீட்டி யினமபதி கூடிடியமப வெழுந்து தொழும்பருடிக்
கூட்ட நடுக்கலை யமபுலி யென்ன விபூதி குளித்துடைவா
ணாட்டம தாயககோடி ரதத்தின வெறபினை நாடி நடந்தனரால்

வேறு

கொண்ட றந்த விறைசெப மகக்குழித
தண்டலைப்பதி சாரந்தனா தென்முனிக்
குண்டி கைப்புன லாடிக் குறிகொடுந
கண்டநீலரைக கைகுவித தேத்துவான் ௯௬

முனத்தி னதது மொழிநத மொழிபினை
மனத்தி னதத மதிக்குமறை யேனெனச
சினத்தி னித்தலைச சேவடி தளருற
தினத்தி னததரு ளேறுக வெநதையே ௯௭

உலக ராதிய வொன்றுறு தெயவமும்
பலவிசேட விசேஷண மும்பழ
மலைம டநதை டகிப வுனைபன்றி
யிலையி லைகதி மறறெனக் கில்லையே ௯௮

என்றி சைததுவி றைஞ்சிடு மேலவையி
னின்ற சோதரி மைநதனு நேயமாய்க்
குன்று றுமணிக் கோடத னைத்திருக்
கொன்று றுவகை தாழ்நதுவப புற்றரோ ௯௯

ஒக்க லவவகை தாழந்தெழுந் துத்தமன்
டக்கல் வநது பணிபென வென்னவே

நக்கன் வாழு நவமணிச் சிகைபதி
யிக்க ணத்தினி லேகுமி னென்றரோ எ0

சென்னி மீமிசைச் செங்கை குவிநதிட்
மன்னு நாத்துதி வாழ்த்திடக் கேண்மையோர்
துன்னி நாற்புறஞ் சூழ்நது சிவசிவ
வென்ன வேகினன் முன்றவ மெய்தினுன் எக

காசிபன் சதத கூன்முனி கௌதம
ஞசி லாத வகததியு னத்திரி
தேச நாரத னஞ்சுகன் றெனறுரு
வாகனே ரண்ட மாமுனி மார்ககண்டன் எஉ

பிருகு ரோமா பிஞகி புலததியா
இரணி பவன மாமுனி வியாசனே
பரம வாசிட்டன் வான்மிகி யுமபரா
சரனவி வேகச சனகன முதலினோா. எங

மறறு முளள முனிவா மகாதவத
துறற யோகிய ருமபாக ளியாவருமெ
பெறற மேறும பிரானைத துதிசெயுந
துறற கற்கஞு செவிபபுலன ருயததனே எச

அந்த வேலை யகஙகுளிரந் தானநதஞு
சிநத மேனி சிறநது புளகிபப
நநதி பாதம் புகுந்ததைத நானமறை
எநதை யன்றிமற் றியாரறி வாகளே எரு

அல்ல றீர்ந்த வறிஞ ருரைபுக
வெல்லை யில்லதோ ரெல்லை யிருநதிடு
வல்ல ரென்ன மறநத மனத்தினை
மெல்ல வாங்கி வியன்மதி மேனியே எசு

தங்கை யேமுத லாநதமா தங்களைக்
கங்கை யாட்டிக் கடன்முறை முடிநத

திங்கள் சூடியர் சேவடி காணுதற்
கிங்கு மூழ்கி வருவன்முன் னேகென ௭௭

அருளு மையநி னன்பி லொருசிறி
தருளு மென்றவ ரஞ்சி யிறைஞ்சிநற்
பொருளுங் கொண்டு பொலங்குவ டேகிட
மருளுந் தோடமு நீத்தவ னாகினான் ௭௮

அத்த டங்குடைந் தாசமனந் திருந்
சுத்தி செய்து சொலுங்கர ணத்தினைப்
பத்தி யாலைந் தெழுத்தைப் பதித்துளே
நித்த னீறு நிலவக் குளித்தரோ ௭௯

கந்த ரஞ்சிரங் கையகக் மாமணி
யெந்தை முந்தி யிசைத்த படியணிந்
தந்த மாக வரிந்தலாக் கச்சினைக்
கந்தமிஞ்சு களபந் திமிர்ந்துமே ௮௰

காக நீத்த கழலுறப் போந்திடும்
பாக மேத்த முடியெனப் பன்மலர்
சேக ரித்துச் செறித்தத் திருப்பனோ
யேக மான கடுக்கையை யேந்தியே ௮௧

காணுங் கண்ணி லணிந்துமை காதினிற்
பூணுங் குண்டல மெனப்ப புனைந்துமேநா
தோணும் வண்ண மலரைத் தொகுத்துநற்
சேணுந் தற்சந்த னத்தில தம்மரோ ௮௨

இந்த வாறு மிலங்க வலங்கரித்
தந்த வாளைச் செருக்கி யரைதனின்
முந்த வாறு நடந்து முதன்மையிற்
சிந்து ரவத் திரத்தனைச் சேவியா ௮௩

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

எத்திறச் சொலும்பின் வரமுன மியங்கு
மெய்ப்பாற் குரியவக் காமுஞ்

சத்தியக் கரமூ லமலவஞ் கரா
    தவிர்ந்துமெய்ப் பொருடனை தாக்கும
இத்தகைப் பரமா யிலங்குபஞ் சகமென்
    னிடத்தது காணென விரக்கம்
வைத்துவத் திரமா விநாயகப் பெயர்பூண்
    வள்ளலே யிடர்கெதாலைத் தருளவாய் ௮௪

அறங்கிளர் பொருளா ரின்பமோட் சமதை
    யருளிய யிறைமுன மறைசொன்
மறங்கிளர் மனதத்தான் மறநதவென் புரைபோய்
    மலர்ப்பதந தலையுற வழஙகாய்
கறங்குப ரவைசூ ழுலகரா ற கடையாய்
    கழிநதிடா தெனபபல கழிறிய
பிறவகு பொன் னிடுமபி டமதனைப பணிபதேர்
    பெருஞ்சிக ரியையவலஞ் சூழ்வா ௮௫

ஐயமுற பொருட்கோ முதலவவெப பிறபபி
    ஞவியும மரிப்பதோ ரபயக
கையமற றதனுள ளிருநதிரு வினைபபோ
    களங்கம தருத்திடுங் கருணைத்
சையவெம் பவவா ரணங்கடந துறைகே
        வ லக்கனை தனிலுறத தீதிபிற்
செய்யதாட் சிரமேற பொறிததல ரவன்றீட்
        டியதழிததளிததரு டேவே ௮௬

குருப்பணி மறக்கின் கொலைப்பணி பொறுக்கின்
    கொடிக்கிணை யிடைச்சியற குருகி
அரைப்பணி புரியா மயலுழங் துலைபி
    னரும்பவ மதுவருந இயிடின்
கரப்பது புரியின் மேறபெரும் பவங்கள்
    கருத்துற வியிறறினுங் களிக்குங்
கருப்பரை விலக்குஞ் சிவக்கரை மறுத்த
    கதிக்குமோர் தீர்வுகாண் கிலனே ௮௭

பெருமகம் புரிந்தும் பிறப்புமா சிலியாட
பிறங்குமிப்   ற பிரித்தே
யுரைதரு மெழுதாக் கிளவியை மறநதா
னுடனவ னகமக்கங் குலைப்பான்
வருமொரு வழுறகண் வநதவுக் கிரனுல்
வானவா முனிவர்மற றுள்ளோர்
இருநிதி யினததா ரொடுவடு வடைநதா
னிணையறு தக்கனென் றிசைபபாா அஅ

நறுமணங் கமழுங் கடுக்கையங் கணியா
னவின்றசொன மததினுண மறநத
குறுமதி யுடையோாக் கெநதவா றேனுங
குறுகிடாக கதியெனக் குமுறி
யறைதரு வேதா கமமெனப பெரியோ
ரறைநதது மறநதிருந தனனே
விறையள வெனினுங கருததினி னிணையா
திருநதன னெளியனே னனறே அகூ

நல்லடி யாாக ணலதனைதயுநகரா
நறறிடத் தையுமபலா நசையாயச
சொலலொடு துதிததேத திபபயன பெறுமோா
சுடரினுற றுலக்குவித ததினு
லெலலையில பெருமபே றடைநதிடும பொருளே
யெநதையே யெளியவாக கெளியாய்
அலலையின் மனததோ னெனவெறுத திடலோ
யாதுசெய வேண்டி யேனை கூ0

உணவது வெறுத்தே னுயிாவச மறுததே
னுனகெனக் கெனப்படித் துரைக்கும
பணமது வெறுததே னுறவது விடுத்தேன
பகைவிடத தேனெனப் பழிக்குங்
குணமதாரு சிறுமை பெருமையு நிறுத்தேன

கோன்கொலை யருதியாங் கொடுமைத்
தணல்பொறுத் திடுகே னேழையேன் பயந்தேன்
றரணியி லிருந்திடே னந்தோ ௯௧

வாலனே யபயம் மதுரையிற பிறந்த
மறைக்குலக் கௌரினை வந்த
பாலனே யபயங் கருணையாந் தூலப
பண்ணவா வபய மெபபதிகரு
மூலனே யபய மூர்த்தியே யபய
முழுமறை நாலனே யப்பஞ்
சாலவே தவிதத்தே னுயயுமா றருளவாய்
தறபரா வபயமே வபயம் ௯௨

காலனைக் காய்ந்த லீலனே யபயங்
களக்கரை யினிறசுரற காதத
சீலனே யபயந் திலையம பலததே
திருநடந் தினகருமோா தேவா
ஓலமிட் டழுத ஞறிபோ னுழன்றே
யொருபய னும்பெறு தவமே
காலனுக கிரையாய விடுகவோ பணிததாய
கறபகக கருணைமா கடலே ௯௩

எனபபல விதமாந் துதிபுகன றிரநதே
யிருவிழிக கலுழிபாா நனைபபக
கனபபுய நெகிழநதே மனததிடங் கரைய
கரங்களோ பல பல நயஙகள
இனத்துடன பிறப்பப பிறவுறப பெண்வயு
மிணையிலா நடுககமெய் திடவே
தனத்தினி னுயாவாந தனிமலைக குடபாற
சாநதி நின்றனோ சாறறும ௯௪

வஞ்சக நினைபபான் மாறிபட் டிருந்தே
னக்கிலமா மாயைதன வசததே
மிஞ்சிடா தெனையாட் கொண்டதனை னுளத்தே

விளங்கிடு முளைக்கரி துண்டோ
பஞ்சைமீ வயிரம வைததிடே லெனவே
பலமுறை பணிநதிடு மேல்லை
பஞ்சலஞ் சனுன்றன் றலைக்கடி யணிவோ
மெனமொழி யெழுநததா காயம் ௬௫

கொச்சகம்

கேட்டொளிரக் கண்குளிர மெய்குளிரக் கேவலத்தை
நாட்டமுறும் பேரறிவு நன்குகுளி ரயுபுலனகள
கோட்டமின்றி யேகுளிர வீரசிஙகக் கோலமுடன்
ஆட்டமொடும் பொறபாறை யண்டைவந்து நினறனரால் ௬௬

சொன்னதொரு சூதமுனிந துய்யவரை நோககி யன்பாய்க்
கொனனுடைய நறறவத்தா குணமேறயொரு மனுக்கேள்
வன்னமுடி கொண்டதெவ வாண்மலையி லேறுது
பின்னையிவ ணின்றதிறம பேசுமெனத் தாழநதனரே ௬௭

மாறறமகிழ்ந தேறறவன்றன் மாதவத்தின் பேருமை
தோற்றியதி லிங்கமெனத் தூயமணிக் குன்று மறறும்
பிறறனுடைத் தொக்க சுததம் பேணியங்கு செலலவொண்ணு
தேறறவப ராதமென வெண்ணி யிங்கு நின்றதென ௬௮

மெய்சிலிர்ததுக் கண்டுளிதது மிக்கவனபுக் கொக்கவுரு
வுய்வகைக்குக் கண்டனரென் றேரொருவற் பார்த்தவன்றன்
செய்வகையு மறறுமருள் தேசிக வெனததுதித்தா
ரையமிகுத் தன்புடையீர் கேண்மின்ன ரைகுவனுல் ௬௯

தன்னுடைய வாளுட்டித் தன்னைமறந் தெம்பானை
யுன்னியந்த வானை ருறக்களத்தை நோகிறுததிக்
கன்னிசுரும் பார்குழலிக் காமாபதம் போற்றிமறு
மன்னர்பயத் தாலிடைந்து வந்துவிழுந் தொண்டரைப்போல

பின்னடந்து முன்னோடிப் போரபய மிட்டதன்மேன்
முன்னுபல மாய்வணங்க வாய்ந்தமுடி வேறுகத்

துன்னிநின்ற விண்ணவர் சொரிந்தார் மலர்மாரி
என்னசொலு வேனிதழிச சித்துமுடி யேகினமேல் ௯௧

மன்னலிங்கச சநநிதிமுன் வந்தனைசெய் தநதமுடி
புன்னகையொ டெப்புலன்கள் போதமழி யாமையினாற்
சொன்னபல தோததிரமுஞ சூக்கமு மளககரிதா
மின்னபடி பேறுபெறறொ ரெவவுலகிற கண்டதுண்டே ௯௨

சென்றதிகிளை சோதரி திரவியமெ லாஞசொரிநது
அன்றலரும் பூவா லலஙகரிததல வேண்டுமெனறே
மன்றொளிரும பெமமானை யெனனமறை யோரகுரைதது
நின்றிவரைப பாாதமெதிரி னினறுஞங கண்டனளால் ௯௩

தந்தையென வேயிருநத தககோயு டனபிறநதேன
வந்தியெனும போமாறில வநதுமுடி தநதிடுவேன
எந்தையருள பூாலகனை யென்றிரநதவ போலுமுனம
மந்தமதி யேனீது ணாநதேனி லைமருமம ௯௪

நிமபமரங கொண்டா னிறைகாய கனிவிதையும
கும்பமுனி நீாதோயுங கோலலிஙக மாககியதின
வம்பமருங கொனறைமலா மாலைபுனை யுஞசடிலா
இம்பாவரத தாஞ்ககி யென்னைமறப பிததனறே ௯௫

மூவாப பெருங்கீாததி மூதறிஞா சொறகீாததி
தாவாச சிவகீாததித தன்மையருள பெற்றவிருங
கோவே யெனததுதிககுங கொளகையுணாந தந்தணாகள்
சேவேறும பினனுகறகுத தீபமிறை யாறறினரே ௯௬

வநததொரு மெய்யடிய ணுமவயி ரபபெருமாண
முநதவிநதத தீபமதை முபபோது மெபபோதும
நநதிவண திருவவடந தக்கபடி செய்கவெனறு
அந்தணாமற றோாகேட்க வறைநத வசரீரி ௯௭

அநதரதகின் வந்தசொல்லி னநதரங்க மெமமீது
சிந்தைவைத்துச செய்யுவது தேவரீர சித்தமென்று

வந்தனை செப்ப நைமிச வனமுனிவ ரையபார்த்தும்
புந்திமகிழ் சூதமுனிப் புண்ணியனுஞ் செப்பலுற்றான் ௬௮

புண்ணிய கருத்துடைய போரிப்போ கேளுமந்தப்
புண்ணியன் பெருவயிரம் பூண்டவனைப் பெயருநும்
பண்ணிய தவத்தாற பஞ்சடாக்ஷத் தீபமுறை
பண்ணுகிற வேளையுற்ற பாக்கியத்திற நீபமுமே ௬௯

பத்திகுடி கொண்டது பொற் பாறையினும்வீழ்ந்தசடம்
சித்திபெற வேண்டியடிக் குன்றினிலே செய்கவென்று
உத்தரித் தாகுமபர்ம தோருளத்தில் வீறறிருநது
முத்தியளித் தன்பனைப் பெருமைசெயு முககணனுர் ௭௦

தெய்வத் திருவாக்குப் போநதபடிக் குசசிரனைசச
சைவத் திருமேனிச சுத்தவர்க ளங்குவைத்து
மெய்வைத்த மெய்யமணிக் குன்றடியின் மேவவைத்துக்
கைவைத் தவித்தாளுங் காவல னெலப்புகன்றார் ௭௧

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

வந்தவர் வணங்கிக் காஞ்சி யேகினர் மறையோர் தீக்ஷை
தொந்தயா யவராற பூசை யடியவரக் காக்கித தோன்றும்
அநதநா ளரிதி யினனுள் காறுமம் முறையே யாக
வெநதைபாற் சண்டிபோல விரும்பத மெய்தி வாழ்ந்தார் ௭௨

வயிரப் பெருமாள் மலைகாவல்

பெற்ற சருக்கம்.

முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம்- அ௯௫

பொன்னிடும் பாறைச்
சருக்கம்

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

கயிலையில் கடக்கச் செங்கைக் கருங்குழ லுமைம ணாளன்
வயிரனுக் கருளப் புரிந்த வண்ணமுற் றுரைத்தாம் வானப்
புபறவழ மணிகருன் றத்திற் பொன்னிடும் பாறை போந்து
வியலெடுத் துரைப்பா மென்று விருந்தவச் சூதன் சொல்வான்

கொச்சகக்கலிப்பா.

துங்கவகத் தியப்புனிவன் றுகளறுக மணலடுஞ்சோ
கங்கைநறும் புனலினையங் கரைகழிப்ப வதுபெருகித்
தங்குபல காலகொண்டு தவழ்ந்துவளம் பயத்தலினாற்
பொங்கியபைம் புனனாடு புகழ்படைத்துச் சிறந்ததுவால் ௨

கன்றோனுக் கிரங்குமொரு கபிலைதுயரக் ககமுருகித்
தொன்றோன்று குலமிறந்து துரிசறுவ தெண்ணுமே
சென்றோன்று திருமகனைத் தேருருளிற் படுத்தரைத்த
வென்றோன்று குலத்தரசி ருந்தரசு புரிநகரம் ௩

உத்தமநாற் குலத்தவரு மோதுமனு லோர்பாமுதன்
மத்திமராய் முக்குலத்தில் வந்தவரும் பந்தமறு
முத்திநெறி கண்டவரு முழுதுணர்ந்த முனிவரரும்
பத்திநெறி நின்றவரும் பரவிவளர் திருநகரம் ௪

பாரூரு முயிரவைக்கும் பழையவினைப் பயனிரப்பச்
சீரூரும் வளமுதவுந் திருமகளுந் தவமிருந்து
காரூருங் களத்திறைபொற் கமலசர ணம்பரவும்
ஆரூரென் றுலகுரைக்கு மரியபுகழ்த் திருநகரில் ௫

குன்றொன்றுஞ் சிலைக்கரத்துக் குளிர்மதிச்செஞ்சடைமுடியார்
தன்றொண்டு புரிகவெனத் தடுத்தடிமை கொண்டருளும்

வன்றொண்டர் பரவைபெறு மிவர்தமைத் தாளாகொ
பின்றொண்டை வாய்மயிலோ டில்லறங்கொண் டினிதமர்வார்
இத்தகைய ராயுலக மிவண்டத்தி யுறுநாளின்
மத்தகப முரித்தணிந்த மழுவாளர் திருவடிக்கே
பத்திசெல வுத்தமராய்ப் பார்புரக்குஞ் சேரமான்
வைத்தவுயிர்த் தோழராய் மருவமண மகிழ்ந்துறுவார் ௭
ஒருபகலிற் சேரமா னுவந்தமருங் கொடுங்கோளூர்த்
திருநகர முறக்கருதிச் சிவமவிளக்கு மறைச்செல்வர்
பரவுதிருத் தொண்டர்குழாம் பரிசனத்த ருடனாக
விரவுவழிக் கொண்டெழுந்து மேற்றிசைநோக் கிப்படர்வார் ௮

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

பொன்னிமா நதித்தென் பாங்கர்ப் பொலிசிவத் தலங்க ளோரும்
மின்னவிர் சடிலத்தண்ணலை விரைகமழ மலர்த்தாளேத்திக்
கன்னலு மமுதுந்தோய்ப்பக் கனிந்தசொற் பதிகஞ் சூட்டி
யென்னையா ளுடையநம்பி யாரூர ரேகி னாரால் ௯
சீரப்பள்ளி மருவித் தாயாம் செல்வரைப் பணிந்துபோற்றிக்
கூரப்புனை குழல்வெற்பீன்ற குமரியோர் பாகமேவு
வாரப்பணி பணிந்த வேணி யருட்பெருங் கடனிலாவும்
பராய்த்துறை பரவியேத்திப் பகாக்கடம்ப பாடவிக்கண் ௰
நிராமய வருளானந்த நின்மலச் சிவக்கொழுந்தைக்
கராசல முரித்துப் போர்த்த கணனுதற் பரனை யண்ட
சராசர மீன்று காக்குஞ் சங்கரி யுமையாளோடுந்
தராதல முய்யப் போற்றித் தமிழ்த்தொடை புனைந்து சாத்தி
ஆணிப்பொன் மேருக் குன்ற வணிசிலை யெடுத்த கங்கை
வேணிப்பிஞ் ஞகனை நீங்கா விருப்புட னமருஞ் சோதி
மாணிக்க வரைநோ தோன்ற மகிழ்வுள நதனும்ப நெஞ்சக்
காணிக்கை நல்கி நம்பி யாரூரர் கடிது சென்றார் ௧௨
அத்திசை யவிருங் கானத் தரியொடு கயமு ஞ்மனா
சித்திர வுடற்ற ரக்குந் திகழ்மயி லரவுங் கூடி

பெர்த்திக லின்றி வாழு முறவுகண் டேவகை பூப்பச்
சித்தழா சகன்ற நம்பி திருவுளங் களித்துச்சென்றார் கங

தேவர்கண் முனிவர் யோகர் சித்தர்சார ணர்க ளேகர்
மேவுகந் தருவர் யக்கர் விஞ்சைய ரரம்பை மாத
ராவண் கருதிய போற்றி யருந்தவம் புரிந்திருப்ப
நாவலர் கண்டு கண்டு நகைமுக மிலங்கச் சென்றார் கச

மந்திர வேள்வித் தீயின் மலிபுகை சேணளாவ
இந்திர ஞாதி யோரை யவிகொளென் றிசைக்கு மோதை
சந்தைசொன மறையி னோதை சாத்திர வாத வோதை
வந்தெதிர் கலந்தோ ரெட்டு மாதிரம் பரவக் கேட்டார் கரு

இன்னண மிலங்குங் கானத் தெழிலவை யனைத்து நோக்கி
மின்னும்ப புரிநூன் மார்பர் விரைந்துமாமணிப் பொற்குன்றைத்
துன்னினர் மீது செல்லத் துணிந்திடு மளவி லீசன்
றன்னருள் விளக்கத் தாலச் சயிலத்தி னுருவ மெல்லாம் கசு

சிறசிவ லிங்க மாகத் திகழ்ந்தெதிர் தோன்றக் கண்டார்
அற்புத முளத்தி னெய்தி யாகெடடே னெவ்வா றேகித்
தற்பரன் றனைச்சே விப்ப தெனறதன் றுழவ ரைக்கண்
ணிறபவ ரமுத மொப்ப நிகழ்த்தினர் தமிழ்ப்பாமாலை கஎ

கவிக்குளங் கசிந்து நீல கண்டரம் மலைப்பா திக்கட்
புவிக்கருள் புரியத் தோன்றிப் பொலிந்தொரு முண்ட பத்திற்
செவிக்கமு தாகப் பாடுஞ் செலவாக்கு வேண்டுஞ் செம்பொற்
குவைக்கருள் புரிந்து பூத கணத்தொடு கூறி னாரால கஅ

அப்பணி சிரமேற் கொண்ட பூதங்க ளடியார் நிற்கு
மொப்பறு பாறை மீதி லொளிவிரி பசும்பொன் றாவச
செப்பிய நாவலூரர் திருவுள மகிழ்ந்து கொண்டார்
முப்புரம் பொருட்கு முன்னு முதலவனைப் பரவி நின்றார் ககூ

கலிவிருத்தம்

கடவாரண் வுரியாய்மதி கதிராரழல் விழியாய
படநாகமொ டறுகாறணி பழமாமறை முதல்வா

இடரானவை களைவாயெமை யினிதாளுடை யொருவா
மடமாதுமை யுடனாயமா மணிமாமலை யிறைவா ௨௦
பொதியாசல முனிபாடிய புகழாய்வினை யகழாய்
மதிசூடிய சடையாயிசை மறைபாடிய விடையாய்
முதிராவய துடையாய்சக முழுதாளுடை முதல்வா
கதிராய்மணி மலைமேவிய கருணாகர வருளாய் ௨௧

மலரம்புய வயனெண்சிர மறுகும்படி திருகிச
சிலையங்கச னுடலம்படு திறமெவந்தழல சொரிவாய்
கலகம்புரி தருமந்தக கயவன்பட முனிவாய்
மலைமங்கையொ டியிருயந்திட மணிமென்சிலம புறைவாய் ௨௨

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

அன்றி னாபுர மொன்றி நீறெழு வாரழற பொறி தூவிய
மன்ற லார்தரு கொன்றை மாமலர் மாலை சூடிய வேணியாய
தென்ற லார்தரு பொங்கா நீடுயர் சேண ளாவொளி மாமணிக்
குன்றி லாருயிர் வாழமேவிய கோதி லாவரு ளாழியே ௨௩

அம்ப ரத்தெழு மால கால மருந்தி யாலப னாதிய
வும்ப ருக்கருள சங்க ராமணி யுரக மங்கள கங்கணா
பம்ப ரத்துறு சித்த மொத்தருள பாட நலகு புராதனா
நம்பி னர்க்கருண் மல்க மாமணி வெற்பின மேவிய நாயகா ௨௪

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

என்றுளங் கசிந்து பாடி யிருகணீ ரருவி பாய
நின்றிடு மடியார் தம்மை நிருமல னருளி னோக்கி
நன்றுநின் றுதிகேட் டுள்ள நயந்தன நினைந்த வெல்லா
மின்றுனக் கருள்வங் கேணீ யெனவரங் கேட்க லுற்றார் ௨௫

தீர்த்தங்கட் கரசாய நின்ற திருநீல கண்டத் தாடிப
பார்த்துணைப் போற்றி னோர்கள் பரகதி பெறுதல வேண்டும்
சீர்த்தநின் னிலைத்தானும் செகத்திறபோ பெறுதல் வேண்டும்
கோத்திர வலபபோர் தோர்கள குறையெலா மொழிதல் வே
ண்டும்

மாசுமுற் றளக்குஞ் சோதி மாணிக்க மலையே யுன்னைப்
பாகொத்த வினிய தீஞ்சொற் பருவதக் கொடியொ டேத்து
மாகத்தர் வினைக ணீங்கி யலைபுரள் சிவாகம தச்சீர்ச்
சாகரத் தமிழ்ந்து நீராச் சற்கதி புகுதல் வேண்டும் உஎ

என்னவா ரூரர் வேண்ட விசைந்தருள் புரிந்து நாதன்
பொன்னவிர் கருணை மேனி கரந்துடன் மறைந்து போனான்
அன்னவ னகன்ற பின்ன ரடியவர் குழாங்கள் சூழச்
செந்நெறி படர்ந்தா ரூரர் சேரமா னோடு ஞால உஅ

மின்னிடும் பவள மேனி விகிர்தனு மேவப் பெறறுத்
துன்னிடுங் கணங்கள் மேவிச் சுடர்பொர தொளிருஞ் சேம் பொன்
மன்னிடும் படிய மைந்தத வரிசையி னாந்தப் பாறை
பொன்னிடும் பாறை யென்று புவிசொலப் பட்டதன்றே உகூ

சந்திர மவுலிக் காற்றுந் தலப்பிர பாவத்தில்
... தெனுந் தினந்தி லமல மலனு ரூராக் கீந்த
விந்தாற கருணை தோன்ற வியற்றுமற் சவத்தின் மேன்மை
யந்தரம புவன மெல்லா மறிதரப் பட்ட தன்றே ௩0

பொன்னிடும்பாறைச் சருக்கம்

முற்றிற்று.

வட்போக்கிப்புராணம்

முற்றிற்று

திருவாட்போக்கிப் புராணம் செய்யுள்

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	பாட்டு	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	7	4	கருணைதழை	கருணைமழை
3	9	1	தவநீழல்	தருநீழல்
4	16	1	காஞ்சியிற் பிறந்து	பிஎழுத்தைநீக்கிவிட்டவும் (தந்து ஆயர் தலம்மைக் கோளர் ஜாதி)
26	33	1	முணர்விலா	முணர்விலா
27	40	1	குவவுதோரணஙகள	குலவுதோரணங்கள்
28	47		அறுசீரடியா	அறுசீரடியாசிரிய
31	11	5	விலலார	வில்லாா
34	8	3	யெஙல்லைவேதாசலத் தோடோங்கு	யொல்லை ஸ்வேதா சலத் தோடோங்கு
35	14	3	யாசையா யினயாமீது	யாசையாயின மியாமீதும்
42	37	1	கொண்டிவன் கிடத்தி	கொண்டிவண்கிடத்தி
45	62	1	கடைநதவஞ்ஞா	கடைநதவஞ்ஞான்
48	79	4	செஞ்சலில	மெஞ்சலில்
55	11	4	தெயபதி	தெய்பதி
60	16	4	பசிக்கிங்கென்	பசிக்கிலக்கென்
61	27	3	வெலிபுலி	யெலிபுலி
62	31	1	மூதார்ப்	மூவாப
62	32	2	கொல்லாம்	கெல்லாம்
63	35	1	ஞகில்	ஞகிப்
64	2	3	மாக	மாத
64	5	2	வெண்கொடை	வெண்குடை
74	13	1	லழனர்	லழறு
80	35	1	மூவெள்ளியமூழுவெள்ளிய	மூழுவெள்ளியுழு [illegible]வெள்ளிய

80	35	1	பாவொலிய	பாவொலியு
89	37	5	லின்மை	லினைம்
81	38	5	பவுறை	மவுறை
..	39	5	யல கரு	பலாகரு
84	56	2	பொலங	புலங
85	64	2	மிகழ	மிகம
87	75	4	வொவேகீர்	வோவேகீர்
87	76	3	வியமபினே	வியபபினே
88	85	1	மண்ணவாத்	மண்ணவாத
39	86	3	வியாழி	வியாழி
90	94	3	தடமெலாஞ	தடமெலலாஞ
92	105	4	காலங	காலஙக
98	129	3	வணஙகி	வழஙகி
98	130	2	பணிதிருங	பணிதிருங
[03	151	1	விருநதுங	விருநதுங
105	158	3	வேகை	லேகை
105	160	2	நகையாவோ	கையாவோ
107	167	1	நினறவாயான்	நின்றவா பான்
108	169	3	தாஙகிவிழத	தாஙகிவிழித
112	194	1	சேவிக	சேவித
112	195	4	சீததிபப	சீததிருபப
112	196	I	சாய்ந்து	சார்நது
112	198	2	னடியேனென்	னடியனென்
115	214	1	னருளேயென்	னருளேயென்
115	215	1	னினிதமாசெய்	னினிதமர்செம்
117	226	4	தென்றலு	தெனலு
118	229	5	சோழுகி	சொழுகி
124	253	8	வாழ்ததலே	வாழதலே
126	261	8	வாழ்ந்திடல்	வாழ்ந்திடல்
59	7	3	செறிதருவஙகிதிசீர் திக முப ரபொன்னின்ஞன்கு	செறிதருமங்கொனீர் திகழு மண்ணென்றிநான்கே

வாட்போக்கிபுராண வசனச்சுருக்கம்

2	9	மழலமொழி	மழலைமொழி
2	20	மூவலதனையும	மூவுலகத்தையும்
4	18	இரதநிசகர்	இரத்தினகிரி
6	13	கஙகதரனே	கங்காதரனே
6	25	சரீரஙகடடு	சரீரங்கட்கு
7	11	சுசூநதிரம்	சுசீநதிரம
19	21	பிரமஹத்தி உருவங்கொண்டு	பிரமஹதநி வீரஹத்திகளை இரண்டு
	22	பிரமஹததியை	அநதஹத்திகளை
20	2	பிரமஹத்தியும	இருஹத்திகளு
22	1	முடையபன	முடையவன்
23	18	கூறஙகெடடதும	கூறககேடடதும்
24	10	யாரகததா	டாராகததா